

36

οκτώβριος 08
διανέμεται δωρεάν

VELVET

mornings

Από 11.885€

Νέο **Ford**Fiesta. Το αυτοκίνητο, τώρα.

Το νέο Ford Fiesta θα σας κάνει να αγαπήσετε το... μπιτσιλίσιο, με τις τελευταίες εξελίξεις που ενσωματώνει. Θα ακούτε την αγαπημένη σας μουσική, χάρη στις ενσωματωμένες υποδοχές για i-Pod ή mp3 player. Θα μιλάτε με ασφάλεια, χάρη στην τεχνολογία Bluetooth®, για ασύρματη σύνδεση με το κινητό σας. Με φωνητική εντολή στο σύστημα Voice Control θα επιλέγετε τηλεφωνικό αριθμό, θερμοκρασία στον κλιματισμό, τραγουδι στο CD και σταθμό στο ραδιόφωνο. Θα επιλέγετε τις πιο αντixores διαδρομές, γιατί θα χαίρεστε τους νέους εξελεγμένους κινητήρες, το ηλεκτρικό σύστημα υποβοήθησης τιμονιού EPAS και τα προηγμένα συστήματα ανάρτησης και διεύθυνσης. Και φυσικά, θα κοιμάστε ήσυχοι, με 5 χρόνια εγγύηση. Όσο για σχεδιασμό... το νέο Ford Fiesta θα κάνει το design κομμάτι της ζωής σας! Γιατί το νέο Ford Fiesta είναι... το αυτοκίνητο, τώρα. Γραμμή Εξυπηρέτησης 801 11 600 700 www.ford.gr

Νέο **Ford**Fiesta

Feel the difference

Index

02 **VELVET MORNINGS**

FIRST WE TAKE ATHENS

08 Προσωπικός αστικός χάρτης

CAMERA

12 **Persona:** Leslie Cheung

14 Animasyros 1.0.
To Animation σε close-up

15 Star Wars - The Clone Wars.
Ταινίες με κλώνους ή ταινίες-κλώνοι;
Σημειώσατε 1

16 **Velvet Cinema:** Το Χυμαδιό,
Η Καινούργια Ζωή του Κύριου Χόρτεν

17 Ανάμεσα στους Τοίχους

17 **Porn! Porn! Porn!** Ever Green

THEATER

18 Happy End

DECADANCE

20 Η μάχη των Φεστιβάλ 2

B-SIDES

22 Ennio Morricone
Ο θιασώτης του Νηπενθούς
(Προσοχή, Δημόσιος Κίνδυνος)

24 **Pick-up:** S.C.U.M., Los Campesinos, I'm
from Barcelona, XX Teens, Selfish Cunt

25 **What would have happened if...:**
Η Susan Anway δεν μετακόμιζε στην
Αριζόνα ή αλλιώς η ιστορία του
ντροπαλού Stephin Merritt και των
Magnetic Fields

26 Kap Bambino

28 **Songs From A Room:**
Euripidis (and our Tragedies)

30 Η συναυλία στη Γεωπονική (8/5/1987)

FASHION

36 Whereabouts

38 Fashion Identity

40 Holy Street

ART

48 Περπατώντας στο e-δάσος...

51 John Bock

52 Art Agenda

DIGITAL CULTS

53 Don't you FRA me...

ARCHITECTURE

54 Ο Rem και η Madelon στη Βενετία

COMICS

56 Comic Book Tattoo
Comics Inspired by Tori Amos' songs!

FORKS AND KNIVES

57 Σούπα με φακές και λεμόνι

FOOTBALL IS LIFE

58 Now this is what we call... soccer

POT POURRI

60 News, Parties, Events, Gigs

ZEPPELIN

63 Φοιτητικό Φθινόπωρο

MY SPACE WHORE

64 Παναγιώτης των Exposed by Observers

Velvet Mornings

he says a word,
and I say a word – autumn
is deepening

Kyoshi

U.S.M.
(United States of Messages)

Net Serfia

Textas

The Letterlands

Blabladesh

Voicea

Speakland

Talkville

Connection Gulf

East Talk Sea

SIM Cape

SPOT JMT

 Vodafone CU

Μόνο στη CU land μιλάμε 60 λεπτά την ημέρα, πληρώνοντας μόνο το πρώτο

Με το νέο CU All Day μπορείς να μιλάς 60 λεπτά την ημέρα προς CU κινητά αλλά και σταθερά, πληρώνοντας μόνο το πρώτο 0,35€ για το πρώτο λεπτό! Δηλαδή έχεις στη διάθεσή σου έως 1800 λεπτά ομιλίας το μήνα. Το CU All Day μπορείς να το ενεργοποιείς και να το απενεργοποιείς όποτε θέλεις.

**Στείλε δωρεάν κενό SMS στο 1324
CU All Day μόνο από το Vodafone CU**

Ζήσε τη στιγμή

Ισχύει για ενεργοποιήσεις έως και τις 31/12/06. Από τη στιγμή ενεργοποίησης ισχύει για πάντα. Ελάχιστη διάρκεια κλήσης 3'.

VELVET

mornings

τεύχος.36 / οκτώβριος 08 / μηνιαία δωρεάν έκδοση
Εξώφυλλο: φωτογραφία του Άγγελου Καϊτσή

Διευθυντής: Άρns Ιωνάς

Διευθυντής σύνταξης: Λάκns Ιωνάς

Υπεύθυνος ύλης: Αντρέας Κίκnρας

Σχεδιασμός: Άντα Θεοδωρακάn, Ειρήnη Ζωγράφου

Δημιουργικό: Διονυσία Μποσμή

Υπεύθυνος επικοινωνίας: Γιάννns Τσιούλης

Διεύθυνση διαφήμισης: The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης: Χριστίνα Ροδοπούλn

Direct market: Ηλέκτρα Καλιττζάκn, Λευτέρns Καϊτσάς

Συντάκτες

VELVET MORNINGS Λάκns & Άρns Ιωνάς

FIRST WE TAKE ATHENS Νατάσα Χτενά

CAMERA Άκns Καπράνns, Αντρέας Κίκnρας, Νατάσα Χτενά

LEVER DE RIDEAU Νάννια Δρακούλn

DECADANCE Nadiezda Stroutskova

B-SIDES Δημήτρns Βόγλnς, Γιάγκns Κολιονάνns, Νίκns Λιάσκns, Μάκns Μηλτάns, Οδυσσεάς Νικτιτιανός, Γιάννns Τσιούλης

DIGITAL CULTS Δάφnη Δραγώνα

SIZE Photoharrie, Asako Masunouchi, Μnvás Μnνατσής

ART Νάντια Αργυροπούλn, Θεodάρα Μαλάρου

ARCHITECTURE Ανδρέας Αγγελιδάκns

COMICS Τάσns Παπαϊωάννου

BOOKS Βασιλική Πέτσα

FORKS AND KNIVES Γιάννns Τσιούλης, Φώτns Βαηλάτns

FOOTBALL IS LIFE Αντρέας Κίκnρας

ZEPPELIN Σώτη Τριανταφύλλn

MY SPACE WHORE Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες

Paul Bennett, Κωνσταντίνns Δαγριτζίκns, Ξένια Καηπακτσόγλn, Χριστόφορος Μαρίνns, Μάριns Μπουμπής, Ηλίας Παπαζαχαρίας, Dr. Faux

Styling: Άννυ Χασομέρn

Βοηθός Styling: Μαρνανίνα Σέττα

Φωτογράφοι: Άγγελns Καϊτσάς, Παντελής Ροπόκns

Γραμματοσειρά τίτλων (BPscripT)

backpacker.gr (Γιώργns Τριανταφυλλήακns)

Έκδοση

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ns όρφns, 105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή: Multimedia A.E.

DO THE VELVET!

ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ

ΚΑΦΕ - bar - εστιατόρια
ΚΕΝΤΡΟ: Bliss, Ρόμβns 24A | Boozee, Κολλοκατρώνns 57 | Capu, Λέκκα 14 | Key, Πραξιτέλλους 37 | Obi, Σκουλενίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνns | Polis, Πεσμαζόγλn 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτση | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartsesra, Κολλοκατρώn 25 (Στοά Πραξιτέλλους) | The 7 Jokers, Βουήns 7 | Switch Bar, Σκουλενίου 2, Πλ. Κλαυθμώνns | Μαγκαζέ, Αιόλn 33 | Φίλντα, Ρόμβns 16 | Χοροστάσιον-Residence, Σκουλενίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνns, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Αλεξανδρινό, Εμ. Μνενάκn 69a | After Dark, Διδότου 31 | Barbara’s Food Company, Εμ. Μνενάκn 63-65 | Cafeína, Κιάφns 6 | Cipollino, Δερβενίων 4 | Circus, Ναυαρίνου 11 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Κήnos, Εμ. Μνενάκn 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκληπιού 39 | Playhouse, Βαλτετσίου 49 | Ρακουμέλ, Εμ. Μνενάκn 71 | Resin, Εμ. Μνενάκn 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβns 61, | AB, Εμ. Μνενάκn 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηλό, Θεμιστοκλέους 70 | Καφεκούτι, Σόλωνns 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβns 38 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Τραηλά, Ασκληπιού 45 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλάκεντίας 122 | Επί τns Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βάρβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribecca, Σκουφά 44 | Εν Δελφois, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεύκοι 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8 | Τροva, Βλαχάβα 9 & Αθηνάς, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθηναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θναείο, Ακάμαντας 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΗ:** Αλχημιστής, Χριστοκοπίου 3 & Καραϊσκάκη | Αρόδον, Μισούλη 22 | Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκn 3 | Θηρίο, Λεπενιάτου 1 | Godzilla, Ρήγα Παλαμήδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Vanes, Αισώπου & Μυκόnu 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριτοθέμιου 31 | Fantaseed, Τριτοθέμιου 8 | The Hive, Τριτοθέμιου 34 & Βουτάδων | Hoxton, Βουτάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλεως 44 | Mad, Περασφόνns 53 | Mamaca’s, Περασφόνns 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλεως 70 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | n, Ευατριδών 7 | Tapas, Τριτοθέμιου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγησιόδου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ίωνns Δραγούμη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλη, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνns 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαρανταπόρου 51, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοπογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ**
ΚΕΝΤΡΟ: Prime Timers, Ερμού 99 | Σόλωνns Records, Καηλανάn 14 | Wave, Ερμού & Nikns 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναδίου 3 | WESC Exclusive Store, Attica, Πανεπιστημίου 9, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλέους 68 | Clipart, Μνάτση 6 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Spindle, Διδότου 49 | Yesterday’s Bread, Καηλιδερμίου 67-69 | Vinyl microstore, Διδότου 34, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma Negra, Δορυλλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόnηs, Κυψέλης 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lillypute, Μαραζλή 37 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνns 42 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Oh! My Ark, Αγίας Θεέκλns 16 | Formika, Παηλάδος 9, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαΐων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνns 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνns & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλu 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρης Διάς 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43 | Prime Timers Street, Σαρανταπόρου 56, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούσουνη 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίns Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41 | Prime Timers, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Ψαλίδι) | Virgin Mega Store, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Ψαλίδι), **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Prime Timers, Θησέws 135-137, **ΑΙΓΑΛΕO:** Prime Timers, Ιερά Οδός 278, **Ν. ΙΩΝΙΑ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλu 28 **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ**
ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθερουδάκns, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθηναις, Μαυροκορδάτου 9 | Παητεία, Ασκληπιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Πανσωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκά 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιόσημο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραοή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκns, Κηφισίας 268 | Πανσωτηρίου, Κολλοκατρώn 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35 **ΠΝΕΥΤΑ**
ΚΕΝΤΡΟ: Άστu, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνns 21 (Πατισίωn 101) **ΣΟΧΟΠΕΣ**
ΚΕΝΤΡΟ: Σ.Α.Ε., Νίκns 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΗ:** Akto, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΔΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΣ**
ΚΕΝΤΡΟ: AMP, Επικούρου 26 & Κορίνns 4 | The apartment, Βουήns 21 | Καννάτns Αίθουσα Τέχns, Αγ. Ειρήνns 6 & Αθηνάς | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονns Τέχns, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25 | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονns Τέχns Ιλεάντα Τούντα, Αρματολόν & Κηφετών 48 | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπns 29 | Καηφαγιόν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάλλου 11 | Ελένη Κορωναίου, Μτσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκά 15, **ΨΥΡΗ:** a.antonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος Πλάτεια | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλn 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Ναυηλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνολώπος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντns 44 | Όδρμυα ΔΕΣΤΕ, Ε. Πανηά & Φιλεηλήνων | Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλu 28

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
καταστήματα: Joint, Αγίns Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχns:** TinT, Χρυσ. Σμύρνns 13 **ΚΡΗΤΗ**
Τεχνόnηs, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αγμουδάρα) **ΜΥΚΟΝΟΣ**
Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλn 4 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ**
Lemon, Περιάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ**
Obbi foto gallery, Αντωνοπούλn 6 **ΧΙΟΣ**
Αίθουσα τέχns Καηλιόνη, Γεωργ. Μουτάφη 4 | Βιβλιοπωλείο Πάπυρος, Αηλιωταρίδς 42-44 **ΧΑΛΚΙΔΑ**
Azul, Άγιns Νικόλαος, Μπουρτζι

Art on a Converse All Star...

2ος καλλιτεχνικός διαγωνισμός

Η Οσπντσε καλέσε τέους καλλιπντες να φιλοτεχνήσουν το δικό τους All Star. Μεταξυ των έργων επιλέχθηκαν τα 3 καλύτερα και το κοινό κληθήκ να ψηφισι το αγαπημένο του στο site

www.artonaconverseallstar.gr

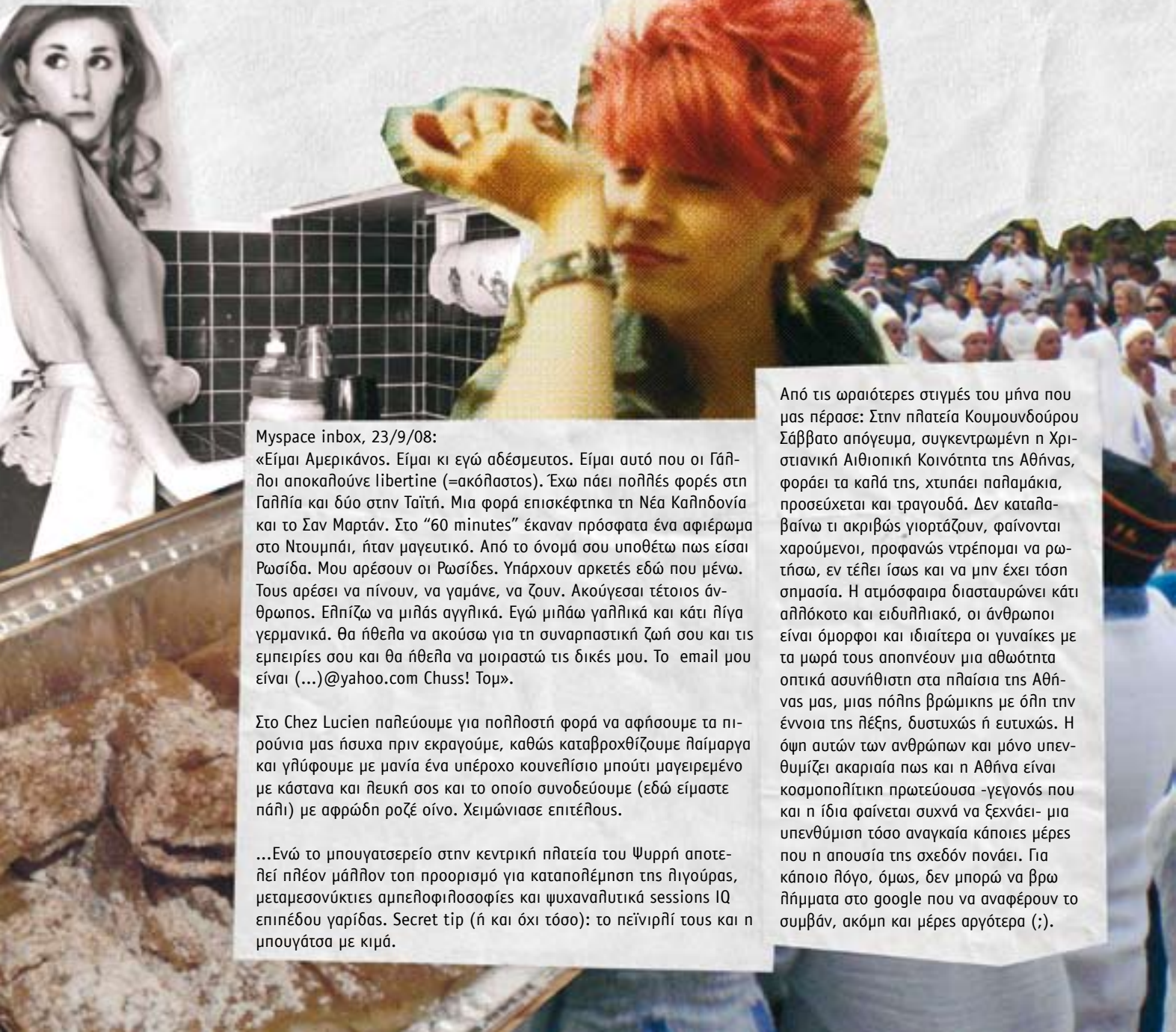
LIVE
UNBUTTONED.

501

501

Προσωπικός αστικός χάρτης

"The male half of society", λοιπόν, "has structured the whole language of how women see and think about themselves", όπως πολύ εύστοχα έθεσε πριν χρόνια η φωτογράφος Cindy Sherman. Εξηγώ αυτοάμυνα για τις μέρες που η γυναίκα Χ αισθάνεται παιδί: κατευθύνεται τυφλά για προς την ξύλινη ντουλάπα και παρφουμαρίζεται με την πανάκριβη κολόνια της που στολίζει το δεύτερο απ' το πάτωμα ράφι, εκείνη που μυρίζει σαν μουνί πασπαλισμένο με άχνη ζάχαρη. Κι έπειτα φορά της δεκάποντες γόβες για να τον φτάνει στο μπόι, as τον φτάνει στο μπόι τουλάχιστον, μια που εκείνος πάντα θα την βλέπει παιδί. Έτσι θεωρεί. Γιατί, ιδού η ειρωνεία, στ' αλήθεια δεν θα μάθει ποτέ πώς φαίνεται στα μάτια του.

Myspace inbox, 23/9/08:
«Είμαι Αμερικάνος. Είμαι κι εγώ αδέσμευτος. Είμαι αυτό που οι Γάλλοι αποκαλούνε libertine (=ακόλυστος). Έχω πάει πολλές φορές στη Γαλλία και δύο στην Ταϊτή. Μια φορά επισκέφτηκα τη Νέα Καληδονία και το Σαν Μαρτάν. Στο "60 minutes" έκαναν πρόσφατα ένα αφιέρωμα στο Ντουμπάι, ήταν μαγευτικό. Από το όνομά σου υποθέτω πως είσαι Ρωσίδα. Μου αρέσουν οι Ρωσίδες. Υπάρχουν αρκετές εδώ που μένω. Τους αρέσει να πίνουν, να γαμάνε, να ζουν. Ακούγεσαι τέτοιος άνθρωπος. Ελπίζω να μιλάς αγγλικά. Εγώ μιλάω γαλλικά και κάτι λίγα γερμανικά. Θα ήθελα να ακούσω για τη συναρπαστική ζωή σου και τις εμπειρίες σου και θα ήθελα να μοιραστώ τις δικές μου. Το email μου είναι (...)@yahoo.com Chuss! Τομ».

Στο Chez Lucien παλεύουμε για πολλοστή φορά να αφήσουμε τα πιρούνια μας ήσυχα πριν εκραγούμε, καθώς καταβροχθίζουμε λιαύμαργα και γλύφουμε με μανία ένα υπέροχο κουνελλίσιο μπούτι μαγειρεμένο με κάστανα και λευκή σος και το οποίο συνοδεύουμε (εδώ είμαστε πάλη) με αφρώδη ροζέ οίνο. Χειμώνισα επιτέλους.

...Ενώ το μπουγατσερείο στην κεντρική πλατεία του Ψυρρή αποτελεί πλέον μάλλον τον προορισμό για καταπολέμηση της λιγούρας, μεταμεσονύκτιες αμπελοφιλοσοφίες και ψυχαναλυτικά sessions IQ επιπέδου γαρίδας. Secret tip (ή και όχι τόσο): το πείνιρλί τους και η μπουγάτσα με κιμά.

Από τις ωραιότερες στιγμές του μήνα που μας πέρασε: Στην πλατεία Κουμουνδούρου Σάββατο απόγευμα, συγκεντρωμένη η Χριστιανική Αιθιοπική Κοινότητα της Αθήνας, φοράει τα καλά της, χτυπάει παλαμάκια, προσεύχεται και τραγουδά. Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς γιορτάζουν, φαίνονται χαρούμενοι, προφανώς ντρέπομαι να ρωτήσω, εν τέλει ίσως και να μην έχει τόσο σημασία. Η ατμόσφαιρα διασταυρώνει κάτι αλλόκοτο και ειδυλλιακό, οι άνθρωποι είναι όμορφοι και ιδιαίτερα οι γυναίκες με τα μωρά τους αποπνέουν μια αθωότητα οπτικά ασυνήθιστη στα πλαίσια της Αθήνας μας, μιας πόλης βρώμικης με όλη την έννοια της λέξης, δυστυχώς ή ευτυχώς. Η όψη αυτών των ανθρώπων και μόνο υπενθυμίζει ακαριαία πως και η Αθήνα είναι κοσμοπολίτικη πρωτεύουσα -γεγονός που και η ίδια φαίνεται συχνά να ξεχνάει- μια υπενθύμιση τόσο αναγκαία κάποιες μέρες που η απουσία της σχεδόν πονάει. Για κάποιο λόγο, όμως, δεν μπορώ να βρω λήμματα στο google που να αναφέρουν το συμβάν, ακόμη και μέρες αργότερα (:).

✕ Φοιτητική Ζωή

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΑΝ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΟΥ

Τώρα το μόνο που χρειάζεται για να ζήσεις μοναδική φοιτητική ζωή είναι η υπογραφή σου. Γιατί με τον φοιτητικό λογαριασμό younique, για πρώτη φορά έχεις πάντα χρήματα χωρίς να έχεις μετρητά πάνω σου, καλύπτεις τις έκτακτες ανάγκες σου σαν να τις είχες προγραμματίσει και κάνεις την καθημερινότητά σου πραγματικά απλή, κερδίζοντας χρόνο.

younique
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Πιστωτική κάρτα με κυμαινόμενο επιτόκιο 16,65% πλέον εισφοράς Ν.128/75 (σήμερα 0,60%), Συνολικό Ετήσιο Πραγματικό Ποσοστό Επιβάρυνσης (ΣΕΠΠΕ) 15,26% για ποσό €2.934,70 που εξοφλείται σε 12 ισόποσες δόσεις κεφαλαίου. Στους καταθετικούς λογαριασμούς παρακρατείται φόρος 10% επί των τόκων υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου.

Noblesse Oblige, όσο arty, sexy, rock'n'roll, ακόμη και επιτηδευμένο πρέπει να είναι ένα συγκρότημα: ακούστε τους, ερωτεύεστε τους, απολαύστε τους, σύντομα στην Αθήνα. To be continued...

Επιστρέφω τέσσερις η ώρα από δικό σου πάρτι, έχω πει τον (δικό μου) Βόσπορο και δεν ξέρω πως στο θεό έχω ακόμη αντοχές για τέτοια, αλλιά θέλω ν' ακούσω τώρα, εδώ και τώρα, το cd που μου έδωσες διστακτικά λίγες ώρες πριν με σκυμμένο το κεφάλι. Πεινώ. Βάζω μισό πακέτο τორτελίνια με γέμιση τυρί να βράσουν σε μια κατσαρόλα μινιατούρα και ξαπλώνω στον καναπέ... Με ξυπνούν καπνοί που έχουν γεμίσει το σπίτι, είναι η ώρα πέντε και δεκατρία, όλα τα φώτα είναι ανοιχτά, από το στερεοφωνικό ακούγεται η φωνή του Tod A. ή και όχι, τρέχω στην κουζίνα, ανοίγω τις πόρτες, ζαλίζομαι, πετώ τα τორτελίνια στο νεροχύτη, έχουν γίνει κάρβουνο. Πότε θα σταματήσουμε να παίζουμε; Το σπίτι βρωμάει ακόμη.

«Ξαπλωμένη σε δροσερό γρασίδι, μες στην άνοιξη, ξιπόλυτη και καχύποπτη, καθώς κοιτάς τα σύννεφα που κινούνται και αρχίζεις να βλέπεις εικόνες και το φως είναι τόσο πανέμορφο που κάνει τα φύλλα να μοιάζουν με σμαράγδια, ακόμη κι αν ξέρεις πως πρόκειται απλά για φύλλα και ακτίδες φωτός και κρατάς το χέρι της φίλης σου σφιχτά μες στο δικό σου κι εκείνη ξέρει πως βρίσκεσαι εκεί. Κι εσύ ξέρεις πως κι αυτή είναι εκεί κι αυτό είναι το μόνο που μετράει μαζί με τους γρούλους καθώς ο ήλιος δύει...». Κάτι ανάμεσα στη Joanna Newsom και τη δική μας, μαγευτική May Roosevelt, η Spider είναι ακριβώς εκείνη η γυναίκα που θέλεις να σου ψιθυρίζει στ' αυτί καθώς διασχίζεις έπειτα από μπουρίνι μια γλιστερή Διονυσίου Αρεοπαγίτου μυρίζοντας –λαίμαργα– τη χλωροφύλλη των ελάχιστων δέντρων που την περιβάλλουν.

Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Υπήρξε από τους πρώτους καλλιτέχνες που επέλεξαν τον Κεραμεικό για να στήσουν το στούντιό τους– μια περιοχή που σήμερα σφύζει από εκθεσιακούς χώρους, γκαλερί, arty bars, εναλλακτικά stores και τέχνη ουσιαστικά σε ένα διευρυμένο επίπεδο –ενώ έχει ζήσει και στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας. Πρόσφατα αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών με άριστα και παρουσιάζει τώρα, για πρώτη φορά, μια ολοκληρωμένη εικόνα της δουλειάς του σε ατομική έκθεση στη γκαλερί Batagianni. Εμείς αναμένουμε.

Πώς αισθάνεσαι για την πρώτη ατομική σου έκθεση;

Είναι μια συνέχεια της προηγούμενης δουλειάς μου, ανυπομονώ να τη δω ολοκληρωμένη.

Τι αγαπάς περισσότερο στη δουλειά σου;

Μου αρέσει να δουλεύω πάνω στα ίδια έργα ξανά και ξανά, να τα βλέπω να μεταμορφώνονται.

Ποια μέρη/ σημεία/ πράγματα της Αθήνας σε αγγίζουν αληθινά;

Το κέντρο, όπου και μένω. Χαοτική κατάσταση, τέλεια.

Όταν ήσουν μικρός ποιο ήταν το όνειρό σου να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

Ήθελα να γίνω πιλότος μαχητικών αεροσκαφών, ήταν το όνειρό μου.

Ποιες προσωπικότητες σε έχουν επηρεάσει στη δουλειά σου; Υπήρξαν καθηγητές ή μέντορες που να σε καθοδήγησαν ουσιαστικά;

Ο Σταύρος Μπονάτσος που με ενθάρρυνε και με βοήθησε να μω στη Σχολή Καλών Τεχνών και στη συνέχεια ο καθηγητής μου Γιώργος Λάππας που είχα την τύχη να δουλέψω κοντά του για ένα διάστημα.

Μπορείς να περιγράψεις την Αυστραλία με τρεις φράσεις;

Εξωτικό μέρος. Μεγάλες εκτάσεις, τεράστια κύματα και μια άγρια ομορφιά που δύσκολα συναντάς.

16 Οκτωβρίου - 20 Νοεμβρίου

Αγίων Αναργύρων 20 - 22, Ψυρρά, Τ/Φ: 210 3221 675.

S: www.batagiannigallery.gr, E: vbatag@acn.gr

Τρ. - Παρ. 16:00 - 21:00, Σάβ. 12:00 - 16:00

ΜΠΕΝ ΚΙΝΓΚΣΛΕΪ ΤΖΟΣ ΠΕΚ ΦΑΜΚΕ ΓΙΑΝΣΕΝ ΟΛΙΒΙΑ ΘΙΡΑΜΠΙ ΜΕΡΙ-ΚΕΪΤ ΟΛΣΕΝ ΜΕΘΟΝΤ ΜΑΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 1994.
ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΞΑΝΑΜΜΕΝΑ. Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΖΟΡΙΚΗ.
ΚΑΙ Ο ΛΟΥΚ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΝΤΗΛΙΑ.

ΑΠΟ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Leslie Cheung

Το Ashes of Time («Στάχτες του Χρόνου»), μια ξεχασμένη ταινία του Γουόνγκ Καρ-Γουάι κυρισμένη μεταξύ 1992-1994, άρχισε εδώ και λίγες μέρες να ξαναπροβάλλεται σε σινεμά του κόσμου με τον προσδιορισμό "redux", κάπως σαν «επιστροφή» ή «επανόρθωση» ή αυτό που λεν director's cut. Αυτό το d.c. μοιάζει πάντως πιο ουσιαστικό, αφού έχει γίνει μεγάλη ανακατανομή του μοντάζ, με προσαρμογή νέου soundtrack, οπότε είναι περίπου σαν να βλέπεις κάτι καινούργιο, πόσω μάλλον από τη στιγμή που σχεδόν κανείς δεν είχε δει την ταινία τότε. Το Ashes of Time είναι το μοναδικό ξιφο-φιλμ (wuxia) που έχει γυρίσει ο Γουόνγκ, ωστόσο μοιάζει

περισσότερο π.χ. με το In the Mood For Love του ιδίου, παρά με τον Τίγρη και Δράκο, καθώς μάλιστα γυρίστηκε στην εποχή του Chungking Express, τότε που οργίαζε το δίδυμο του σκηνοθέτη με τον διευθυντή φωτογραφίας του, Κρίστοφερ Ντόιλ, άρα και περιέχει τα βασικά συστατικά του μίγματος (ακραίες γωνίες λήψης, απότομα κοψίματα και παλινδρομήσεις σε χώρο-χρόνο, time-lapse διαδοχή κάρων, φωτοσκιάσεις, μονόλογοι κ.λπ). Πέρα από αυτά, οι νέες «Στάχτες...» επανέφεραν στην οθόνη τη φιγούρα του Λέσλι Τσέουνγκ, του «Ελβίς της Άπω Ανατολής», που αποχώρησε οικειοθελώς από τα εγκόσμια το 2003. Στην ταινία παίζει το ρόλο ενός ξεπεσμένου πολεμιστή, μοιραία ερωτευμένου με τη σύζυγο του αδερφού του. Ο Λέσλι (όνομα που διάλεξε στα 13 του, επειδή του άρεσε ο επίσης μοιραία ερωτευμένος Λέσλι Χάουαρντ στο «Όσα Παίρνει ο Άνεμος», αλλά και επειδή «το όνομα Λέσλι μπορεί να είναι είτε ανδρικό είτε γυναικείο») είχε ήδη περάσει μια δεκαετία υπό το στάτους του πρώτου δυτικότροπου Ασιάτη pop star, κυρίως ως τραγουδιστής (της Cantopop, ενός αντίστοιχα δυτικότροπου κινεζόφωνου μουσικού είδους που γνώρισε τη χρυσή του εποχή στα 80s), αλλά και ως ηθοποιός (σε μια επίσης χρυσή εποχή για τον κινηματογράφο δράσης του Χονγκ Κονγκ). Η φήμη του λαϊκού ιδώλου και της διπολικής «κόντρας» του με τον Άλαν Ταμ (κάτι σε στιλ Duran² vs Wham!) απλώθηκε σε βαθμό υστερίας από το πάτριο Χονγκ Κονγκ σε ηπειρωτική Κίνα, Ιαπωνία, Ταϊβάν και Κορέα, μέχρι που εκείνος αποφάσισε, στα 33 του (1989), μπαφιασμένος, να κάνει μια τουρνέ απόσυρσης κι έπειτα να μεταβεί για meditation στον Καναδά. Λίγο αργότερα, ήρθε ο δεύτερος και σφοδρότερος γύρος διασημότητας, που είχε ως αφετηρία την άνοιξη του νέου κινέζικου σινεμά και τον ανδρόγυνο ρόλο του τραγουδιστή της όπερας Ντιέγι στο πολυβραβευμένο Αντίο Παππακίδα Μου του Τσεν Κάιγκε (1992). Λίγο πρωτότερα τον είχε πλησιάσει ο Γουόνγκ Καρ Γουάι, ο οποίος συνήθιζε να προσλαμβάνει superstars από τον μαγικό μικρόκοσμο του Χονγκ Κονγκ, δίνοντάς τους σχετικά χαμηλές αμοιβές, αλλά και μετατρέποντάς τους σε καλλιτέχνες διεθνούς απήχησης, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα και την απήχηση των ταινιών του τόσο στην Ασία (χάρη στους stars), όσο και στον υπόλοιπο κόσμο (χάρη σε ό,τι παρουσίαζε). Πέρα από το Ashes... ο Λέσλι έπαιξε έναν αθαζόνα, αλλά ατυχίσαντα γενικώς τύπο στα Days Of Being Wild (1991) και Happy Together (1997) του Γουόνγκ, έχοντας μπει σ' ένα τριπ 3-5 ταινιών το χρόνο (μεταξύ των οποίων και κάποιες άλλες διεθνείς επιτυχίες όπως η Πλανεύτρια Σεληνή του Κάιγκε και το Tristar του Τσούι Χαρκ) συν την επιστροφή, σε πιο ροκ ύφος, στη δισκογραφία, καθαρώνοντας την κορυφή σε κάθε σχεδόν ερώτημα που συσχετιζε το millennium με τη διασημότητα σε Χονγκ Κονγκ και Κίνα. Ατυχήσας γενικώς στον συναισθηματικό τομέα, δεν κατάφερε να τα βάλει με το δεύτερο και σφοδρότερο κύμα τσακισμένων νεύρων και έχοντας φτάσει πια στα 47, έκανε τη βουτιά στο κενό από ένα από τα αμέτρητα υπερυψωμένα μπαλκόνια του Χονγκ Κονγκ. «Κατάθλιψη!...Ευχαριστώ πολύ όλους τους φίλους μου. Η φετινή χρονιά ήταν τόσο σκληρή, δεν αντέχω άλλο... Στη ζωή μου δεν έκανα τίποτα κακό, γιατί έπρεπε όλα να τελειώσουν έτσι;», έγραψε στην τελευταία του νότα.

WE LOVE JEANS
WE LOVE SNEAKERS
WE LOVE MUSIC

www.prime-timers.gr
www.myspace.com/prime_timers

ANIMASYROS 1.0.

Το Animation σε close-up.

Στην Ελλάδα πλέον λαμβάνουν χώρα καμιά τρακοσαριά Φεστιβάλ. Και λίγα είναι, βέβαια: είναι, βλέπετε, τόσο ανεπτυγμένη πολιτιστικά η χώρα μας... Και οι δημοσιογράφοι που πηγαίνουν από το ένα στο άλλο περιφέρουν τις, σχεδόν μονίμως ρουτινισμένες φάτσες τους αναζητώντας, μάταια, την πραγματικά «εναλλακτική» πρόταση. Και εναλλακτικό είναι το φρέσκο, το διαφορετικό, που κινείται παράλληλα με εμάς αλλά εμείς δεν το παίρνουμε μυρωδιά. Ε, πριν από λίγο καιρό, άνοιξα τον υπολογιστή μου για να ενημερωθώ για τη γένεση ενός ακόμη: του Animasyros. Ένα τριήμερο Φεστιβάλ, λέει, με ταινιάκια κινουμένων σχεδίων, απ' όλο τον κόσμο. Πού; Στη Σύρο. Ποιος ξέρει τι τώρα τι αρπαχτή θα 'ναι αυτή, πόσοι θα μαζευτούν, πόσο χάλια θα είναι η οργάνωση και τι ανοσιουργήματα θα 'χουμε να βλέπουμε—οι πρώτες σκέψεις.

Διάψευση νούμερο ένα: Η επιλογή των ταινιών, τα αφιερώματα αλλά και η ειδική έκδοση (τσέπης!) που προσφερόταν δωρεάν στους φίλους που έφτασαν μέχρι τη Σύρο άγγιζαν υποδειγματικά επίπεδα.

Διάψευση νούμερο δύο: Το Δημοτικό Θέατρο του νησιού (ένα κτίσμα χάρμα οφθαλμών) ήταν διαρκώς τιγκαρισμένο.

Διάψευση νούμερο τρία: Τα ωράρια των προβολών και των σεμιναρίων, τα παιδικά workshops και οι συνθήκες προβολής λειτούργησαν στην εντέλεια ενώ κανείς δεν μας χάλασε χατίρι!

Διάψευση τελευταία: Μερικές από τις καλύτερες ταινίες που είδα φέτος, τις είδα εδώ.

Το Animasyros το βίωσα λιγότερο ως Φεστιβάλ και περισσότερο σαν ζωντανό οργανισμό—κάτι που συμβαίνει και με την Πλατφόρμα, το Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους που λαμβάνει χώρα στην Αθήνα που, σε περιεχόμενο και αισθητική, ξεπερνά κατά χιλιόμετρα αυτό της Δράμας και που διοργανώνεται, πάνω-κάτω, από τα ίδια παιδιά. Ζωντανός οργανισμός: πάλλεται, ανανεώνεται, ανασαίνει, συνδιαλέγεται, εξελίσσεται. Ακριβώς αυτό που συμβαίνει και σε ένα «νεκρό» σκίτσο που, ξαφνικά, αρχίζει να χοροπηδάει χάρη στη μαγική τέχνη του animation. Υπάρχουν βέβαια και οι «σοβαροί». Που θεωρούν πως αυτή η τεχνική έχει ενδιαφέρον μονάχα για τα πιτσιρίκια, που δεν καταλαβαίνουν γιατί ένας ενήλικας θα ήθαινε σινεμά να δει το Wall-E (και ενδεχομένως, να δακρύσει βλέποντάς το). Επειδή αυτούς τους έχουμε πανηγυρικά χεσμένους, πάμε παρακάτω.

Τρεις μέρες κράτησε το Animasyros. Εκεί, προβλήθηκαν πάνω από 100 ταινίες από 31 χώρες—οι αγαπημένες μουεξ αυτών προερχόντουσαν από τη Βραζιλία. Ούτε που 'ξερα βεβαίως, πως αυτή η χώρα έχει παράδοση στο animation. Αργότερα, τα παιδιά του Φεστιβάλ μου έδωσαν τα φώτα τους και έμαθα πως στη Βραζιλία διοργανώνεται το μεγαλύτερο Φεστιβάλ Animation, το Anima Mundi όπου και μαζεύονται οι καλύτεροι παγκοσμίως—event

τεραστίου μεγέθους! Έχει και επίσημο site, αναζητήστε το. Είδα και πολλές ελληνικές προσπάθειες. Κάποιες χαμένες μέσα στην εικονοκλαστική «ευκολία» του μέσου, κάποιες άλλες, «παιδικές», που όμως υποτιμούσαν τη νοημοσύνη (και την αισθητική) των παιδιών, κάποιες πολύ avant-garde για τις ικανότητες των δημιουργών τους—ό,τι δηλαδή συμβαίνει πάνω-κάτω και με τις ταινίες μυθοπλασίας μας. Κι εδώ όμως, σκάει ένας Μιχάλης Μοάτσος, και γυρίζει ένα Construction Of Citizens που πετυχαίνει διάνα, και σε επίπεδο αισθητικής και σε επίπεδο κοινωνικής κριτικής. Δίπλα του, ξεχωρίζουν: το σαρκαστικό γερμανικό Verschlussen, το βραζιλιάνικο Tyger (αριστουργηματική μεταφορά ενός ποιήματος του William Blake που συνδυάζει σχεδόν κάθε τεχνική animation!), το μελαγχολικό και ευαίσθητο Shoe από τη Δανία (η δεύτερη, σε επίδοση, χώρα στη διοργάνωση), το επίσης δανέζικο Klotz & Klumpen, αλλά και το επίσης βραζιλιάνικο Os Irmãos Willians, ξεκαρδιστικό claymation αλλά και έντονα αιχμηρό, καθώς και το dark-wanάδικο 200000 Phantoms από τη Γαλλία. Και ίσως, άλλα τόσα που αυτή τη στιγμή βρίσκονται καταχωρισμένα στο υποσυνείδητο, ανάμεσα σε εικόνες και νεύματα. Δίπλα στις προβολές, τα σεμινάρια για το 3D και την ιστορία του κινούμενου σχεδίου και το παιδικό εργαστήριο φιλοξένησαν πολλούς ενδιαφερόμενους. Έξω, πιτσιρικάδες σημείωναν στα βιβλιοράκια τους τις ταινίες που ξεχώρισαν, ενώ άλλοι, με φορτές βιντεοκάμερες, γύριζαν αυτοσχέδια making-of, και κάποιοι στο βάθος σκίτασαν όλους τους υπόλοιπους. Και όλα αυτά στη Σύρο που, αν δεν το γνωρίζετε, είναι μέρος μαγικό. Ε, πειράζει που, για πρώτη φορά μετά από χρόνια, έφυγα από ένα ελληνικό Φεστιβάλ και δεν βρήκα έναν λόγο για να γκρινιάξω; Και του χρόνου παιδιά.

STAR WARS – THE CLONE WARS

Ταινίες με κλώνους ή ταινίες-κλώνοι; Σημειώσατε 1.

Διαβάζω στο δεητίο τύπου: «Ο γαλαξίας πληττεται από τον Πόλεμο των Κλώνων, έναν Εμφύλιο Πόλεμο μεταξύ του στρατού των ανδρείων, των μοχθηρών Αυτονομιστών, κατά της Γαλαξιακής Δημοκρατίας και των Τζεντάι υπερασπιστών της. Για να αποκτήσουν ηλεονέκτημα στην κλιμακούμενη διαμάχη, ο Τζεντάι Άνακιν Σκάϊγουόκερ και η μαθήτριά του, Ασόκα Τάνο, αναλαμβάνουν να φέρουν σε πέρας μια αποστολή με απροσδόκτες συνέπειες που θα τους φέρει αντιμέτωπους με τον διαβόητο άρχοντα του εγκλήματος Τζάμπα Δε Χατ»... Πάλη στα ίδια διαστημικά σοκάκια δηλαδή, αλλά αυτή τη φορά μέσω κινουμένων σχεδίων. Θα μου πείτε, οι οπαδοί της σειράς θα αγαλιάσουν και αυτό το φιλμ όπως και όσα θα επακολουθήσουν. Αυτοί θα ξέρουν κάτι παραπάνω. Κι όποιος νομίζει ότι το "Star Wars" (και λέγοντας "Star Wars" εννοούμε την πρώτη ταινία του 1977) οφείλει την τεράστια εισπρακτική επιτυχία του στην ιστορία και τα ειδικά εφέ του είναι τουλάχιστον αφελής. Η αλήθεια είναι ότι ο George Lucas, αυτό το απίστευτα κοφτερό μυαλό που εξακολουθεί να δουλεύει εκτός Hollywood, μελέτησε κατά πολύ το timing του εγχειρήματός του. Στα 1977 λοιπόν, οι ΗΠΑ υπέφεραν κατά πολύ από τα τραύματα που είχε αφήσει πίσω του ο πόλεμος του

Βιετνάμ, πολλά χρόνια πριν —και απ' ότι δείχνουν τα πράγματα, οι πηλές αυτές δεν έχουν κλείσει ακόμη. Η κατάφωρα απογοητευμένη γενιά των hippies των οποίων τα λουλουδένια όνειρα είχαν συγκρουστεί στα τείχη της σκληρής κυνικής πραγματικότητας έψαχνε απεγνωσμένα να κρατήσει τη θέση της στο όνειρο. Αλλά και ο υγιής σκεπτόμενος άνθρωπος είχε την ίδια ανάγκη, έχοντας κουραστεί να βρίσκεται εν μέσω τόσο σοβαρών πολιτικών διαταραχών (βλέπε Μάης '68). Ο Lucas βρήκε το πιο πρόσφορο έδαφος (το αχανές διάστημα) για να στήσει μια εθελαιακή διαστημική όπερα, διανθισμένη με ενωτικά —αντιπολεμικά μηνύματα, κάνοντας όλους εμάς να κοιτούμε τα άστρα ελπίζοντας ότι εάν το μέλλον εδώ είναι ένα μάτσο σκατά, ίσως «εκεί ψηλά» να βρίσκεται ένα καλύτερο αύριο.

Η ιδιοφυΐα του Lucas όμως έγκειται στο ότι δεν αναπαρήγαγε απλώς τους κλασικούς μηχανισμούς μιας ταινίας δράσης, αλλά τους μετέτρεψε σε φορείς νοημάτων. Σκηνές σαν αυτές της διδασκαλίας του Yoda μοιάζουν πολύ πιο ουσιαστικές από αυτές των διαστημικών μονομαχιών, σφραγίζοντας έτσι την ουμανιστική διάσταση του μύθου. Το 2005, το «Star Wars Επεισόδιο 3, Η Εκδίκηση των Σιθ» έκλεισε το live-action κινηματογραφικό έπος. Ο δημιουργός όμως Τζορτζ Λούκας και οι σεναριογράφοι στη Lucasfilm Animation είχαν κι άλλες ιστορίες να μας διηγηθούν για εκείνο τον «πολύ μακρινό γαλαξία». Στη μεγάλη οθόνη και στα επεισόδια 3, «Η Εκδίκηση των Σιθ» και 2, «Η Επίθεση των Κλώνων», έγινε μόνο μια φευγαλέα αναφορά στους επεκτατικούς Πόλεμους των Κλώνων που διαμόρφωσαν τον γαλαξία. Με τη νέα ταινία animation, «Star Wars: Ο Πόλεμος των Κλώνων», οι ορκισμένοι φαν θα πάρουν, επιτέλους, τις απαντήσεις τους. Animation που δεν διαθέτει την φωτογραφική πιστότητα της τωρινής ψηφιακής εποχής —κάτι που προτιμούμε— και που παραπέμπει και στα video-games μιας άλλης γενιάς, ίσως αυτής που έχει ήδη μεγαλώσει μάλλον αρκετά...

ΤΟ ΧΥΜΑΔΙΟ

«Wack», στην αμερικανική αργκό, είναι ο περίεργος, ο εκκεντρικός και αλλοπροσάλλιος. Όπως και το νόημά της, έτσι και η ίδια λέξη “Wackness” (αυθεντικός τίτλος της ταινίας) είναι περίεργη, γιατί παραπέμπει στη γλώσσα άλλων εποχών. Βρισκόμαστε στο 1994, η Νέα Υόρκη μόλις απέκτησε καινούριο δήμαρχο, μια νέα κουλτούρα της μητρόπολης αρχίζει να διαμορφώνεται, η μαύρη αντι-κουλτούρα του χιπ χοπ κυριαρχεί στους δρόμους, το πολιτικό σκηνικό της χώρας εξελίσσεται ραγδαία και τα παιδιά των «εκδρομέων του ’60», γονέων που γνώρισαν το μοντερνισμό και, μαζί με αυτόν, το αντισυλληπτικό χάπι και τη μόδα του διαζυγίου, φλερτάρουν με την ενηλικίωση. Ο νεαρός Λουκ Σαπίρο μόλις τελείωσε το σχολείο, δεν έχει φίλους, οι γονείς του ασχολούνται με τα δικά τους προβλήματα, δεν έχει βρεθεί ακόμα στο κρεβάτι με γυναίκα, δεν ξέρει τι θέλει να κάνει στη ζωή του, πίνει μερικά «παράνομα» τσιγάρα την ημέρα, πουλάει μάλιστα και κανένα γραμμάριο από αυτά για να βγάλει χαρτζιλίκι, ακούει χιπ χοπ και ραπ και αποδρά από την πραγματικότητα πολλές φορές τη μέρα με ονειροφαντασίες. Όλα στη ζωή του φαίνονται βουνό και εκείνος παραμένει το ίδιο παραδόξος και στον ψυχολόγο του, Δόκτωρα Σκουάρπς, ο οποίος αν και άσσος στις ανορθόδοξες συμβουλές παρακολουθεί άβουλος τη δική του προσωπική ζωή να καταρρέει, ενώ το ότι ο Λουκ ερωτεύεται στην πορεία της αφήγησης την κόρη του, σαφώς δεν βοηθάει. Παρά το γεγονός ότι παίζει με μια ιστορία χιλιοετησιμένη ουσιαστικά, ο Λέβιν υπογραμμίζει με απλό και καθαρό τρόπο το πόσο πραγματικά μάπα είναι εν τέλει το να είναι κανείς έφηβος και ερωτευμένος, απλά και το πόση πολλή σημασία έχουν και δεν έχουν όλα: η αίσθηση της αποξένωσης, η επιθυμία του να είσαι αλλιώτικος, απλά και του να αισθάνεσαι πως επιτέλους ανήκεις κάπου, οι επαναστάσεις χωρίς αιτία μέσα στο σπίτι, οι πρώτες σεξουαλικές επαφές, περίεργες και γρήγορες σαν παιδικές ασθένειες... Ένας άνθρωπος που εκπροσωπεί το νέο, νιώθει κουρασμένος σαν να έρχεται από το παρελθόν, ενώ ένας άλλος άνθρωπος που εκπροσωπεί το παρελθόν, δηλώνει με κάθε του κίνηση την επιθυμία του να ξαναγίνει νέος, αυτός είναι ο πυρήνας του σεναρίου, ο οποίος μάλιστα αναδεικνύεται αρκετά ευθύς και καθογραμμένος, με διαλόγους που ατάκα προς ατάκα χτίζουν την αφήγηση μιας ολόκληρης γενιάς, που έχει και μεγαλοχολία, έχει και αγωνία κι έχει και, πάνω απ’ όλα, γέλιο. Κι αν όλα τα παραπάνω θυμίζουν ουσιαστικά το φριχτό τυπικό coming-of-age, too-cool-for-school, stoner-slacker NYC nonsense φιλήμακι που αναμασάται και προωθείται εδώ και δεκαετίες, τότε η παρουσία του Μπεν Κίνγκσλεϊ στο καστ σίγουρα θα έπρεπε να κινεί υποψίες πως κάτι... άλλο, καλύτερο συμβαίνει, κάτι που μάλιστα επιβεβαιώνει και το γεγονός πως η ταινία απέσπασε το βραβείο του κοινού στο φετινό φεστιβάλ Sundance.

Σκηνοθεσία: Τζόνθαν Λέβιν, Σενάριο: Τζόνθαν Λέβιν
Παίζουν: Τζος Πεκ, Σερ Μπεν Κίνγκσλεϊ, Μέθοντ Μαν, Μέρνι Κέιτ Όλσεν, Ολίβια Θέρλμπαϊ,
Φάμκε Γιάνσεν, Άαρον Γου
Διάρκεια: 110’

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΧΟΡΤΕΝ

Ο Νορβηγός σκηνοθέτης του - διασκεδαστικά παράξενου- Kitchen Stories και του -καταθλιπτικού μεν απολαυστικού δε- Factotum, αφηγείται την ιστορία του Οντ Χόρτεν, μιας ζωής σαν σύνολο κομμένων σκηνών, odd (=παράξενος) στην κυριολεξία της. Οδηγεί ένα τρένο που κάνει κάθε μέρα την ίδια διαδρομή, απλά καταλήγει πάντα εκεί απ’ όπου ξεκίνησε. Επισημαίνοντας με διακριτικό και συνάμα γλυκά επίμονο τρόπο το πόσο σημαντικό είναι να έχει κανείς ευθύνη της ζωής του και να βρίσκεται έτοιμος ανά πάσα στιγμή να πληρώσει το τίμημα των πράξεών του, ο Μπεντ Χάμερ μαγεύει το κοινό του με μια λακωνική αφήγηση περί των δρόμων που ακολουθεί το πενηνρόχρονο όταν το προγραμματισμένο δρομολόγιο ακυρώνεται...

Σκηνοθεσία: Μπεντ Χάμερ, Σενάριο: Μπεντ Χάμερ
Παίζουν: Μπαρντ Όβε, Έσπεν Σκιάνμπεργκ, Χένι Μάαν, Μπγιρν Φλόμπεργκ, Γκίτα Νόρμνι, Κάι Ρέμλντβ
Διάρκεια: 89’

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

Ο πρώτος γαλλικός Χρυσός Φοίνικας του Φεστιβάλ Καννών από το ’87 (τότε ήταν το Κάτω από τον Ήλιο του Σατανά, του Μορίς Πιαλά) είναι ένα λιτό και φιληληθές «εργασιακό» δράμα, γυρισμένο από τον σχεδόν σπασιαλίστα του είδους Λοράν Καντέ. Έπειτα από τις εξωτικές περιπέτειες του τιμ των ώριμων κυριών υπό τη Σάρλιτ Ράμπληνγκ (Το Κάλεσμα του Νότου, 2005), ο Καντέ επανήλθε στη θεματολογία των προηγούμενων ταινιών του (Ανθρώπιнос Παράγοντας, 1999, Ελεύθερος Ωραρίου, 2001), γύρω από τις καθημερινές μικρές καταστροφές στη ζωή σύγχρονων εργαζόμενων ή απολυμένων ανδρών. Τούτη τη φορά το περιβάλλον της δουλειάς είναι ένα γυμνάσιο του 20ου παριζιάνικου διαμερίσματος στο –παραδοσιακά– φτωχό και πολυφυλετικό ανατολικό άκρο της πόλης. Το ημι-ντοκιμαντερίστικο ύφος που σταθερά εφαρμόζει ο Καντέ επιτείνεται εδώ από το αυθεντικό γκρουπ συμμαθητών που απαρτίζουν την τάξη, απλά και από την ιδιαιτερότητα ότι ο πρωταγωνιστής-καθηγητής Φρανσουά Μπεγκοντό είχε υπάρξει ένας πραγματικός τέτοιος, άρα παίζει τον εαυτό του και μάλιστα σ’ ένα σενάριο γραμμένο από τον ίδιο. Για δύο και κάτι ώρες, οι συνοδικά τρεις σεικίντρες κάμερες της ταινίας καλύπτουν αντίστοιχες οπτικές γωνίες δίχως να βγαίνουν καθόλου έξω από το σχολικό συγκρότημα, διαμορφώνοντας τη βάση ενός ενιαίου, δύσκαμπτου χώρου, την ώρα που ο χρόνος ρέει καλύπτοντας τη διάρκεια μιας σχολικής χρονιάς. Εύλογα η προσοχή στρέφεται στις δυναμικές των σχέσεων που αναπτύσσονται εκεί μέσα (μαθητές-δάσκαλος, μαθητές μεταξύ τους, καθηγητές μεταξύ τους, καθηγητές-γονείς), με τους –πραγματικά ατέλειωτους– διαλόγους να καθορίζουν τις εντάσεις, τα γέλια και τις συγκρούσεις. Στο τέλος, οι καθηλωμένοι στο ίδιο περιβάλλον χαρακτήρες, που όλοι παρουσιάζουν –ως νορμάλ άνθρωποι– διακριτές ατέλειες, ανοίγουν ή κλείνουν πόρτες, φοβισμένοι ή θαρραλέοι μπροστά στα καινούργια πράγματα που μαθαίνουν. Κάπου έξω από τους τοίχους ανατακλάται ο γαλλικός –και διεθνής– μακρόκοσμος, γεγονός ενοχλητικό για τον μικρό κύριο Λεπέν: «η ταινία αυτή είναι κλασικό δείγμα της παρακμής του γαλλικού πνεύματος». Oh la la...

Σενάριο: Φρανσουά Μπεγκοντό
Σκηνοθεσία: Λοράν Καντέ
Παίζουν: Φρανσουά Μπεγκοντό και ερασιτέχνες ηθοποιοί
Διάρκεια: 128’
Στους κινηματογράφους από 23 Οκτωβρίου

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

EVER GREEN

Σαν πολλοί να μαρκευτήκανε οι ευαισθητοποιημένοι πράσινοι κινηματογραφιστές, δε νομίζετε; Πράσινος ο Ντι Κάπριο, πράσινος ο Αλ Γκορ, πράσινη η Μαντόνα, πράσινα κοστούμια τούμπανα λέω γω, άντε μην τους πάρει και τους σηκώσει! Για να σοβαρευόμαστε λίγο λοιπόν, εδώ σας έχω μια πραγματικά πράσινη ταινία, από τον Σεργάσιαν Ούλτσαϊμ, παλιό στέλεχος των Die Grünen, ο οποίος απογοητεύτηκε από την πολιτική και στρατεύτηκε σ’ ένα ουσιαστικότερα οικολογικό κινηματογράφο. Το Ever Green γυρίστηκε στην Αμερική με δικά του έξοδα και είναι ό,τι πιο αστέλιβωτο και ντόμπρο έχει έχει βγει τα τελευταία χρόνια στο βίντεο. Κανένας εβραϊσμός και ειρωνεία στο φουρ: στην πραγματικότητα το πράσινο χρώμα απουσιάζει εντελώς από την ταινία, όλα είναι κόκκινα (οι ματωμένες συνειδήσεις μας) ή γκρι (η απέραντη ασχήμια μας). Μόνο για γερά στομάχια.

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Σεργάσιαν Ούλτσαϊμ
Παίζουν: Μπιτς Μάρια, Μίλερ Τίτσινγκ,
Ντορίνικα Χόρνι, Ντόκτορ Λαβ

Poun! Poun! Poun!

Happy End

Και εκεί που ψάχνεις το χάπι εντ της ζωής σου βρίσκεσαι να τρως πρωινό μπροστά από πανάκριβα κοσμήματα ερωτευμένη με τον εαυτό σου. Αν δεν σας έκανε κάτι ο συλλογισμός μου προτείνω τα παρακάτω, εμπνευσμένα από την πορτοκαλόπιτα που μοιραστήκαμε με τη Γεωργία Μαυραγάνη.

Η εικόνα ανοίγει και βρίσκεται μπροστά από μια βιτρίνα των Tiffany's, Νέα Υόρκη, φθινόπωρο. Στέκεται φίνα, αεράτη με μαύρο φόρεμα, κάτι απίθανα κοσμήματα, μαλλιά πιασμένα σε κότσο σινιέ, μαύρα Jackie O γυαλιά, πίνει από ένα πλαστικό καφέ. Είναι η Holly Golightly. Σημειολογική εικόνα εποχής, δροσιά και φινέτσα, η ταινία που απογείωσε την Audrey Hepburn σε σύμβολο θηλυκότητας και στυλ, απασχόλησε πολλούς πένες και εγκεφαλικά κύτταρα και τώρα πολύ κοντά μας στέκεται αφορμή για το «Από δω και πέρα μόνο Χάπι Εντ» της Γεωργίας Μαυραγάνη. Στη συνάντησή μας της λέω πως το Χάπι Εντ και η προηγούμενή της, πολύ πετυχημένη δουλειά, «όταν είδα το 100% τέλειο κορίτσι για μένα», έχουν συνδυαστικό στοιχείο, έστω και υποσυνείδητα, την έννοια «κορίτσι». «Δεν το είχα σκεφτεί έτσι, αλλά μάλλον έχεις δίκιο», μου λέει. Το κορίτσι παίζει από μόνο του αυτόνομο στα δύο αυτά έργα και δεν είναι παιδί, δεν είναι γυναίκα, είναι αυτό που λέμε και καταλαβαίνομαστε ως κορίτσι. Από την πένα του συγγραφέα του «Πρόγευμα στο Tiffany's», Τρούμαν Καπότε, γεννήθηκε το 1958 η ανέμελη και ανένταχτη (αν δεν ήταν τόσο στυλάτη θα μπορούσε να ήταν αναρχική πιθανώς) Χόλι Γκολάιτλι, όπου πολύ αριστοτεχνικά την έβαλε να ζει σα γατούλα στο Upper East Side του Μανχάταν της δεκαετίας του '40. Στη δική μας μετάβαση η Μαυραγάνη επιλέγει την αφορμή της κάπου ανάμεσα στο βιβλίο και στην ταινία. Μια πόρνη πολυτελείας κι ένας νεαρός άνεργος συγγραφέας που ζει ως ζιγκολό συγαντιούνται στη Νέα Υόρκη. Και οι δύο κυνηγούν το χρήμα και την καταξίωση πιστεύοντας πως έτσι θα βρουν την ευτυχία. Η σχέση τους εξελίσσεται έντονα. Θα αντέξουν άραγε να είναι μαζί; Μπορεί στα αλήθεια να υπάρξει happy end; Η παράσταση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά τον Ιανουάριο του 2008 στο θέατρο Χώρα και η σκηνοθέτιδα ανασυγκροτεί τις δυνάμεις της, αυτή τη φορά στο «Επί Κολωνώ». Η Γεωργία Μαυραγάνη ανήκει στη νέα φουρνιά δημιουργών του ελληνικού θεάτρου, σε αυτή τη γενιά που περιμένουμε να δούμε πράγματα καινούργια, σύγχρονα, άμεσα, εύληπτα. Με διπλή επαγγελματική ιδιότητα ως εκπαιδευτικός και σκηνοθέτης ψάχνει τις ισορροπίες της ανάμεσα στους δύο αυτούς κόσμους. Στο βιογραφικό της διαβάζω θητεία δίπλα σε ονόματα όπως οι Χουβαρδός, Μόσχος, Γεωργιάδου, Μαρμαρινός και χώρους όπως η Πειραματική σκηνή του Εθνικού, το Αμόρε... Η άλητη όψη του καθρέφτη δείχνει τη γυναίκα δασκάλα που προσπαθεί να επιβληθεί σε ένα τσούρμιο από παιδιά. «Αυτή είναι η δική μου performance», μου λέει, περι-

γράφοντάς μου την καθημερινότητά της. Αναρωτιέμαι πώς είναι να αλληλίζεις δέκτη επιβολής. Έχοντας ενήλικες ηθοποιούς από κάτω και όχι παιδιά τα πράγματα δυσκολεύουν. Μάλλον δεν συμφωνεί: «Κοίτα να δεις, εγώ αυτό που θέλω από τον ηθοποιό είναι να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του, να μην προσπαθεί να κρύψει τις αρνητικές του πλευρές και, μη σου φανεί άσχημο, αλλά πάνω απ' όλα θέλω να είναι έξυπνος. Αδυνατώ να δουλέψω με κάποιον που δεν στροφάρει. Για αυτό προτιμώ να αποφεύγω τις auditions. Προτιμώ να βγαίνω για ένα καφέ. Εκεί που πάει ο άλλος να μου κάνει τα στημένα τα δικά του, του ζητώ να μου αφηγηθεί το έργο, ξέρεις σαν ιστορία, αν δεν βαρεθώ μου κάνει, βέβαια το να είσαι καλός αφηγητής δεν αρκεί για να είσαι καλός ηθοποιός...». Κλείνουμε την κουβέντα ολοκληρώνοντας την εξαιρετική πορτοκαλόπιτα του Φίλιον και δίνοντάς μου ένα ordinary data. Αγαπημένα έργα: Σάρα Κέην - Καθαροί Πια, Μπίχνερ-Βόιτσεκ, Τσέχωφ - Θείος Βάνιας, αγαπημένο τραγούδι: JJ Johansson - she doesn't live here any more, αγαπημένο club: Amsterdam - eleven. Τι θέλεις από την παράστασή σου; «Να συγκινεί, αυτό».

Στην παράσταση
«Από 'δω και πέρα μόνο χάπι εντ»
παίζουν οι:
Αντώνης Ντουράκης, Βάσω
Καβαλιεράτου, Χρήστος Θεοδωρίδης.
Σκηνικά- κοστούμια:
Βασίλης Μπαρμπαρίγος.
Θέατρο Επί Κολωνώ,
Ναυπλίου 12 & Λένορμαν
τηλ: 210 5138067

NAUTICA
25th Anniversary

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ NAUTICA:

ΑΘΗΝΑ • ΗΛΕΥΣΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΜΟΤΗΝΗ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • ΓΑΛΛΙΑ • ΡΕΙΘΡΕ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΤΙΛΗΝΕΣ

Η μάχη των Φεστιβάλ 2

Με αφορμή κάτι ψιλά που αναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος, διάφορες προσωπικές εμπειρίες και συζητήσεις, αλλιά και την πρόσφατη πληροφόρηση ότι το 14ο Διεθνές Φεστιβάλ Χορού της Καλαμάτας έγινε με πολλές οικονομικές δυσκολίες φέτος, θα ήθελα εδώ να μου επιτραπεί ένας σχολιασμός σχετικά με τα φεστιβάλ μέιντ ιν γκρις.

Παράλληλα με τα «μεγάλα και γνωστά», τα τελευταία 10 περίπου χρόνια γίνεται ένας μικρός χαμός από νέα μικρότερα φεστιβάλ -όχι βέβαια όλα καλά στον προγραμματισμό και την επιμέλειά τους- τα οποία έχουν κάτι νέο και ταυτόχρονα ποιοτικό να προτείνουν και να προσφέρουν στο κοινό, που συχνά είναι πιο νεανικό-εναλλακτικό. Αυτά τα περίεργα, πειραματικά, σχεδόν D.I.Y. φεστιβάλ, προσφέρουν ουσιαστική εναλλακτική παιδεία, παρουσιάζοντας γνωστούς καλλιτέχνες, αλλιά και νέους δημιουργούς στα πρώτα τους βήματα. Τα καταξιωμένα φεστιβάλ, που λαμβάνουν το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας, προγραμματίζουν κυρίως τα μεγάλα ονόματα, τους σταρ, αυτούς που όλοι περιμένουν να δουν επιτέλους σε αυτή τη χώρα (μίστερ Λούκος μέιντ δε ντριμ καμ τρου). Δίπλα τους όμως στέκονται πρωτοβουλίες νέων ανθρώπων που προτιμούν να δίνουν το βάρος σε αυτά που προτείνουν οι νεότερες γενιές. Γιατί όχι... μας αρέσει ο πληουραλισμός, έτσι κι αλλιώς θεωρείται και είναι πολυτέλεια το να έχεις να διαλέξεις από μια μεγάλη γκάμα παραστάσεων. Δυστυχώς λόγω ίσως κακού προγραμματισμού, πολλά πράγματα συμβαίνουν ταυτόχρονα, με αποτέλεσμα το ενδιαφερόμενο κοινό να χρειάζεται να κλωνοποιηθεί για να τα παρακολουθήσει και φυσικά τελικά να πρέπει να ξοδέψει μια περιουσία... Έχει αποδειχθεί ότι, όταν τα εισιτήρια έχουν λογικές τιμές -και με αυτό εννοούμε γύρω στα 10€ για συναυλίες και γύρω στα 15€ για παραστάσεις χορού/θεάτρου, το κοινό στηρίζει αυτά τα φεστιβάλ. Η τέχνη και ο πολιτισμός επιβάλλεται να είναι προνόμιο του ευρύτερου κοινού και όχι μιας εξειδικευμένης ελίτ... κι αυτό διότι είναι κομμάτι της παιδείας

και όχι μια ευτελής διασκέδαση κάποιου Σαββατόβραδου... Εν πάση περιπτώσει, θα ήταν ενδιαφέρον αν η πολιτεία (Υπουργείο Πολιτισμού, Τοπική Αυτοδιοίκηση) και κάποια Ευρωπαϊκά προγράμματα και Χορηγοί, υποστήριζαν με ουσία (€€\$) και όχι εξουσία, αυτά τα εγχειρήματα, που σε άλλες χώρες έχουν καθιερώσει κινήματα στις σύγχρονες παραστατικές τέχνες. Με αυτό τον τρόπο μπορούν να δημιουργηθούν καινούριες τάσεις, ευρύτερο κοινό, ευκαιρίες για τους μικρότερους-πιο άπειρους, σχέσεις με αντίστοιχα ξένα φεστιβάλ και νέους διεθνείς καλλιτέχνες, ακόμη και θέσεις εργασίας στον πολιτιστικό τομέα... χμμ... Σε αυτό βέβαια χρειάζεται και η συμβολή των σωστών ανθρώπων, με την κατάλληλη παιδεία, στις σωστές θέσεις, αλλιά αυτό είναι μια άλλη ιστορία και σχετικά μακριά από την ελληνική πραγματικότητα. Είναι μια βαριά και ασήκωτη αλυσίδα... Στο επόμενο τεύχος οι επιχορηγήσεις...

VELVET MORNINGS

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 00.00 – 02.00
ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ 105,5 FM

ME GUESTS, ACOUSTIC SETS, NEA,
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΔΙΣΚΩΝ ΚΤΛΚΤΑΚΤΛ
FOOTBALL | CINEMA | MUSIC | FASHION | BOOKS | ART | ARCHITECTURE | COMICS

Ennio Morricone

Ο ΘΙΑΣΩΤΗΣ ΤΟΥ ΝΗΠΕΝΘΟΥΣ (ΠΡΟΣΟΧΗ, ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ)

Ennio, χρόνια πολλά, να τα εκατοστήσεις (τουλάχιστον)! Άκου με όμως μια στιγμή...

Είσαι άρρωστος! Εδώ και 80 χρόνια κυκλοφορείς ελεύθερος και για πάνω από τα μισά μοιλύνεις την παγκόσμια χλωρίδα και πανίδα με έναν καταγιισμό σχεδόν αβάσταχτα αποπλουστικών συγκινήσεων, οι οποίες, όπως θα επαναλήμβανε ο καταραμένος Σαρλ αν είχε την τύχη να συμπέσει στον αιώνα σου, «σκάβουν τον ουρανό».

Πώς είναι δυνατόν μέσα σε διάστημα τόσο λίγων λεπτών και τόσο λίγων δευτερολέπτων να διοχετεύεις τόσα πολλή χρώματα, συναισθήματα και ομορφιά που δεν μπορούν παρά να ριζώνουν αενάως στη συλλογική συνείδηση προσφέροντας ανατριχιαστική αναστάτωση στο ανθρωπινό είδος;

Λοιπόν ξέρεις ποιον μου θυμίζεις, με την αραιή και ολδίσια χωριστρούλα σου και το στραβό άχειλο χαμογελάκι που μαρτυρά έμφυτη και βαθιά γνώση των πάντων; Μην το πάρεις στραβά, εξάλλου εσύ είσαι και ωραίο παιδί, αλλήλ επίτρεψέ μου να το πω: τον ψυχανώμαλο τον Χίτλερ! Μόνο που εσύ είσαι ο ουτοπικός Αδόλφος, ο Φύρερ του Νηπενθούς, ο θιασώτης της περήφανης έκστασης! Κι εμείς όλοι τα πανευτυχή, παραδεισένια σου φανατισμένα στρατιωτάκια...

Έτσι, ζητωκραυγάζουμε όταν άφοβα διατάξεις ένα σμήνος κατασκοπικών κιθαρών να προβεί σε ανελέητο διαγωνισμό βήχα¹, αλλήλ και όταν με εξαίσιο σαδισμό μετατρέπεις τον εγκέφαλό μας σε ανυπόφορο αγώνα πυγμαχίας ανάμεσα σε ένα καμπαναριό και μία γραφομηχανή!² Χαμογελάμε στο δρόμο χωρίς λόγο, ξέρεις όπως όταν είμαστε ερωτευμένοι, στο παραμικρό άκουσμα μιας μελωδίας τόσο σωστής, τόσο μαγευτικής που μοιάζει να υπήρχε από καταβολής κόσμου και της οποίας η αδυσώπητη επανάληψη είναι ικανή να μας προκαλέσει παρενέργειες αντίστοιχες με αυτές τις διαβόητες της μεθαμπεταμίνης!³

Τώρα, τι συμβαίνει όταν έχεις το θράσος να προσθέτεις και φωνητικά; Τρομάζω να το ξεστομίσω... καταρχήν, κάνουμε τα πάντα ώστε να μην προφυλαχθούμε από το δεξί σου χέρι, την πιο πιστή και αναντικατάστατη συνεργάτιδά σου⁴, ένα από τα ισχυρότερα όπλα σου, την σχεδόν εξίσου μ' εσένα επικίνδυνη Εύα Μπράουν για να συνεχίσω αυτό το κακόγουστο αστεϊάκι, την απόλυτη βασίλισσα των φωνηέντων, αυτήν την υπέροχα σχιζοφρενή Σειρήνα που παρακαλούμε να μας ματώσει τα τύμπανα⁵ για να πούμε ότι άξιζε τελικά να ζήσουμε αυτή τη ζωή!

Σε άλλες περιπτώσεις αγκαλιάζουμε σφιχτά (γαντζωνόμαστε δηλαδή) τον υστερικό kitsch εμπαιγμό και ωσάν μια παράλογη μάζα στροβιλιζόμαστε μαζί του στο άπειρο, με ή χωρίς ψυχεδελικά χρώματα⁶. Ή παραιδόμαστε ψυχή και σώματι σε ένα ασταμάτητο βακχικό γέλιο που ξέρουμε καλά ότι θα μας οδηγήσει στην καλύτερη καταστροφή...⁷ Κατά καιρούς παριστάνεις ότι θες να μας ηρεμήσεις και με απλή υλική (φωνή, πιάνο, κιθάρα, ντραμς, βιολί), να γαληνέψεις την ψυχή μας δημιουργώντας περίτεχνες μπαλάντες. Ο σκοτεινός όμως δαίμων –ευτυχώς– караδοκεί και το αποτέλεσμα μετατρέπεται σε οργιαστικό μελόδραμα⁸, σπαρακτική και στοιχειωμένη τραγωδία⁹, θεσπέσια ασφυκτική φάρσα¹⁰, ανδιστικά διδακτικό θρίλερ¹¹ ή απλή ανησυχητικό αριστούργημα¹².

Όταν δε, συνυπάρχουν πολλές φωνές, πώς να αντέξει η μικρή μας η καρδιά; Το σφύριγμα του φθινοπωρινού αέρα και οι τάχατες καθησυχαστικές παύσεις¹³ δεν είναι παρά μια βρόμικη συγκάλυψη με απόλυτη πρόθεση και ικανότητα να μας κόψει τα γόνατα (μην κάνετε το λάθος να το ακούσετε πριν κάποιο ραντεβού!). Τα πράγματα γίνονται όμως ακόμα πιο σοβαρά σε περιπτώσεις χορωδίας και δη παιδικών φωνών: το αίμα γίνεται κρύσταλλο χάρη σε: α) φιλήδονα τρωκτικά¹⁴, β) εμπνευσμένους μασόνους¹⁵, γ) ανεξέλεγκτα καλίκαντζαράκια¹⁶ και δ) επιληπτικά παπαδοπαίδια¹⁷.

Έπειτα η ερμηλική σου με το κινηματογραφικό είδος ονόματι giallo δεν γινόταν παρά να αποφέρει καρπούς οι οποίοι

γαργαλούν τον οισοφάγο είτε σε μορφή απόκοσμης συμφωνίας¹⁸ είτε με την αμφίεση ενός καθηλωτικού αυτοσχεδιασμού¹⁹ ή και ως μια επικίνδυνη μεταδοτική bossa nova²⁰. Όταν μάλιστα μπλέκει με άλλον έναν θιασώτη δαιμονισμένης ομορφιάς²¹ στα πρώτα του βήματα και μαζί συνθέτετε την τριλογία των αλλόκοτων και εξωτικών ηλυσμάτων²², τα κομπλιμέντα περιττεύουν...

Θα μπορούσα να σου μιλάω ακόμα για ώρες και μέρες ολόκληρες, Ennio –εξάλλου δεν έχω αναφερθεί στα κατορθώματά σου στο χώρο του τρόμου, του σασπένς και του γουέστερν– αλλήλ όσα και να πω δε θα κατάφερναν καν να ψηλαφήσουν τον κήπο των επίγειων εδεσμάτων που είναι το τρομακτικής σημασίας έργο της ζωής σου. Προσωπικά ευχαριστώ τους γονείς μου που έτυχε να συνουσιαστούν το 1982 ώστε να μπορέσω να το γνωρίσω...

- 1 «Fermateli» από την ταινία «Menage all'italiana» (1965)
- 2 «trafelato» από την ταινία «Giornata Nera Per L'Ariete» (1971)
- 3 «le casse» από την ομώνυμη ταινία (1971)
- 4 Edda Dell'Orso
- 5 «matto, caldo, soldi, morto...girotondo» από την ταινία «Vergogna Schifosi» (1969)
- 6 Christy «Deep Deep Down» από την ταινία «Diabolik» (1968)
- 7 Cicciolina «Cavallina a Cavallo » από την ταινία «Dedicato Al Mare Egeo» (1979)
- 8 Rita Monico «Thrilling» από την ομώνυμη ταινία (1965)
- 9 Lisa Gastoni «Una Stanza Vuota» από την ταινία «Svegliati e Uccidi» (1966)
- 10 Milva «Metti Una Sera a Cena» από την ομώνυμη ταινία (1969)
- 11 Daniel Beretta «Un Amico» από την ταινία «Revolver» (1973)
- 12 Françoise Hardy «Je Changerais d'Avis»
- 13 Trio Junior «Fruscio di Foglie Verdi» από την ταινία «Teorema» (1968)
- 14 «Guerra e Pace, Pollo e Brace» από την ταινία «Grazie, Zia» (1968)
- 15 «Dies Irae Psichedelico» από την ταινία «Escalation» (1968)
- 16 «Il Gioco Delle Vocali» από την ταινία «Chi L'Ha Vista Morire ?» (1972)
- 17 «Victima Paschali Laudes» από την ταινία «Il Sorriso del Grande Tentatore» (1974)
- 18 «I Figli Chiedono Perché» από την ομώνυμη ταινία (1972)
- 19 «Seguita» από την ταινία «Gli Occhi Freddi della Paura » (1972)
- 20 «le foto proibite di una signora per bene» από την ομώνυμη ταινία (1970)
- 21 Dario Argento
- 22 «L'Uccello Dalle Piume di Cristallo» (1970), «Il Gatto a Nove Code» (1971) και «4 Masche di Velluto Grigio» (1971)

S.C.U.M.
Ό,τι να 'ναι!

Οι SCUM μπορεί να είναι ένα γκρουπ εξ ομοκλήρου αρσενικό, αποτελούμενο από πέντε ανήλικα αγόρια μεταξύ 15 και 17 ετών, όμως το άκρως φεμινιστικό όνομά τους προέρχεται από το S.C.U.M. manifesto (the Society for Cutting Up Men), ένα έντυπο που είχε κυκλοφορήσει η φεμινίστρια Valerie Solanas, γνωστή ως η γυναίκα που επιχείρησε να σκοτώσει τον Andy Warhol το 1968, προκειμένου να δημιουργήσει ένα κίνημα με σκοπό την εξολόθρευση όλων των ανδρών. Όπως και το περίεργο όνομά τους έτσι και η μουσική των S.C.U.M. είναι απροσδιόριστη, αφού και οι ίδιοι δεν ξέρουν τι ακριβώς παίζουν, αλλά ο ήχος τους βρίσκεται καμιά δεκαριά χρόνια πριν γεννηθούν, δηλαδή κάπου στα τέλη του 70 με αρχές 80, εποχή των Josef K και Orange Juice, των Bauhaus, του David Bowie, συγχρόνως όμως είναι και δείγμα μιας πολύ φρέσκιας τάσης στην Αγγλία. Το πρώτο τους single λέγεται Visions Arise και κυκλοφορεί από τη Loog Records, ενώ την παραγωγή έχει κάνει ο Tomethy Furse των The Horrors. www.myspace.com/scum1968

LOS CAMPESINOS
Άντε πάλι!

Οι Ουαλοί Los Campesinos μας αναγκάζουν μέσα σε μικρή χρονικά περίοδο να ξαναμιλήσουμε γι' αυτούς και ο λόγος είναι πως οι κύριοι αποφάσισαν μερικούς μήνες μετά την κυκλοφορία του ντεμπούτου άλμπουμ τους Hold on Now, Youngster να κυκλοφορήσουν και δεύτερο άλμπουμ στο καπάκι, και μάλιστα όπως ήλνε οι ίδιοι το We Are Beautiful, We Are Doomed δεν είναι ούτε συλλογή με b-sides ή ακυκλοφόρητα, ούτε κάποια τραγούδια που δεν χωρέσαν στο πρώτο άλμπουμ, αλλά ένα ολοκαίνουριο άλμπουμ με 10 ολοκαίνουρια τραγούδια! Οι ηχογραφήσεις έγιναν στο Seattle μέσα στον Ιούνιο που μας πέρασε και το συμπέρασμα από τα πρώτα τουλάχιστον ακούσματα είναι πως η νέα δουλειά των Los Campesinos είναι αντάξια του εξαιρετικού ντεμπούτου τους, με το ίδιο πάθος, ενέργεια και διάθεση που τους διακρίνει. Πάντως μέχρι το τέλος του χρόνου υπάρχει αρκετός χρόνος για να τριτώσει το κακό! www.loscampesinos.com

I'M FROM BARCELONA
...και γω από το Τέξας!

Οι I'm from Barcelona είναι μια 29μελής μπάντα που μπορεί να ήθελαν να είναι από την Βαρκελώνη, αλλά το όνομά τους δεν πρέπει να σας ξεγελάει γιατί στην πραγματικότητα είναι από το Jonköping της Σουηδίας. Το 2006 είχαν κυκλοφορήσει το ντεμπούτο άλμπουμ τους με τον ευρηματικό τίτλο Let Me Introduce My Friends, 10 πανέμορφα ποπ τραγούδια με δεκάδες πνευστά και έχορδα όργανα (πώς άλλωστε θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν τα 29 μέλη του γκρουπ), μεταξύ των οποίων και το «χιτ» τους We're from Barcelona. Δυο χρόνια μετά και συγκεκριμένα στις 14 Οκτωβρίου, κυκλοφορεί το δεύτερό τους μεγάλο άλμπουμ με τον τίτλο Who Killed Harry Houdini? στο ίδιο ύφος, αν και αυτή τη φορά φαίνεται να έχουν γίνει περικοπές, μια και σπάνια γίνεται αισθητή η παρουσία και των 29 μελών, ενώ δεν υπάρχει κι εκείνο το μπουύγιο, τόσο σε φωνητικά όσο και σε μουσικά όργανα, που χαρακτήριζε έως τώρα τη μουσική της μεγάλης παρέας του ιδρυτή του γκρουπ, Emanuel Lundgren. www.imfrombarcelona.com

XX TEENS
Όνομα και πράγμα

Οι XX Teens είναι μια πενταμελής μπάντα από το Λονδίνο και ανήκει στην φάρα των νοσταλγών του Mark E Smith, δηλαδή των βρετανικών εκείνων γκρουπ που δεν μπορούν να κρύψουν την αγάπη τους και την έντονη επιρροή τους από τους Fall. Η παρουσία τους στο εξώφυλλο του τεύχους Απριλίου 2007 του περιοδικού Artrock και η επιλογή του τραγουδιού τους Darling στα καλύτερα του 2007 από το περιοδικό NME, σημαίνει πολλά για ένα ανερχόμενο γκρουπ από τη Μεγάλη Βρετανία. Το πρώτο μεγάλο άλμπουμ τους Welcome to Goone Island αφήνει ένα γλυκό συναίσθημα αλητείας και βρωμιάς, το τέλειο soundtrack μιας παράστασης όπου ο Mark E Smith των Fall, ο Lux Interior των Cramps, ο Iggy Pop και ο David Byrne των Talking Heads παίζουν ξύλο ενί της σκηνής μετά μουσικής. www.xxteens.co.uk

SELFISH CUNT
www.myspace.com/ixnewyork

Επιτέλους ντεμπούτο άλμπουμ για τους Λονδρέζους Selfish Cunt, με electro garage punk ήχο και εξαιρετικές κριτικές από τα βρετανικά media. Ο τίτλος αυτού English Chamber Music, και κυκλοφορεί από τη δική τους Sparrow's Tear Records.

What would have happened if...

Η SUSAN ANWAY ΔΕΝ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΕ ΣΤΗΝ ΑΡΙΖΟΝΑ
Ή ΑΛΛΙΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΤΡΟΠΑΛΟΥ STEPHIN MERRITT
ΚΑΙ ΤΩΝ MAGNETIC FIELDS

Σε πολλούς το όνομα Stephin Merritt δεν λέει και πολλά πράγματα. Για κάποιους άλλους –λίγους φαντάζομαι– είναι ένας από τους ήρωές τους... Άλλος ένας Αιγόκερως, γεννημένος το 1966 στην Καλιφόρνια δεν γνώρισε ποτέ τον πατέρα του, μεγάλωσε ως Βουδιστής και μετά τις σπουδές του δούλεψε ως εκδότης στα περιοδικά Spin και Time Out New York. Στα τέλη της δεκαετίας του '80, επηρεασμένος από την ευρωπαϊκή (ευτυχώς) μουσική σκηνή, δημιούργησε τους λατρεμένους Magnetic Fields, ένα project που ακόμα και σήμερα μας καταπλήσσει με τη δημιουργικότητά του. Το 1992 κυκλοφόρησε τα The Wayward Bus και Distant Plastic Trees, όπου στα φωνητικά ήταν η Susan Anway, πρώην τραγουδίστρια των πάνκηδων V. Η ξαφνική μετακόμισή της στην Αριζόνα ώθησε τον ντροπαλό Stephin να αναλάβει τα φωνητικά. Αυτή ήταν η αρχή μιας νέας μας συντροφιάς, παρνηγορίας, παρέας που αναπτύχθηκε μεταξύ του Merritt και των φίλων του. Ατέλειωτες ώρες μέσα στο τρένο (born on a train) με τα walkman κολλημένα στα αυτιά μας, τις χειμωνιάτικες βροχερές νύχτες, τις απογοιτεύσεις, τις έντονα συναισθηματικές μας καταστάσεις –ναι, σε όλα αυτά οι Magnetic Fields πάντα ήταν από τους καλύτερούς μας φίλους. Ένα κράμα electro-pop που φλέρταρε με τη μελαγχολία των Joy Division, την ελαφρότητα των Pet Shop Boys, την avant-garde των Band of Holy Joy, την εκλεπτυσμένη αλητεία του Serge Gainsbourg. Αλλά, πάνω απ' όλα, είναι η σπαραχτικά μπάσα φωνή του Merritt που σε ισοπεδώνει με

την ηρεμία και την ειλικρίνειά της. Οι στίχοι, εξομολογήσεις ενός μελαγχολικού ανθρώπου που δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τη mainstream κουλτούρα και να ενταχθεί σ' αυτήν. Ανήσυχο πνεύμα, δεν σταμάτησε ποτέ να αιφνιδιάζει και να δημιουργεί. Κυκλοφορεί κατά σειρά τα The House of Tomorrow (1992), Holiday (1994), The Charm of the Highway Strip (1994), Get Lost (1995) το τριπλό αριστούργημα 69 Love Songs (1999), i (2004). Πρόσφατα κυκλοφόρησαν το νέο τους δίσκο Distortion που απέχει πολύ από τον ήχο που μας έχουν συνηθίσει. Ένα άλμπουμ ωδή ουσιαστικά στην καλύτερη εποχή (Psycho Candy, Darklands) των Jesus And Mary Chain, έντονες κιθάρες με distortion, όπως δηλώνει και ο τίτλος. Η δραστηριότητα του Merritt όμως δεν περιορίζεται στους Magnetic Fields. Πέρα από τις προσωπικές του κυκλοφορίες έχει ηχογραφήσει και ως The 6ths, The Gothic Archies και Future Bible Heroes, ανεπηρέαστος από την hyperacusis που τον ταλαιπωρεί χρόνια –μια πάθηση στα αυτιά όπου οι υψηλές εντάσεις του ήχου ακούγονται ως μια εκκωφαντική παραμόρφωση στο εσωτερικό του. Για αυτό το λόγο όταν εμφανίζεται live φοράει πάντα ωτοασπίδες. Ως νέος Serge Gainsbourg, αυτοκαταστροφικός, δεν αποχωρίζεται ως μανιώδης καπνιστής το τσιγάρο που είναι προέκταση του χεριού του. Ανυπομονώ για τη στιγμή που θα τον δούμε ζωντανά και θα του σφίξουμε το άλλο χέρι από αυτό που κρατάει το τσιγάρο και να τον ευχαριστήσουμε...

Kar Bambino

Αντισυμβατικοί, ωμοί, αυθάδεις. Αυτό είναι οι Kar Bambino. Μία από τις καλύτερες γαλλικές μπάντες, που όταν ανεβαίνουν στη σκηνή γίνονται ένας μουσικός τυφώνας και ξεσηκώνουν το κοινό, με την punk trash performance τους. Το VELVET μίλησε μαζί τους πριν το live τους στο Βίος την 1η Νοεμβρίου, που θα εμφανιστούν στο πλαίσιο των parties της Sonic Playground, Disco Pogo. Τη συναυλία θα ανοίξουν οι Berlin Brides. Τα ματωμένα γόνατα είναι προαιρετικά, αλλά η διάθεση για να τα σπάσετε επιβεβλημένη. Ακούστε λίγο πριν έρθετε το album τους “ZERO LIFE, NIGHT VISION” και ετοιμαστείτε για καταγιστικό electro punk.

Υπάρχετε σαν μπάντα πολλά χρόνια, αλλά κυκλοφορήσατε το ντεμπούτο σας μόλις πέρυσι. Τώρα όλοι μιλάνε για εσάς. Τι κάνατε τόσα χρόνια;
Ήμασταν χαμένοι στο δάσος. Τρώγαμε ρίζες. Κυβερνούσαμε την παγκόσμια underground σκηνή και ποτέ δεν πιάσαμε κάποιον να του αρέσει η μουσική μας.

Μιλήστε μου για την δημιουργία της WWILKO. Πώς αποφασίσατε να ξεκινήσετε τη δική σας δισκογραφική; Πόσους καλλιτέχνες έχει τώρα;
Αποφασίσαμε να ιδρύσουμε τη WWILKO για να κυκλοφορήσουμε τα πρώτα side projects μας, επειδή ήταν απίθανο το 2001 να στείλεις demo με αυτό το είδος μουσικής. Τώρα έχουμε δέκα καλλιτέχνες και δεκαεννέα κυκλοφορίες.

Προτιμάτε να κάνετε live ή να ηχογραφείτε μουσική; Με ποιο τρόπο επικοινωνείτε τη μουσική σας πιο άνετα;
Και με τους δύο τρόπους. Η μουσική είναι η ζωή μας. Στη σκηνή, στο σπίτι, παντού. Για την Caroline aka Khima France είναι η σκηνή, γιατί εκεί δείχνει την ανθρώπινη πλευρά των Kar Bambino. Κάνουμε μουσική με υπολογιστές σαν nerds, αλλά είμαστε πραγματική μπάντα. Η ενέργεια μας είναι rock.

Οι live εμφανίσεις σας ενθουσιάζουν τον κόσμο και χαρακτηρίζονται συναρπαστικές και εκκεντρικές. Εσείς τι πιστεύετε για αυτές; Είναι πάντα οι ίδιες ή ποτέ δεν γνωρίζετε τι θα βγει πάνω στη σκηνή;
Δεν τις σκεφτόμαστε ποτέ. Άγριες και χωρίς κώδικες, είναι ο τρόπος των Kar Bambino. Έτσι είμαστε και στη ζωή. Και φυσικά δεν προγραμματίζουμε τίποτα πριν ανεβούμε στη σκηνή. Αυτό είναι το συναρπαστικό.

Προέρχεστε από μια πόλη, το Bordeaux, με ιστορία στην παραγωγή κρασιών και τη γαστρονομία. Σας έχει επηρεάσει καθόλου αυτό;
Με την καλή έννοια τα πιο ωραία κόκκινα κρασιά μάς εμπνέουν να γράφουμε νέα τραγούδια.

Ο Matt Irwin σας συμπεριέλαβε στην ταινία του για την Armani Exchange. Νιώθετε fashion icons; Ή είστε εναντίον της μόδας;
Όχι. Νιώθουμε σαν 2 μεγάλα φρικιά ανάμεσα σε πραγματικά μοντέλα. Στο μόνο πράγμα που είμαστε εναντίον είναι η μετριότητα.

Με ποιες μπάντες νιώθετε πιο άνετα να παίζετε και εκτιμάτε αυτό που κάνουν;
These New Puritans, the Magnetix, the Spits.

Ποια είναι η μεγαλύτερη μουσική επιρροή σας; Πώς σας επηρέασε;
Ο Alan Vega. Μας βοήθησε υπενθυμίζοντάς μας να μείνουμε ζωντανοί και συνέχισε να κάνει μουσική έξω από τους εμπορικούς δρόμους.

Το french electro φαίνεται να είναι hype σε όλο τον κόσμο. Ο ήχος σας είναι πιο σκληρός και ωρός, επειδή το punk στοιχείο αναμειγνύεται με το ηλεκτρονικό. Νιώθετε έξω από τη σκηνή ή μέρος αυτής;
Νιώθουμε μπάσταρδοι φουτουριστές και προτιμούμε μια θέση στα γαλλικά charts. Άσχετα με το ρεύμα της εποχής, εμείς κάνουμε μουσική για τη μουσική, όχι για να είμαστε in.

Τι περιμένετε από το κοινό στην Ελλάδα;
Παρακμή.

Μπορείτε να κάνετε ένα μικρό countdown με τα καλύτερα album του 2008 μέχρι τώρα;
These New Puritans – “ Beat Pyramid”
Metronomy – “Nights Out”
Intelligence – “Deuteronomy”

Τι γνωρίζετε για την Ελλάδα εκτός από τις αρχαιότητες;
Μουσικάς. Σεξ.

Πείτε μας ένα από τα μελλοντικά σας σχέδια.
Να κάνουμε live στο Πακιστάν.

Εvripidis (and our Tragedies)

Όπως έγραψε κι ο Αριστοτέλης: «έστιν ουν τραγωδία μίμησις πράξε-ως σπουδαίας και τελείας, μέγεθος εκούσης, πδυσμένω λόγω, χωρίς εκάστω των ειδών εν τοις μορίοις, δρώντων και ου δι’ αναγγελίας, δι’ ελήου και φόβου περαίνουσα την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν» κι αν το καθοσκεφτείς, αυτός ο ορισμός μπορεί να έχει σχέση και με τη μουσική. Όπως κι ο Ευριπίδης με τις τραγωδίες του (Μήδεια, Ηλέκτρα, Ιφιγένεια εν Ταύροις, Τρώαδες, Βάκχαι, Ιφιγένεια εν Αυλίδι...), αλλά δεν εννοώ αυτόν ακριβώς. Στη Βαρκελώνη ζει τη ζωή του ο Evripidis (and his tragedies), απλή συνωνυμία με τον αρχαίο και γράφει μουσική (που κάθε άλλο παρά τραγική είναι), έχει βάθος, ευαισθησία, ποιητική διάθεση και σιγά-σιγά κερδίζει τον χώρο του στη σύγχρονη ποη κι επειδή, όπως ξέρετε ήδη, είμαι πάντα περίεργος «τι να έχει ακούσει αυτό το άτομο στη ζωή του;», συνεννοηθήκαμε μετά την εμφάνισή του στο vinyl microstore, να φτιάξει για το Velvet μια λίστα με τους δίσκους της ζωής. Η δική του Μήδεια, Ηλέκτρα και Ιφιγένεια είναι οι Beatles, οι Smiths, οι Velvets, οι Joy Division... Θαυμάσιες επιλογές και εξαιρετικά κείμενα να τις συνοδεύουν, να ο μουσικός κόσμος του Evripidis (and his trageties). Όσοι έχουν καθυστερήσει να ασχοληθούν μαζί του, ήρθε η ώρα να το κάνουν.

Ο δίσκος: "Evripidis and his tragedies" κυκλοφορεί από την TouchMe Records.

Help! - The Beatles

Κάποτε ήμουν ένα σοβαροφανές παιδάκι που άκουγε μόνο κλασική μουσική. Ξεροστάληαζα ωστόσο έξω από την πόρτα της αδελφής μου όποτε άκουγε αυτόν το δίσκο (σε αντιγραμμένη κασέτα φυσικά!). Δεν το ήμouσα να παραδεχτώ πως μου άρεσε, γι’ αυτό κατέφευγα σ’ αυτό το μέσο για να τον ακούω στα κρυφά. Είναι ο πρώτος ποη δίσκος που αγάπησα.

The Velvet Underground & Nico - The Velvet Underground

Μετά από 2-3 ακροάσεις παράχωσα τους δίσκους μου με late 60s hippy ακούσμα-τα σε ένα ντουλάπι (δεν το άνοιξα ποτέ ξανά) και από εκείνη τη στιγμή η ζωή μου δεν θα ήταν ποτέ πια η ίδια. Η εμμονή μου με τη Νέα Υόρκη, τη Nico, τον Andy Warhol και όλο το πλήθος του Factory, τα μαύρα γυαλιά, τις ριγέ μπλούζες, τους λιμπερτίνους συγγραφείς και τα κυριακά-τικα πρωϊνά κάπου εκεί ξεκίνησε.

Pet Sounds - The Beach Boys

Αν υπάρχει παράδεισος, στο jukebox του δεν θα μπορούσε να παίζει άλλος δίσκος (ζητώ συνγνώμη από τον Phil Spector εδώ...). Είμαι πεπεισμένος ότι οι Beach Boys είναι ουράνια πλάσματα που κατέ-βηκαν στη γη για να φωτίσουν τη ζωή μας. Και ότι το Pet Sounds είναι η Βίβλος του κάθε fan της ποη μουσικής.

Closer - Joy Division

Όταν ήμουν έφηβος, αφηνόμουν να με πάρει ο ύπνος ακούγοντας αυτό το δίσκο. Η φωνή του Ian Curtis και ο καθαρός, παγερός ήχος των Joy Division καθού-χαζαν το ταραγμένο μου μυαλό και με νανούριζαν. Ωστόσο δεν είναι να απορεί κανείς που ξυπνούσα έχοντας ασφυκτικά, κλειστοφοβικά όνειρα.

Hatful of hollow - The Smiths

Δεν είχα ξανακούσει ποτέ κιθάρες σαν του Jonny Marr και φωνητικά σαν του Morrissey (αρχικά δεν μου άρεσαν κα-θόλου). Και δεν είχα ξαναδιαβάσει ποτέ στίχους που να περιγράφουν τόσο άμεσα τους ανεκπλήρωτους έρωτές μου, τα ένο-χα μυστικά μου και φυσικά την ανέραστη ζωή μου. Μεσα σε λίγες βδομάδες είχα αποκτήσει όλη τη δισκογραφία.

Separations - Pulp

Κατά τη γνώμη μου αυτός ο δίσκος μυ-ρίζει βρεγμένη μοκέτα, ξεχειλισμένα τα-σάκια, λιπαρά fish n’ chips και δάκρυα... Αγγλική μιζέρια σε όλο της το μεγαλείο (το είδος της μιζέριας που τότε μου φαινόταν ως και ρομαντική και που την στηλίτευσε ο ίδιος ο Jarvis στο Common People λίγα χρόνια αργότερα λέγοντας: "... you think that poor is cool"). Ίσως ο πιο kitsch αλλά και πιο σπαραχτικός δίσκος των Pulp, συνόδευσε τα εφηβικά μου -κατά φαντασίαν ως επί το πλείστον, γιατί δεν είχα χωρίσει ποτέ μέχρι τότε- δράματα με δόξα και τιμή.

So tough - Saint Etienne

Μετά τους Saint Etienne η ηλεκτρονική μουσική απενοχοποιήθηκε μια για πάντα για μένα. Και άηλωσε ποιο άλλο γκρουπ μπόρεσε να κάνει ένα τόσο απολαυστικό cocktail από 60s, pop, ambient, house, northern soul και electropop και να ακούγεται τόσο φρέσκο και 90s, αλλά και τόσο παλιομοδίτικο και 60s;

Sarah 100 - V.A.

Κατά τη γνώμη μου η πιο πλήρης κυκλο-φορία της Sarah records, εμφύτευσε μια για πάντα μέσα μου την αγάπη για τις κα-μπανιστές κιθάρες, την twee pop και μέ-χρι κάποιο βαθμό όλη τη φιλοσοφία που την περιτύλιγε σαν ζαχαρωτό. Sensitive, Atta Girl, Pristine Christine, The Joy of Living, Tell me how it feels, All of a tremble, όλα τους «μεγάλα» τραγούδια από μικρά συγκροτημάκια. Το γεγονός ότι ήταν αποχαιρετιστήρια κυκλοφορία αύξανε κατακόρυφα τις «συναισθηματι-κές» μετοχές της.

Where'd you learn to kiss that way? - Field Mice

Κάποτε έψαχνα μετά μανίας τα δυσεύρετα και ακριβά βινύλια των Field Mice με μικρή επιτυχία... Κάποια στιγμή βγήκε αυτή η συλλογή και επιτέλους μπορού-σα να αποηάσω μια υπερ-χορταστική δόση της μουσικής τους! Πέρασα πολλή μελαγχολικά απογεύματα στο σπίτι του παππού μου θρηνώντας τη διάλυση των Field Mice (το διηλό cd συνοδεύεται από αρκετά δακρύβρεχτο βιβλιαράκι!).

If you 're feeling sinister - Belle and Sebastian

Οι Belle and Sebastian υπήρξαν το υγρό όνειρο κάθε νεαρού με ριγέ μπλουζάκια, μαλλιά χαμηλά στο μέτωπο, μπλεγμένη σεξουαλικότητα, ρομαντικές εξάρσεις, τάσεις φυγής από την πραγματικότητα και κάποια μικροσκοπική ξανθιά φιλενάδα με την οποία πέρναγε ώρες ακούγοντας δίσκους. Οuns, μήπως είμαι εγώ;

69 love songs - Magnetic Fields

Οι Magnetic Fields έχουν την ικανότητα να διαηύουν κάθε ψευδαίσθηση ότι ο έρωτας κρατάει για πάντα, χωρίς όμως να δρα-ματοποιούν ιδιαίτερα το γεγονός... είναι μέρος της ζωής απλώς! Αυτός ο δίσκος με έκανε να κλάψω και να γελάσω, να ξεφύγω επιτέλους από τον «αβάσταχτο» ρομαντι-σμό και να αγαλιάσω τον κυνισμό! Τα χρόνια της αθωότητας είχαν περάσει ορι-στικά πια στο παρελθόν. Ο Stephin Merritt ήταν πλέον ο νέος μου ήρωας.

The dreaming - Kate Bush

Πόσα ξενύχτια έχω κάνει με έναν φίλο μου πίνοντας, καννίζοντας και αναηύ-οντας την όλη καλλιτεχνική πορεία της Kate Bush και κυρίως αυτό τον δίσκο; Η μεγαλοφυΐα μεταμφιεσμένη σε τρέλα ή η τρέλα μεταμφιεσμένη σε μεγαλοφυΐα; Η μήπως είναι το ίδιο;

The smell of our own - The Hidden Cameras

Κάθε τόσο βγαίνει κάποιος δίσκος κάποιου συγκροτήματος που με κάνει να ξαναπιστέψω στην καθαριστική indie pop, να παθιαστώ σαν να είμαι 16 χρονών ξανά και να πλαχταράω να χοροπηδήσω σαν κατσίκι στις συναυλίες. Αυτό ακριβώς συνέβη όταν πρωτάκουσα το ντεμπούτο των Hidden Cameras.

When I said I wanted to be your dog - Jens Lekman

Ο Jens Lekman ήταν κεραυνοβόλος έρωτας από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα στο εξώφυλλο του δίσκου. Ακούγοντάς τον είναι σαν να ακούω έναν καλό μου φίλο να μου εξιστορεί τη ζωή του πίνοντας τσάι μια κρύα γκριζα μέρα. Και σίγουρα μετά θα τον καλέσω σπίτι μου για να τον κεράσω ένα πιάτο ζεστή σουπα.

One kiss lead to another / The girl group story - V.A.

Μέχρι τότε είχα διάφορους δίσκους και συλλογές girl groups, αλλά η κατάσταση ήταν ελεγχόμενη... και ξαφνικά μου ήρθε κατακέφαλα ένα boxset σε συσκευασία καπελιέρας στο στιλ της Jackie Kennedy. Κυριολεκτικά ξανάνιωσα (ή μάλλον... ξεμωράθηκα) και για πολύ καιρό μετά περπατούσα στο δρόμο τραγουδώντας "shooba doo" και "doolang doolang", χτυπώντας παλαμάκια, χοροπηδώντας και πιστεύοντας ακράδαντα πως με τη φόρα που είχα θα μπορούσα να διαπεράσω τοίχο. The Shangri-las, the Exciters, the Chiffons, Cher, Jackie de Shannon, the Shirelles, the Ronettes... το ωραιότερο πάρτι που θα μπορούσα να φανταστώ!

Η συναυλία στη Γεωπονική (8/5/1987)

Τις προάλλες καθώς περιεργαζόμουν την πιο πρόσφατη κυκλοφορία των Last Drive, το live cd/dvd “Time is not important”, είδα στο κείμενο στο εξώφυλλο μια αναφορά στη συναυλία στη Γεωπονική.

Έχουν περάσει εικοσιένα χρόνια από τότε και το ότι σαν γεγονός μνημονεύεται ακόμη, δηλώνει ότι ήταν πράγματι κάτι πολύ σημαντικό. Πώς να μην είναι άπληστος, όταν τα περισσότερα από τα συγκροτήματα που έπαιξαν αποτελούσαν την αφρόκρεμα της ελληνικής σκηνής της εποχής, η οργάνωση ήταν τέλεια, ο ήχος αρκετά καλός και ο κόσμος που την παρακολούθησε πολύς. Τη συναυλία άνοιξαν οι Low Noise, συγκρότημα που προήλθε απο τη διάλυση των Cpt Nefos με κλασικό νεοκυματικό στυλ και ακολούθησαν οι γκαρζοψυχεδελικοί Melting Ashes, οι οποίοι προετοίμασαν το κοινό για τα επόμενα γκρουπ. Οι Anti Tropical Council σε ένα από τα τελευταία λιάιβ της καριέρας τους, αν δεν κάνω λάθος, ήταν όπως πάντα άψογοι και ενθουσίασαν τον κόσμο παίζοντας τα περισσότερα κομμάτια από τον ένα και μοναδικό δίσκο τους, “a way out”, καθώς και κάποια ανέκδοτα που δεν έμελλε ποτέ να δισκογραφηθούν. Στα χιτ “I believe” και “contract with the devil” έγινε χαμός όπως αναμενόταν. Οι Villa 21, στην καλύτερη στιγμή της καριέρας τους, λίγο πριν μπουκ στο στούντιο για την ηχογράφηση του τρίτου τους άλμπουμ “electric poison”, ήταν όπως πάντα εκρηκτικοί. Τα κιθαριστικά riffs του Ποθουλάκη σου τρυπούσαν κυριολεκτικά τον εγκέφαλο. Κάποια στιγμή ανέβηκαν στη σκηνή οι Last Drive για να δώσουν μία από τις καλύτερες συναυλίες τους που έχω δει ποτέ, και πιστέψτε με τους έχω δει άπειρες φορές.Είναι η εποχή λίγο πριν τον δεύτερο δίσκο τους “Heatwave”, με τον Pep στην δεύτερη κιθάρα, σύνθεση που κατά τη γνώμη μου ήταν αζεπέραστη. Το κοινό, που εκείνη τη στιγμή πρέπει

να ήταν πάνω από χίλια άτομα, βρισκόταν σε παραλήρημα. Στην συνέχεια ο ήχος περνά σε dark μονοπάτια όταν οι South of no North ξεκινούν το δικό τους σετ. Ακόμη και σήμερα μου είναι δύσκολο να είμαι αντικειμενικός με αυτό το συγκρότημα που ήταν το αγαπημένο μου. Από το 86 έως το 90 δεν είχα χάσει νομίζω καμία συναυλία τους στην Αθήνα. Οι Yell-o-Yell δεν έπαιξαν τελικά, οπότε τελευταίοι έπαιξαν οι Slow Motion, οι οποίοι τότε ήταν ακόμη άγνωστοι στο ευρύ κοινό.Θυμάμαι το κοινό να παρακοιλουθεί φρικαρισμένο ένα συγκρότημα που χρησιμοποιούσε γερμανικούς στίχους και τον τραγουδιστή με φωνή να θυμίζει Klaus Nomi σε κάποια σημεία, πράγμα πρωτόγνωρο. Το γεγονός όμως που κάνει τη συναυλία στη Γεωπονική να είναι ένα ιστορικό ντοκουμέντο, ήταν το ότι εκτός από τα προγραμματισμένα να παίξουν συγκροτήματα, έπαιξαν σαν συγκρότημα-έκπληξη οι Νεοζηλανδοί The Chills. Μάλιστα, καλή διαβάσατε. Εκείνες τις μέρες οι Chills βρισκό-ντουσαν στην Αθήνα για ένα διήμερο συναυλιών στο Club 22 (7 και 8 Μαΐου). Έμαθαν για τη φάση στη Γεωπονική, πήγαν για να δουν την ελληνική σκηνή και δέχτηκαν να παίξουν τέσσερα-πέντε κομμάτια αφιλοκερδώς. Τελειώνοντας θα ήθελα να αναφέρω ότι η αφίσα της συναυλίας είχε σχεδιαστεί από τον εικαστικό Γιώργο Τραγάκη, γνωστό τότε ως King Ink, που αργότε-ρα σχεδίασε το εξώφυλλο του πρώτου δίσκου των Slow Motion και του πρώτου σινγκλ των Αντίδραση. Επιτρέψτε μου ακόμη να αφιερώσω το άρθρο αυτό στον φίλο Άγγελο -πρω-τοετή της Γεωπονικής τότε και κύριο οργανωτή της συναυλίας- μοναχό στη Μονή Βατοπεδίου σήμερα.

join
Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...

at
fab liquid
studios

www.fabliquid.com

Ελασιδών 3
Γκάζι
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

Στις 26 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε η προβολή του ντοκιμαντέρ της Γκρατσιέλλας Κανέλλου VELVET Bus, στα πλαίσια του διεθνούς φεστιβάλ «Νύχτες Πρεμιέρας», με αφορμή την περιοδεία VELVET Bus – Experimento Música con Pampero. Ήμασταν όλοι εκεί, φίλοι, μουσικοί, συνεργάτες και το Pampero που μας ταξιδέψε στην Ελλάδα από άκρη σε άκρη! Στο αφιέρωμα που βλέπετε, μπορείτε να πάρετε μια γεύση από όλα όσα συνέβησαν και έχουν χαραχτεί για πάντα στις καρδιές μας.

VELVET BUS
EXPERIMENTO MÚSICO CON PAMPERO
άντε και του χρόνου!

Whereabouts

She kept waiting, knowing he wouldn't come.
What she wanted was not finding him, but identifying herself.

Μίνι φόρεμα, Dunderdon - Prime timers
Σουέντ γάντια, Accessorize
Γιαλιά και χρυσό κορδέ, προσωπική συλλογή

Σοφία Γεωργοβασσίλη

φάσμα Erotokritos, Rere Papa

Οι εβδομάδες μόδας με παρουσιάσεις για την άνοιξη-καλοκαίρι 2009 ολοκληρώνονται σιγά σιγά σε όλο τον κόσμο. Τάσεις, προτάσεις και πολλή φηλα. Ο κυνηγός τάσεων Steven Van Der Kruit δήλωσε πρόσφατα ότι «το κυνήγι του trend είναι σαν το σερφ. Αν βρεθείς μπροστά από το κύμα σε νίγει κι αν βρεθείς πίσω του, κωπηλατείς σαν τρελός για να το φτάσεις». Πρόσθεσε επίσης ότι «η ατομικότητα, με την έννοια ότι ο καθένας είναι μοναδικός, είναι μια πολύ ισχυρή τάση στον ορίζοντα».

Το Velvet είπε λοιπόν ν' αφήσει για λίγο στην άκρη τα καλοστημένα αυτά παιχνίδια της βιομηχανίας της μόδας και να διαλέξει μια άλλη οδό, επιμένοντας στην πρωτοτυπία και το προχωρημένο. Ίσως η αναζήτηση αυτή να επιτυγχάνεται τελικά καλύτερα αν κανείς αφεθεί στο ένστικτο και την προσωπική του αίσθηση για το ωραίο. Αν μαζί με αυτά υπάρχει και μια επαφή και σχέση με οποιαδήποτε μορφή τέχνης, τότε το αποτέλεσμα έχει πολλές πιθανότητες να είναι λαμπρό.

Για του λόγου το αληθές, εν μέσω θεατρικών προβών, το Velvet «έκλεψε» την ηθοποιό Σοφία Γεωργοβασσίλη και τη ρώτησε για αισθητική και για μόδα.

Μόλις ολοκληρώθηκαν τα γυρίσματα της τανίας «Μαύρο Λιβάδι» στην οποία πρωταγωνιστείς. Πόσο πολύ σε απασχόλησε, πέραν της υποκριτικής πλευράς, η εικόνα σου αισθητικά;
Δεν είχα μεγάλη περιώρια να μ' απασχολήσει η εικόνα μου όπως βγαίνει προς τα έξω. Η ταινία αφηγείται μια ιστορία εποχής (1654) και το μεγαλύτερο μέρος της είναι γυρισμένο σε ένα δάσος στο οποίο

κυριολεκτικά με πατίναραν με χώμα, άρα μπορείς να αντιληφθείς ότι από την πρώτη κιόλας μέρα παραιτήθηκα με το θέμα της εμφάνισης. Αυτό που σίγουρα θα 'θελα σαν ηθοποιός να αποφεύγω είναι να με απασχολεί η εικόνα μου σε βαθμό που να εγκλωβίζομαι σε αυτή.

Οι καλλιτέχνες και δη οι ηθοποιοί δηλώνουν συχνά σε συνεντεύξεις τους ότι δεν τους αφορά η μόδα. Κάποιος που ενδιαφέρεται ή τέλος πάντων επιθυμεί να δείχνει προς τα έξω ότι ενδιαφέρεται μόνο για «σημαντικά» πράγματα, πρέπει να απαξιώνει κατά τη γνώμη σου τη μόδα και το στυλ;
Η μόδα υπάρχει κι είναι πολύ ισχυρή. Είναι χαζό να την απαξιώνεις. Μπορώ να καταλάβω κάποιον που διαχωρίζει τη θέση του από αυτήν, όχι όμως και να απαξιώνει κάτι που βρίσκεται σε όλα τα είδη της τέχνης με πρόσχημα ότι τον αφορούν μόνο τα σοβαρά θέματα. Σοβαροφάνεια θα το 'λεγα αυτό...

Ένας από τους λόγους που φιλοξενείσαι σε αυτή τη συνέντευξη είναι ότι θεωρώ ότι πέρα από αισθητήριο, έχεις και απίστευτο ένστικτο όσον αφορά στη μόδα γενικά, αλλά και τις τάσεις της. Επειδή παράλληλα ζωγραφίζεις, θεωρείς ότι το ένστικτό σου αυτό ίσως και να το καλλιεργείς ασυνείδητα, σαν να δημιουργείς σε μια παλέτα πάνω σε έναν καμβά όταν ντύνεσαι; Ή απλά αφήνεσαι αβίαστα στη διάθεση της στιγμής;
Η αισθητική καλώς ή κακώς με αφορά και η ζωγραφική έχει σίγουρα παίξει μεγάλο ρόλο στην καλλιέργειά της. Όταν ντύνομαι, η αλήθεια είναι ότι δεν κάνω πάνω από τρία λεπτά... και τυχαίνει μερικές φορές, όχι πάντα, να έχει καλό αποτέλεσμα. Μάλλον θα φταίει αυτό το ασυνείδητο, τι να πω;

Έχεις στο παρελθόν εργαστεί πηλά στον Έλληνα σχεδιαστή μόδας Γιώργο Ελευθεριάδη. Τι αποκόμισες από την επαφή σου με έναν ομοιογουμένως ταλαντούχο δημιουργό όπως εκείνος;
Δυστυχώς δεν δούλεψα πολύ με το Γιώργο. Αυτό όμως που αποκόμισα, είναι ότι πάντα πρέπει να αγαπάς πολύ αυτό που κάνεις για να το κάνεις καλά. Θυμάμαι ότι ο Γιώργος (σ.σ. Ελευθεριάδης) πάντα, όσο κουρασμένος κι αν ένοιωθε ήταν πάντα θετικός και με ένα τεράστιο χαμόγελο. Μου είχε πει επίσης κάποια στιγμή ότι «Όσοι έχουν πολύ ωραίο και μοναδικό στυλ, συνήθως δεν έχουν λεφτά». Είναι ωραίο να στο λένε αυτό κάποιος που η δουλειά του κοστολογείται πανάκριβα. Τον εκτιμάς ακόμα περισσότερο.

Σε μια εποχή που πλέουν τάσεις με την έννοια της συγκεκριμένης πρότασης από τη βιομηχανία της μόδας δεν υφίστανται, ποια είναι η δική σου στάση σαν καταναλώτρια όταν επιθυμείς να αγοράσεις ρούχα ή accessories;
Δεν έχω κάποιο ιδιαίτερο τρόπο ή τακτική. Προσπαθώ γενικά να ψωνίζω πράγματα που έχουν κάτι, για τα δικά μου μάτια φυσικά. Δεν ακολουθώ τη μόδα με την τυπική έννοια. Κι ούτε ψάχνω μανιώς να ενημερώνομαι γι' αυτήν παρόλο που μ' αρέσει πολύ. Θέλει όμως αρκετό ψάξιμο και λίγη τύχη για να βρεις κάτι μοναδικό και παράλληλα φτηνό. Στην Αθήνα είναι πολύ δύσκολο να το καταφέρεις αυτό. Αγαπώ την αγορά του Βερολίνου. Από την άλλη μ' αρέσει πολύ να φτιάχνω ρούχα μόνη μου ή να τα μεταποιώ. Με τα αξεσουάρ δεν τα πηγαίνω και τόσο καλά. Τρελαίνομαι για αξεσουάρ που μπορείς να βρείς σε ψιλικατζίδικα με στοκ από περασμένες δεκαετίες.

Ο Πλάτωνας τοποθετούσε την εξωτερική ομορφιά του ανθρώπου σε πολύ υψηλό βάθρο. Ήταν για εκείνον μάλλον η υπέρτατη αρετή. Πόσο κοντά ή μακριά είσαι από αυτή τη θέση;
Αν σκεφτείς ότι η ομορφιά είναι μάλλον θέμα τύχης, δεν είναι φοβερό; Θαυμάζω την ομορφιά και στον άνδρα και στη γυναίκα και ειλικύομαι πάρα πολύ όταν κάποιος έχει τον χρυσό συνδυασμό εξωτερικής και εσωτερικής ομορφιάς. Παρόλο αυτά με έναν «σκέτα» όμορφο εξωτερικά άνθρωπο δεν θα μπορούσα περισσότερο από μισό λεπτό συναναστροφής. Πατσισμός;

Η Σοφία Γεωργοβασσίλη θα συμμετέχει στην παράσταση «Περίπτωση Ευριδίκη» της Όλγας Λαζαρίδου στο Θέατρο Μεταξουργείο το Νοέμβριο και τον Ιανουάριο στην παράσταση της Σοφίας Βγενοπούλου "Chatroom" στο Θέατρο Χώρα. Η ταινία «Μαύρο Λιβάδι» θα προβληθεί στις αίθουσες την επόμενη άνοιξη.

HOLY STREET

Μωβ παλτό, Collage social - Shop and Trade
Πλεκτό φόρεμα, Wesc - Prime timers
Κουάφ, Accessorize
Βραχιόλι και γόβες, προσωπική συλλογή

T-shirt με στάμπα, Levi's
Παντελόνι, Collage social - Shop and Trade
Μάλλινα ριγέ γάντια και δαχτυλίδι, Accessorize
Σακάκι και κορσέ, προσωπική συλλογή

Βελούδινο φούτερ με φερμουάρ και κουκούλα, Converse - Elmec sports
Ανορακ, Levi's
Κορσέ και δετές γόβες-μποτάκια, προσωπική συλλογή

Κοντομάνικη μπλούζα, Quiksilver - The mall
Μπολερό από δίχτυ, Kill city - Shop and trade
Κοτλέ παντελόνι σε στενή γραμμή, Roxy - The mall
Καπέλο, δερμάτινα γάντια και τσιγανιδάκι με ιστέρο, Accessorize
Γυαλιά και πάνινα αθλητικά, προσωπική συλλογή

Fashion Editor / Φωτογράφος: Photoharrie, Styling: Άννυ Χασομέρη, Model: Βάσια.

Περπατώντας στο e-δάσος...

Η κατάσταση με τις εκδόσεις τέχνης στην Ελλάδα είναι μια ιστορία μελαγχολική, καθώς σημα-
δεύεται από περιπτώσεις οι οποίες μετά από χρόνια αγώνα εξέπνευσαν ή από άλλες οι οποίες
ηρωικά επιμένουν παρά τα χρέη εκδοτών και το καταπονημένο φιλότιμο συνεργατών. Από την
άλλη είναι μια κατάσταση κάθε άλλο παρά απαγορευτική, καθώς το κοινό τέτοιων εκδόσεων
έχει γίνει πιο συνειδητοποιημένο – αν όχι πιο ευρύ – πιο ενημερωμένο και απαιτητικό.

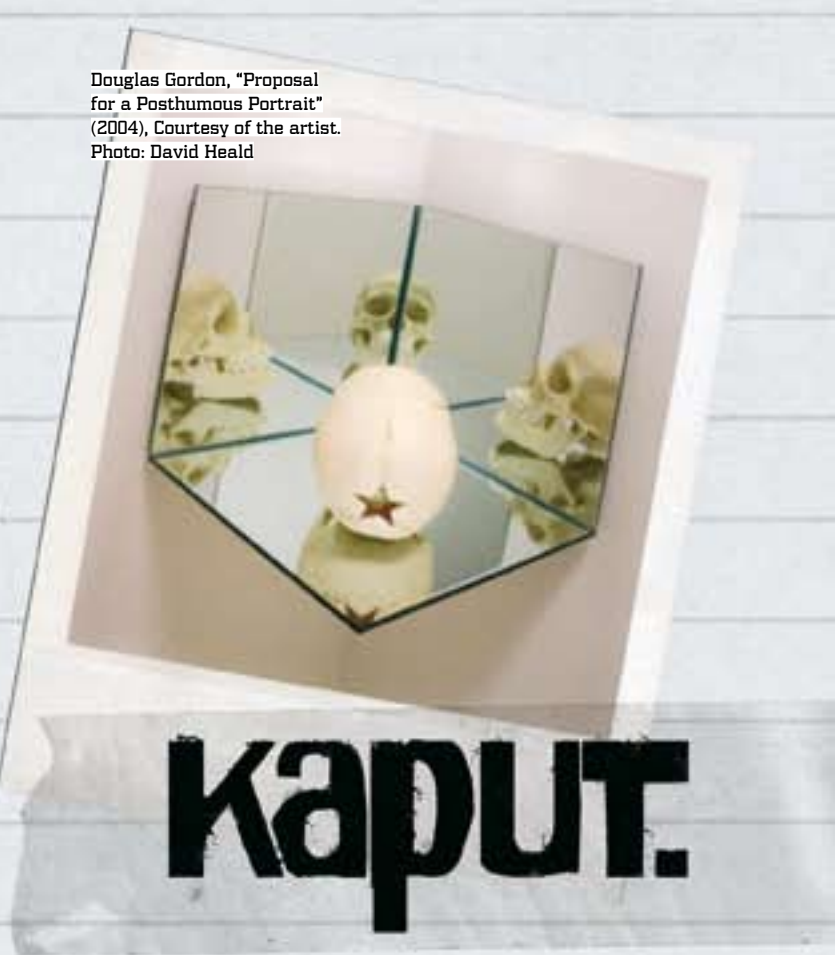
FLIP (Floating
Instrument Platform),
Scripps Institution of
Oceanography

Η ηλεκτρονική μορφή, με ό,τι αυτή συνεπάγεται ως προς τη διάχυση και τη διαχείριση του υλικού, ήρθε ως μια επιλογή ικανή και αναγκαία μαζί.
Τα δύο χειρήματα, τα οποία παρουσιάζονται σήμερα εδώ μέσα από τις συνεντεύξεις των εμπνευστών τους, διαφέρουν αρκετά ως προς τη συνθήκη μέσα στην οποία δημιουργήθηκαν, τον τρόπο σύνθεσής τους, τη φόρμα και τους στόχους τους.
Η πολυσυλλεκτικότητα του Karut. φαίνεται να είναι η γροθιά αλλή και το μαλακό υπογάστριο της έκδοσης: ένα δύσκολο στοιχείο για τον τεχνοκριτικό και επιμελητή Χριστόφορο Μαρίνο και τον συγγραφέα θάνα Σταθόπουλο που ξεκίνησαν με το avantage μιας κοινότητας που ήθελε να συζητήσει σοβαρά, βαρυστημένη από το ξεψέρισμα της μαϊμούς που διαμείφθηκε, εν πολλοίς (όχι πάντα), στα ελληνικά blogs. Ο σχεδιασμός των D-SUB θα έλεγα ότι είναι εδώ το ηλεκτρονικό ισοδύναμο συντηρητικών ως προς το lay out εκδόσεων – an old time classic που δεν ξιπάζεται αλλή και δεν διευκολύνει το ηλεκτρονικό τοπίο και γι’ αυτό ή έκδοση διαβάζεται καλύτερα όταν την τυπώσετε. Οι εικόνες είναι ένα sub text που αξίζει να προσέξει κανείς. Το Floater είναι δηλωμένα αρχιτεκτονικό και από αυτό ή για αυτό, διαχέεται σε όλους τους εγγείς πολιτιστικά χώρους – τέχνη, design, curating, ψυχανάθυση. Φτιαγμένο από μια ομάδα νεαρών μεταπτυχιακών φοιτητών του τμήματος Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, το Floater είναι πιο ανοιχτό στην έννοια της διαδικασίας παρά της αντιπαρά-θεσης και έχει ήδη κερδίσει την προσοχή πολλών έγκυρων ξένων blogs και αντίστοιχων εκδόσεων (BLDG BLOG: bldgblog.blogspot.com/2008/09/to-remain-suspended-without-sinking-or.html Archinect: archinect.com/news/article.php?id=80060_0_24_0_C, things magazine: www.thingsmagazine.net/2008/09/fun-things-must-pass.htm κ.ά.).
Το design του περιοδικού που αναλαμβάνει το LambandLamp design group, είναι μια διαδικασία ταυτόχρονη με την επιμέλεια της ύλης, όπως εξηγούν οι δημιουργοί του.
Η έννοια της αιώρησης, μιας επιμελημένα ατημέλητης ασάφειας, είναι η δική του post-postmodern ιστορσανίδα και βέβαια η εικόνα ενός One Ball Total Equilibrium Tank (a Jeff Koons hit), η παγίδα που ελλοχεύει όταν πρόκειται για περιοδικό.
Για ακριβέστερα συμπεράσματα ιδού οι απαντήσεις των δύο ομάδων στις ίδιες ερωτήσεις:

Κοινότοπο αλλή αναπόφευκτο: Γιατί είναι και τι είναι;
Karut.: Το γιατί είναι μεγάλη υπόθεση, σχεδόν ιδιωτική. Όσον αφορά στο τι ακριβώς είναι, έχουμε έναν readymade προσδιορι-σμό τον οποίο χρησιμοποιούμε όταν μας γίνεται αυτή η ερώτη-ση: «Το karut. είναι ένα διαδικτυακό περιοδικό για τη σύγχρονη τέχνη, που έχει την έδρα του στην Αθήνα. Κυκλοφορεί τέσσερις φορές το χρόνο και μέχρι στιγμής έχουν εκδοθεί στην ιστοσελί-δα του (www.karut.gr) δύο τεύχη (Μάιος 2008 και Αύγουστος 2008). Το όνομα του περιοδικού είναι δανεισμένο από μία γνω-στή φράση (“art history is as karut as art is”) του ιστορικού τέχνης Hal Foster, που περιλαμβάνεται στη συλλογή δοκιμών του Design & Crime (2002). Το karut. δημοσιεύει κείμενα και συνεντεύξεις που σχετίζονται με τις κυρίαρχες καλλιτεχνι-κές πρακτικές της εποχής μας, καθώς και κριτικές εκθέσεων (reviews) τόσο από την Ελλάδα όσο και από το εξωτερικό. Τα δύο πρώτα τεύχη επικεντρώθηκαν σε μια ανασκόπηση των εξελίξεων στην ελληνική εικαστική παραγωγή των τελευταίων ετών. Απώτερος στόχος του karut. είναι η ανάπτυξη μιας πιο σταθερής και αμφίδρομης επικοινωνίας της ελληνικής τέχνης με το διεθνές σκηνικό». Στην πραγματικότητα, βέβαια, ευελ-πιστούμε πως το περιοδικό είναι πολύ πιο συναρπαστικό από αυτό που αφήνει να εννοηθεί το παραπάνω απόσπασμα.
Floater: Είναι: Ηλεκτρονικό αρχιτεκτονικό περιοδικό... Γιατί; Μας ενδιαφέρει η «κατασκευή μιας αρχιτεκτονικής παραγω-γής» στα πλαίσια της οποίας θα μπορούμε να επεξεργαζόμα-στε πράγματα τα οποία αναφέρονται σε χωρικούς μηχανι-σμούς, σε μια διευρυμένη θεώρηση της αρχιτεκτονικής.

Αν έπρεπε να χαρακτηρίσετε την έκδοση με τρεις μόνο λέξεις, ποιες θα ήταν;
Karut.: Do-It-Yourself.
Floater: Μας άρεσε πολύ ο τίτλος που έδωσε ο Geoff Manaugh στο BLDGBLOG “To remain suspended without sinking or falling”.

Ποιο είναι το σκεπτικό στη σύνθεση της ύλης και το μίγμα των συνεργατών; Αισθάνεστε ότι ο στόχος σας ως προς αυτό το σκεπτικό εκπληρώνεται στα πρώτα τεύχη;
Karut.: Η ύλη συντίθεται από τις διαφορετικές και αντι-κρουόμενες όψεις και απόψεις της εικαστικής πραγματικό-τητας σε ένα διεθνοποιημένο περιβάλλον: τη χαρτογρά-φηση του τοπίου όπως αυτό εξελίσσεται στα μάτια μας ή διαμορφώνεται μέσα από θέσεις και αντιθέσεις. Υπό την έννοια αυτή, η πολυσυλλεκτικότητα στην επίτευξη ενός διαλόγου ευρέως φάσματος είναι καθοριστική στη σύνθεση της ύλης και στην επιλογή των συνεργατών. Η συνομιλία μεταξύ των κειμένων και η εμπλοκή των καλλιτεχνών στη θεωρία, την ερμηνεία και την παραγω-γή κριτικού λόγου (όπως συνέβαινε σε εποχές που η θεωρία και η τέχνη διεκδικούσαν μια άμεση πραγμάτωση στη ζωή), είναι εμφανώς ένα από τα στοιχεία του περιοδικού. Όσον αφορά ειδικά στο τελευταίο, έχουμε κάθε λόγο να αισθανόμαστε ότι ο στόχος μας εκπληρώ-νεται κοιτάζοντας την ποσότητα και την ποιότητα των

Douglas Gordon, “Proposal
for a Posthumous Portrait”
(2004), Courtesy of the artist.
Photo: David Heald

κειμένων τα οποία προέρχονται από καλλιτέχνες στα δύο πρώτα τεύχη του karut. Ωστόσο, το στοιχείο δεν έχει κερδηθεί ακόμη σε κανένα επίπεδο. Η κούρσα μόλις άρχισε.
Floater: Το πρώτο τεύχος του περιοδικού ήταν πι-λοτικό για εμάς, θέλαμε να στήσουμε τη βάση, να δώσουμε ένα στίγμα της συνεργασίας και του τρό-που που δουλεύουμε. Απεχθάνομαστε τη δημοσιο-γραφία. Μας αρέσει η παραγωγή. Θέλαμε να έχουμε μια πιο “floater” ματιά σε ό,τι αφορά την επιλογή, τη δημοσίευση και τη διακίνηση της αρχιτεκτονικής, την αισθητικοποίησή της και την παρουσία της στο διαδίκτυο. Όσο αναφορά στο μίγμα των συνεργατών είναι όλοι «λίγο παραπάνω ή λιγότερο» από αρχιτέ-κτονες. Η ομάδα εργασίας του Floater (Ελίνα Αξιώτη, Γιάννης Αρβανίτης, Γιαννίκος Βασιλούλης, Γιάννης Παπαγιαννάκης, Εύη Σουγκάρα, Ελένη Σπυριδάκη) ασχολείται με την αρχιτεκτονική και την τέχνη, την αρχιτεκτονική και τη θεωρία, την αρχιτεκτονική και το curating, την αρχιτεκτονική και το graphic design, την αρχιτεκτονική και το web design, την αρχιτεκτονική και το performance... Κιντοποιούμε μηχανισμούς παραγωγής, ανάσυρσης και αρχειοποίησης. Η ύλη του

No Gravitation
by A. Linke

Laputa Island / War Machine
by E. Sugara

FL.I.P.
by Y. Vassiloulis

Floating and Sinking
in Psychoanalysis
by N. Sideris

περιοδικού πολλές φορές δεν αφορά στην παρουσίαση ενός έργου αλλά σε ένα έργο που δουλεύουμε με κάποιον. Δουλέψαμε με το Νίκο Ναυρίδη πάνω στην τελευταία του δουλειά για την κατασκευή από κοινού ενός νέου έργου, ενός έργου πάνω στο έργο. Με την Elyza Lozano για την παραγωγή ενός έργου ειδικά για τη συγκεκριμένη συμμετοχή και δημοσίευση του Micro-organisations.

Ποιος θα θέλατε ιδανικά να συνεργαστεί μαζί σας;

Karut.: Ίσως ακουστεί λίγο αφοριστικό, αλλά δεν υπάρχουν ιδανικοί συνεργάτες, όπως δεν υπάρχουν ιδανικοί αναγνώστες, θεατές και ούτω καθεξής. Απεναντίας, υπάρχουν οι κατάλληλοι άνθρωποι την κατάλληλη στιγμή, και αυτό είναι που αναζητούμε. Θα μας ευχαριστούσε περισσότερο αν καταφέραμε να αναδείξουμε ορισμένους νέους ταλαντούχους writers και λιγότερο το να ψαρέψουμε κείμενα από καταβιωμένα ονόματα που φιγουράρουν στα μεγαλύτερα διεθνή περιοδικά τέχνης. Χαιρόμαστε ιδιαίτερα, as το ξαναπούμε, που έχουμε φιλοξενήσει κείμενα καλλιτεχνών, τα οποία δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από εκείνα των –πολλές φορές κατ’ όνομα- τεχνοκριτικών. Αυτό που πρέπει να εκμεταλλευτούμε, τόσο εμείς όσο και οι συνεργάτες μας, είναι η μοναδική ευκαιρία που μας δίνεται για πειραματισμό– να μπορέσουμε λίγο να χαλαρώσουμε ώστε να γράψουμε πιο ελεύθερα και με φαντασία για πράγματα που είτε μας έλκουν είτε μας απωθούν. Από αυτή την άποψη, ο πολυδιάστατος, τεκμηριωμένος και τολημρός λόγος είναι ο «ιδανικός» συνεργάτης μας. **Floater:** Επειδή ακριβώς το Floater βασίζεται στους συνεργάτες που διαλέγει αυτό είναι η «εκπληξη» που επιφυλάσσουμε για τα επόμενα τευχ. Στο Floater υπάρχει η προοπτική του Guest Editor. Θα θέλαμε συνεργασίες εφόδης της ύλης με ανθρώπους που η δράση τους εντοπίζεται σε διαφορετικούς τομείς που αφορούν στην παραγωγή της αρχιτεκτονικής, των εικαστικών, της θεωρίας. Η λίστα των

ονομάτων που θα βάζαμε εδώ θα μπορούσε να είναι πολύ ωραία και περίεργη στη σύνθεσή της.

Επόμενα τεύχη;

Karut.: Το σίγουρο είναι ότι θα υπάρξουν επόμενα τεύχη και θα είναι πολλά. Ενδεικτικά, για να καθησυχάσουμε τους «φανατικούς» αναγνώστες μας, μπορούμε να τους αποκαλύψουμε ένα μικρό μέρος της θεματολογίας μας: Τέμενος, προφορικά κτίσματα και ψυχο-κτίρια, εγκλήματα κατά της τέχνης, ιστορίες παρακμής, αρχεία καταστροφής, άπειρες βιβλιοθήκες, υπερκείμενα τέχνης. **Floater:** Θέλουμε να κινούμαστε σε περιοχές όχι επαρκώς προσδιορισμένες. Κάθε επόμενο τεύχος θα επιχειρεί την ανασυγκρότηση της ψηφιακής πλατφόρμας γύρω από μια ιδέα.

Πολλοί έχουν μιλήσει για το τέλος της έντυπης δημοσιογραφίας. Συμφωνείτε;

Karut.: Δύσκολα θα συμφωνούσαμε. Πάντα θα έχουμε την ανάγκη να ξεφυλλίσουμε ένα έντυπο, να νιώσουμε την αφή του χαρτιού στο χέρι μας, να διαβάσουμε ένα τυπωμένο κείμενο. Εάν ρίξουμε μια ματιά στους πάγκους των εφημερίδων και στα περίπτερα θα δούμε μια πληθώρα περιοδικών και εντύπων, αρκετά από τα οποία όχι μόνο είναι άκρως εξειδικευμένα, αλλά εξαιτίας αυτού απευθύνονται και σε ένα κάπως περιορισμένο αναγνωστικό κοινό, το οποίο απ’ ό,τι φαίνεται είναι ικανό να τα συντηρεί (κάτι που δυστυχώς δεν στάθηκε δυνατό μέχρι σήμερα για κανένα από τα περιοδικά τέχνης των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα). Φυσικά το διαδίκτυο ανοίγεται σε άλλες περιοχές και παρέχει νέες δυνατότητες, όχι μόνο σε ό,τι αφορά την επικοινωνία, την ταχύτητα και τη μετάδοση, αλλά κυρίως στη συγκρότηση ενός διαφορετικού τρόπου σκέψης και πρόσληψης των πραγμάτων. Δεν νομίζουμε ότι η έντυπη δημοσιογραφία θα τελειώσει, όπως δεν τέλειωσε το βιβλίο και ούτε προβλέπεται. Αυτό που είναι σίγουρο πάντως είναι ότι η έντυπη δημοσιογραφία θα αναγκαστεί να αλλάξει άρδην τη λογική της και τα μέτρα της τα επόμενα χρόνια συνεπεία του διαδικτύου. **Floater:** Όχι. Το Floater υπάρχει σε μια ψηφιακή συνθήκη, αλλά μας ενδιαφέρει οποιοδήποτε μέσο διακινεί, συνθέτει και ανασυνθέτει την πληροφορία. Δουλεύουμε και πάνω στο χαρτί: μας αρέσει ο σχεδιασμός του εντύπου, η διαδικασία του τυπώματος του χαρτιού, του κοψίματος... Σκεφτόμαστε να επιμεληθούμε κάποιες ειδικές έντυπες εκδόσεις για το Floater.

Floater #01,
on floatation:
An inventory
for floatation
mechanisms within
architecture.

John Bock

John Bock
Der Fischgrätenmelkstand kippt ins Höhlengleichnis Refugium, 2008. Video (PAL) 24 mins.
Photography: Jan Winderz, Courtesy: Klosterfelde, Berlin; Anton Kern, New York
© 2007 John Bock. All rights reserved.

Περισσότερος από ένας χρόνος έχει περάσει από την πρώτη Μπιενάλε της Αθήνας και ενώ οι ετοιμασίες για τη δεύτερη, με τίτλο “Heaven”, έχουν ήδη ξεκινήσει, η επιμελητική ομάδα XYZ (δηλαδή οι Ξένια Καηπακτσόγλου, Poka-Yio και Αυγουστίνος Ζενάκος) παρουσιάζει ένα αφιέρωμα στον John Bock. Υπό τον τίτλο “John Bock- A Film Retrospective & A Lecture”, το πρόγραμμα δίνει την ευκαιρία στο κοινό να γνωρίσει ευρύτερα το έργο του καλλιτέχνη μέσα από δύο ενότητες: τη συνοδική παρουσίαση των ταινιών του, συμπεριλαμβανομένου και του βίντεο που προβλήθηκε στην περσινή Μπιενάλε, από τις 30/10 έως τις 5/11 στον κινηματογράφο Μικρόκοσμο και μιας διάλεξης - δράσης που θα πραγματοποιήσει ο ίδιος ο Bock μέσα σε ένα θεωρητικό που θα κινηθεί σε προεπιλεγμένη διαδρομή στην Αθήνα στις 29/10. Ο John Bock, από τις πιο δυναμικές φιγούρες της σύγχρονης Γερμανικής εικαστικής σκηνής, έγινε γνωστός πρωτίστως για τις δράσεις του, στις οποίες συνδυάζει το στοιχείο της διάλεξης με εκείνα της δραματουργίας και της γλυπτικής. Ντυμένος με αλλόκοτα κοστούμια, εμφανιζόταν σε μεγάλες και πολύπλοκες εγκαταστά-

σεις –άτυπες θεατρικές σκηνές– και επιστράτευε τον ακαδημαϊκό λόγο σε συνδυασμό με καθημερινά αντικείμενα όπως ξύλο, χαρτί, σύρμα και οδοντόκρεμα, για να εξερευνήσει με τον πιο απρόβλεπτο τρόπο μια πληθώρα κοινωνικών, οικονομικών, φιλοσοφικών και αισθητικών ζητημάτων. Ο Bock αρχικά χρησιμοποιούσε την κάμερα κυρίως σαν ένα μέσο καταγραφής των performances που παρουσίαζε, αργότερα όμως το ενδιαφέρον του για το φιλμ σαν αυτόνομο είδος έγινε εντονότερο με αποτέλεσμα να επικεντρωθεί σχεδόν αποκλειστικά σε αυτό. Αφότου παρήγαγε μια σειρά ταινιών μικρού μήκους με χαρακτηριστικά γρήγορο μοντάζ, τα τελευταία χρόνια ο Bock έχει στραφεί στη δημιουργία βίντεο μεγάλης διάρκειας και αφηγηματικού χαρακτήρα. Η θεατρικότητα παραμένει το κύριο χαρακτηριστικό των έργων του, γεγονός περισσότερο εμφανές στις πιο πρόσφατες δουλειές του, όπου χρησιμοποιεί επαγγελματίες ηθοποιούς και πραγματοποιεί τα γυρίσματα σε κανονικά σκηνικά. Η ατμόσφαιρα των βίντεο αυτών συχνά αγγίζει το γκροτέσκο. Τα απομονωμένα περιβάλλοντα που επιλέγει ως τόπο δράσης, η υποβόσκουσα ή και πολλές φορές άγρια ρεαλιστική βία που προβάλλει και η ιδιόζουσα, σχεδόν μαύρη αίσθηση του χιούμορ, δημιουργούν ένα κλειστοφοβικό, αινιγματικό σύμπαν που παραπέμπει σε κόμικ. Ο John Bock έχει παρουσιάσει τα έργα του σε πολλές ατομικές εκθέσεις διεθνώς, ανάμεσα σε άλλες και στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Νέας Υόρκης, το μουσείο Bojmans van Beuningen στο Ρότερνταμ και το Institute of Contemporary Art (ICA) στο Λονδίνο. Στις πιο πρόσφατες συμμετοχές του συγκαταλέγονται αυτές στην Documenta 11 στο Κάσελ, τη Manifesta 5 στο Σαν Σεμπασιτιάν, τη Μπιενάλε της Βενετίας και την 1η Μπιενάλε της Αθήνας 2007, Destroy Athens.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Batagianni Gallery

Ο Λεωνίδας Παπαδόπουλος στην πρώτη ατομική του έκθεση δημιουργεί ένα παιχνίδι αλληλαγής της κλίμακας με έργα τριών διαστάσεων, κατασκευασμένα από μέταλλο, λάστιχο και πολυεστέρα. Παρουσιάζοντας αντικείμενα-σύμβολα κάποιων συγκεκριμένων τάξεων σε με- γέθυνση ή σμίκρυνση, όπως τα αστυνο- μικά πηλίκια που συνδέονται με μνήμες βιαιότητας και καταστολής, μεταφέρει την αίσθηση της ανθρώπινης παρουσίας, μέσα από τις εμπειρίες και τις παραστάσεις που απαρτίζουν την καθημερινότητά της.

16 Οκτωβρίου - 20 Νοεμβρίου
Αγίων Αναργύρων 20 - 22, Ψυρρή
Τ/Φ: 210 3221 675
S: www.batagiannigallery.gr
E: vbtag@acn.gr
Τρ. - Παρ. 16:00 - 21:00, Σάβ. 12:00 - 16:00

SAVING THE FARM
Bernier / Eliades

Η Marnie Weber παρουσιάζει κοιάζ και γλυπτά με θέμα τα ανθρωπόμορφα ζώα ενός αγροκτήματος. Με χαρακτηριστικές αναφορές στο σουρεαλισμό, αλλά και το φεμινιστικό κίνημα, η καλλιτέχνη δημιουργεί ένα μαγικό και παράλληλα σκοτεινό κόσμο με μορφές που κινούνται μεταξύ φαντασίας και μύθου και εξερευνά τους τρόπους απεικόνισης των ζώων στο πέρασμα των χρόνων.

2 Οκτωβρίου - 14 Νοεμβρίου
Επταστάκου 11, Θησείο
Τ: 210 3413 936 - 7
Φ: 210 3413 938
S: www.bernier-eliades.gr
E: bernier@bernier-eliades.gr
Τρ. - Παρ. 10:30 - 20:00, Σάβ. 12:00 - 16:00

BURGAIN PRICES ON
ELEPHANT GUN
Ileana Tounta

Το Κέντρο Σύγχρονος Τέχνης Ιλεάνα Τούντα παρουσιάζει την ομαδική έκθεση 19 καλλιτεχνών σε επιμέλεια της Κατερίνας Νίκου. Κεντρικό θέμα αποτελεί η προ- σαρμογή του ατόμου στις απαιτήσεις της σύγχρονης κοινωνίας, την κατανάλωση και τον υποβιβασμό της ατομικής ταυτό- τητας και ελευθερίας. Οι συμμετέχοντες αφηγούνται προσωπικές τους εμπειρίες σχετικά με την αντίσταση ή τη συνύπαρ- ξη σε αυτό το σύστημα, εκφράζοντας τις

αγωνίες, τους φόβους, τα ερωτήματα και τις επιθυμίες του σύγχρονου ανθρώπου.

9 Οκτωβρίου - 15 Νοεμβρίου
Αρματολίων 6 Κλεφτών 48
Τ: 210 6439 466
Φ: 210 6442 852
S: www.art-tounta.gr
E: ileanatounta@art-tounta.gr
Τρ. - Παρ. 11:00 - 20:00, Σάβ. 12:00 - 16:00

DAVID CLAERBOUT
ULRICH RÜCKRIEM
EMST

Το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονος Τέχνης εγκαινιάζει την προσωρινή παραμονή του στον χώρο του Οδείου Αθηνών με δύο παράλληλες εκθέσεις. Στην πρώτη έκθεση θα παρουσιαστούν οχτώ βίντεο- εγκαταστάσεις του David Claerbout, που διερευνά την έννοια του χρόνου, χρησιμοποιώντας έναν συνδυασμό στατικής και κινούμενης εικόνας. Στη δεύτερη έκθεση, «Σκιές της Πέτρας», παρουσιάζονται για πρώτη φορά στην Ελλάδα τα σχέδια του Γερμανού γλύπτη Ulrich Rückriem, που απαρτίζονται από πολυπληθή στρώματα διάφανου χαρτιού, σχηματίζοντας «γλυπτά» με χαρακτηρι- στικό γεωμετρικό θεξιπλόγιο.

David Claerbout:
30 Σεπτεμβρίου - 7 Δεκεμβρίου

Ulrich Rückriem:
30 Σεπτεμβρίου - 30 Νοεμβρίου

Βασ. Γεωργίου Β' 17 - 19 & Ρηγίλλης
Τ: 210 9242 111 - 2
Φ: 210 9245 200
S: www.emst.gr
E: protocol@emstculture.gr

Don't you FRA me...

Η Σουηδία είναι γνωστή ενδεχομένως για... μεγάλες νύχτες ή μεγάλες μέρες, για τη Στοκχόλμη, το IKEA, τους ABBA, τη βασιλεία, ίσως και για την πειρατεία. Γιατί η Σουηδία είναι και η πατρίδα του Pirate Bay, του μεγαλύτερου ευρετηρίου πρωτόκολλων BitTorrent μέσω των οποίων μπορείς να κατεβάσεις ταινίες, μουσικά άλμπουμ και games βάσει ενός συστήματος ομότιμου διανομής –το γνωστό Peer 2 Peer– χωρίς κανένα κόστος. Πρόσφατα όμως η Σουηδία έγινε γνωστή και για κάτι ακόμα, για το νομοσχέδιο FRA, το οποίο προ- βλέπει τη νόμιμη παρακολούθηση όλων των δραστηριοτήτων μέσω διαδικτύου και τηλεφωνικών δικτύων, το οποίο πρόκειται να τεθεί σε εφαρμογή από τις αρχές του 2009. Μια τέτοια εφαρμογή θα σημαίνει για τους κατοίκους της Σουηδίας ότι θα βρίσκονται σε συνεχή παρακολούθηση. Οποιοδήποτε mail ή sms στέλνουν, οποιοδήποτε site επισκέπτονται, οτιδήποτε «κατεβάζουν» ή «ανεβάζουν», θα είναι προσβάσιμο από την αστυνομία, τις μυστικές υπηρεσίες, ενδεχομένως και τις εμπορικές εταιρίες. Πρόφαση για όλο αυτό, η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας η οποία φυσικά με τη σειρά της γεννά μια νέα τρομοκρατία στον κόσμο. Γιατί αν και ενδεχομένως υπάρχουν αρκετοί που θα έλεγαν «σιγά, και τι έχω να κρύψω;», δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Όπως άκουσα και την Sophie In't Veld, Ολλανδή Ευρωβουλευτή, να λέει πρόσφατα σε ένα βίντεο ομιλίας της, πρέπει να μην έχεις ζωή για να μην έχεις τίποτα να κρύψεις. Πάντως η περίπτωση της Σουηδίας δε βρίσκεται πολύ μακριά και από εμάς. Στις 23 Σεπτεμβρίου αποφεύχθηκε –προς το παρόν τουλάχιστον– ένα πολύ κακό σενάριο που ήταν υπό ψήφισμα στην commission, που προέβλεπε η IP του κάθε χρήστη να είναι ανιχνεύσι- μη ώστε να μπορεί να εντοπίζεται η ταυτότητά του πίσω από τις δρα- στηριότητές του. Η ιδέα θα μπορούσε βέβαια να έχει και τραγελαφικά αποτελέσματα. Γιατί αν π.χ. εγώ «κλέβω» το Wi Fi του γείτονα, για οτιδήποτε «ύπνο» θα την πλήρωνε αυτός αντί για μένα. Και τι θα μπορούσε να κάνει κανείς απέναντι σε αυτά τα ενδεχόμενα; Στη Σουηδία οι bloggers κινητοποιήθηκαν αμέσως, ενημέρωσαν τον κόσμο και με συνεχείς διαμαρτυρίες και συγκεντρώσεις που συνε-

χίζουν ακόμα, επιμένουν ότι ο νόμος της αστυνόμευσης του ίντερνετ μπορεί τελικά και να αποφευχθεί. Το Pirate Bay προχώρησε στην εφαρμογή ενός πλά- νου κρυπτογράφησης των κινήσεων των ατόμων για το site τους ώστε ακόμα κι αν εντοπίζονται οι IP τους, να μην εντοπίζεται το περιεχόμενο των κινήσεών τους. Στην περίπτωση του ψηφίσματος στις Βρυξέλ- λες, το κακό το γλιτώσαμε χάρις σε άτομα όπως ο Daniel Cohn-Bendit, ένας από τους πρωτεργάτες του Μάν του 68, που πρότειναν μια τροποποίηση στο κρίσιμο νομοσχέδιο που επέμεινε στη διαφύλαξη των προσωπικών δεδομένων του χρήστη. Όπως και να το κάνουμε όμως, το όλο ζήτημα της αστυνόμευσης είναι και λίγιο σημείο των καιρών... Αφού θέλουμε να γνωρίζουμε μέσω Facebook π.χ. ποιος πήγε πού, με ποια είναι αυτό το διάστημα, πάνω σε τι δουλεύει κ.λπ., ποιες αντιστά- σεις μπορεί να υπάρξουν μετά; Δύσκολα τα πράγματα. Και δεν πρόκειται μόνο για internet. Μόλις έμαθα ότι το κοριτσά- κι μιας φίλης φέρνει από τον παιδικό σταθμό κάθε μέρα ένα χαρτί που αναφέρει πώς ήταν η συμπεριφορά της, γραμμένο φυσικά από τις δασκάλες εκεί. Έτσι είναι η νέα πολιτική των παιδικών σταθμών για να νιώθουν όλοι ασφαλείς... Ένα μικράκι χωρίς να το ξέρει ρουφιανεύει τον ίδιο του τον εαυτό. Ε τι να λέμε τώρα...

http://en.wikipedia.org/wiki/FRA_law
<http://www.wiretappingsweden.com/>

photo: © Eness, Crowd (2006, AU)

Ο REM ΚΑΙ Η MADELON στη Βενετία

Φέτος επιμελητής στη Μπιενάλε της Βενετίας ήταν ο Αμερικάνος Aaron Betsky, ο οποίος μας υποσχέθηκε κάτι «πέρα από το κτίριο» και η μεγάλη έκθεση στην Arsenale αποτελείτο από μεγάλες εγκαταστάσεις μεγάλων ονομάτων με μάλλον μεγάλα budgets. Ενδιαφέρον είχαν τα τρία «σπίτια του υποσυνείδητου» των Asymptote, τα οποία ήταν εξαιρετικά φτιαγμένα με μάλλον τόσο μεγάλο budget που δεν καταλάβαινες καν πώς έχουν φτιαχτεί. Παρόλα αυτά οι Αμερικάνοι φίλοι τα έβλεπαν και χασμουριόντουσαν, λέγοντας ότι οι Asymptote έχουν κολλήσει στα ίδια και τα ίδια εδώ και χρόνια. Μάλλον το πιο ενδιαφέρον αντικείμενο στην Arsenale ήταν η μακέτα της villa Cloud από τους Coop Himmelblau, μια μελέτη του 1968 που κάπως τώρα τη θυμήθηκε ο Betsky, και είχε ενδιαφέρον επειδή ξέφυγε λίγο από όλα τα υπόλοιπα που έμοιαζαν λίγο σαν «τα καλύτερα του 2007». Σχεδόν σε όλη τη Μπιενάλε είχες την αίσθηση ότι ήρθες να δεις αυτά που έχουν μόλις δημοσιευθεί στα πιο πρόσφατα τεύχη του αρχιτεκτονικού τύπου και αυτό μάλλον είναι ένα πρόβλημα της σημερινής υπερπληροφόρησης: Τα έχουμε ήδη δει όλα, τα ξέρουμε πριν μας τα δείξεις, και η έκθεση είναι μάλλον ένας πολύ αργός τρόπος μεταφοράς πληροφορίας. Αυτό μάλλον κάνει και τη δουλειά ενός επιμελητή ακόμα πιο δύσκολη σήμερα, γιατί για να ικανοποιηθεί το κοινό που τα ξέρει όλα πρέπει να ψάξεις πολύ, να βρεις αυτά που δεν ξέρει το κοινό ότι θέλει να δει, αυτό που κανείς δεν φαντάζεται ότι έχει ενδιαφέρον, να καταφέρεις να σοκάρεις το κοινό. Η κριτικός αρχιτεκτονικής Beatriz Colomina το είπε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο: «Οι Μπιενάλε πρέπει να δείχνουν τόσο σοκαριστική αρχιτεκτονική που να μη μπορούμε να την αναγνωρίσουμε σαν αρχιτεκτονική, να μη μπορούμε να καταλάβουμε ότι αυτά που βλέπουμε είναι κτίρια», και χρησιμοποίησε το παράδειγμα του Barcelona Pavilion, το οποίο ίσως είναι το πιο διάσημο κτίριο του 20ου αιώνα, αλλά όταν πρωτοπαρουσιάστηκε δεν το είδε κανείς. Και δεν το είδαν όχι γιατί κανείς δεν πήγε στην εκπο της Βαρκελώνης, ούτε γιατί ήταν κάπως απόμερα τοποθετημένο. Δεν το είδαν γιατί ο κόσμος δεν καταλάβαινε ότι αυτοί οι τοίχοι και αυτά τα επίπεδα που μεταφορικά αιωρούνταν στο χώρο συνιστούσαν σε κτίριο. Αντίστοιχη στιγμή στη Μπιενάλε της Βενετίας φέτος δεν υπήρχε, εκτός βέβαια αν σκεφτούμε ότι υπήρξε κάτι που κανείς μας δεν το είδε. Σαν τάση όμως, ήταν μάλλον η Μπιενάλε των Κήπων και της πρασινάδας γενικότερα, καθώς όλοι μας είμαστε οικοδόγοι και όλοι ενδιαφερόμαστε για το περιβάλλον (άσχετα αν ο τόπος ήταν γεμάτος από πλαστικά banners και τεράστιες μακέτες από πλεξιγκλάς και εκτυπώσεις και διαφημιστικά και γενικά πολλή πράγματα που κόστισαν πολύ για να μεταφερθούν, και μάλλον θα πεταχτούν στη λήξη της έκθεσης). Το πιο οικολογικό περίπτερο ήταν το Γιαπωνέζικο, μια solo παρουσίαση του Junya Ishigami ο οποίος έκανε μια σειρά από θερμοκήπια ikebana, αφήνοντας το περίπτερο σε πρώτη ματιά κενό.

την κυρία που καθαρίζει τη διάσημη Villa στο Bordeaux που σχεδίασε ο Rem Koolhaas πριν από 10 περίπου χρόνια για τον ανάπηρο πελάτη του, ο οποίος κινούταν μέσα στο σπίτι με μια ηλιατόδρμα-ασανσέρ. Σε ένα video μέσα

ΣΧΕΔΟΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΜΠΙΕΝΑΛΛΕ ΕΙΧΕΣ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΣΗ ΟΤΙ ΗΡΘΕΣ ΝΑ ΔΕΙΣ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΟΛΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΜΑΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΥΠΕΡΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ.

στο Padiglione Italia είδαμε την κυρία Guadalupe, η οποία μας εξηγούσε για μισή ώρα τα ελατώματα του σπιτιού και τις εφευρέσεις που έχει κάνει για να προστατεύσει το σπίτι από το νερό που μπάζει από παντού, επειδή ο αρχιτέκτονας δεν έκανε καλά τη δουλειά του και ξέχασε το ένα, δεν σκέφτηκε το άλλο και ούτω καθεξής. Στο video των Ila Beka και Louise Lemone βλέπουμε τη βίλα στο Μπορντό σε μια κατάσταση καθημερινής παρακμής, όσο πιο μακριά γίνεται από τις σούπερ γυαλιστερές και photoshop-ημένες αρχιτεκτονικές φωτογραφίες που βλέπουμε πάντα σε παρουσιάσεις αρχιτεκτόνων. Το κοινό γελάει νευρικά και αναρωτιούνται όλοι αν ο Rem έχει δει την ταινία που τον κοροϊδεύει τόσο πολύ και μετά βγαίνουμε από την αίθουσα, όπου ακολουθεί μια ακόμα γροθιά στον Koolhaas, η παρουσίαση της Madelon Vriesendorp. Η Madelon είναι η πρώην σύζυγος του Rem και στην έκθεσή της βλέπουμε ότι οι εικόνες που έκαναν τον Rem διάσημο στα 70s ήταν βασικά η δουλειά της Madelon, αναρωτιόμαστε πώς και γιατί ο Betsky κάνει τόσο έντονη κριτική στον Rem, αλλά μετά κοιτώντας το χάρτη του περιπτερου καταλαβαίνουμε για μια ακόμα φορά ότι ο Rem είναι απλώς ο πιο cool αρχιτέκτονας στον πλανήτη. Το video που τόσο κοροϊδεύει τον Rem είναι απλά η δική του συμμετοχή στη Μπιενάλε.

www.koolhaashouselife.com
www.oma.nl

Την Ελλάδα εκπροσώπησε η ομάδα **Athens by Sound** με επιμελητές τους Αναστασία Καραντινού, Χριστίνα Αχτύπη, Στυλιανό Γιαμαρέλο.

Στους κήπους μπορούσες να καθήσεις πάνω σε παλιά έπιπλα σαν αυτά που βρίσκει κανείς στο δρόμο στην Αθήνα. Μέσα στο κενό περίπτερο είχε σχεδιάσει τις παρουσιαζόμενες μελέτες με μολύβι στον τοίχο: τίποτα δεν μεταφέρθηκε από μακρινούς εκτυπωτές, τίποτα δεν κατασκευάστηκε, τίποτα δεν θα πεταχτεί. Αλλού στη Μπιενάλε είδαμε πολλά ψευτο-οικολογικά κτίρια, με πιο επικρατέστερη τάση τα φυτά στο μπαλκόνι. Λευκοί ουρανοξύστες με πολλή πρασινάδα, ήες και το να βάλουμε φυτά στο μπαλκόνι κάνει ξαφνικά καλό στο περιβάλλον ή θα σώσει τον πλανήτη. Σε μερικές περιπτώσεις δε υπήρχαν και προτάσεις για λευκές-γυάλινες πολυκατοικίες με φυτά στο μπαλκόνι, περιτριγυρισμένες από άγρια φύση, ήες και οι τάρανδοι και τα ελάφια θα πλησιάσουν ποτέ σε πολυκατοικίες, και ήες και ο Le Corbusier δεν έχει κάνει αυτά τα λάθη έναν αιώνα πριν. Αλλά η πιο ενδιαφέρουσα στιγμή δεν ήρθε ούτε από μια νέα ομάδα αρχιτεκτόνων που κάνουν κάτι παράξενο σε μια μακρινή χώρα, ούτε από την λεγόμενη avant-garde, ούτε από κάτι ακαταλαβίστικα θεωρητικό σε δύσκαμπτη αρχιτεκτονική γλώσσα το οποίο απαιτεί άπειρα computers για να φτιαχτεί, αλλά από

COMIC BOOK TATTOO

comics inspired by Tori Amos' songs!

Στις αρχές Σεπτεμβρίου κυκλοφόρησε από την Image ο τόμος “Comic Book Tattoo”, μια coffee table ανθολογία (482 σελίδες, σε διαστάσεις 30x30 cm) με comics βασισμένα σε 51 τραγούδια της Tori Amos (τραγούδια απ’ όλο το φάσμα της καριέρας της, ακόμα και από το σπάνιο ντεμπούτο album της “Y Kant Tori Read” αλλιά και από b-sides και συμμετοχές της σε soundtracks ταινιών) και σχεδιασμένα άπλote από διάσημους και άπlote από άσημους δημιουργούς. Με το πρώτο ξεφύλλισμα ίσως το όλο εγχείρημα σας φανεί κάπως hit or miss, αλλιά με την ανάγνωση του τόμου, το συνοδικό αποτέ- λημα δικαιώνεται απόλυτα ως hit! Αυτό συμβαίνει γιατί οι περισ- σότεροι δημιουργοί που συμμετέχουν προσεγγίζουν τα τραγούδια βάσει της ατμόσφαιρας που δημιουργούν αυτά και όχι π.χ. βάσει του τι ακριβώς ήνε οι στίχοι στο καθένα. Ανάμεσα στα καλύτε- ρα comics της έκδοσης είναι αυτά που βασίζονται στα κομμάτια: “winter” (του Ryan Kelly), “leather” (του John Bivers), “iiee” (του Peou), “god” (του Craig Tallefer), “gold dust” (της Hope Larson), “little Amsterdam” (του Leif Jones), “Jackie’s strength” (του Jeremy Haun) και στο αγαπημένο μου b-side της Tori, “upside down” (του Salgood Sam). Φανταστικές και οι double-spread εικο- νογραφίες -δίκως κείμενο- που έχει σχεδιάσει ο Kako (έτσι είναι το όνομα του καλλιτέχνη) για το τραγούδι “Marrianne”. Τις ιστορίες της ανθολογίας συμπληρώνουν όλοι οι στίχοι και από τα 51 τραγούδια που στάθηκαν ως αφορμή για να δημιουργηθούν αυτά τα mini comics, ένα εισαγωγικό σημείωμα του κολλητού της Tori, Neil Gaiman (συγγραφέα των “Sandman”, “Coraline”, “American gods” κ.ά.) και τέλος, ένας επίλογος της ίδιας της Tori Amos ως κερασάκι της τεράστιας αυτής τούρτας. Αναμφισβήτητα μια έκδοση και ένα collector’s item για κάθε μανι- ακό fan της Tori, αλλιά και μια καλή ευκαιρία να γνωρίσει κανείς, από διαφορετικό πρίσμα, την πολυσύνθετη προσωπικότητα και μεγάλο μέρος του συγκλονιστικού στιχουργικού της έργου.

Ενίσημο site: http://www.toriamos.com/main_comic.html

Fresh update: 13ο Διεθνές Φεστιβάλ Comics Βαβέλ!

Λόγω έλλειψης επιχορήγησης, το 13ο φεστιβάλ comics της Βαβέλ δεν κατάφερε τελικά να πραγματοποιηθεί στις 18 Σεπτεμβρίου. Ωστόσο πριν λίγες μέρες ανακοινώθηκε επίσημα με δεητίο τύπου από το Υπουργείο Πολιτισμού ότι το 13ο φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί τελικά (δόθηκε έγκριση για επιχορήγηση 350.000 euro, για να καλυφθούν και τα χρωστούμενα του προηγούμενου) και πως σύντομα θα ανακοινωθεί από τους διοργανωτές, δηλαδή απ’ τη Βαβέλ, η ημερομηνία και ο τόπος διεξαγωγής του. Για να δούμε... θα σας κρατάμε ενήμερους!

Link δεητίου τύπου: http://www.yppo.gr/2/g22.jsp?obj_id=22370

Σούπα με φακές και λεμόνι

Φθινοπωρινή ένοχη απόλαυση οι φακές. Τις πετάς στην κατσαρόλα και τρως την πιο forward thinking σούπα της ζωής σου. Γυάλισε τα κουτάλια και απόλαυσε.

Υλικά:

- 2/3 της κούπας κόκκινες φακές
- 4 κούπες ζωμό κατόπουλο (μπορείς να λιώσεις ένα κύβο Knorr κατόπουλο σε νερό)
- 2 χοντροκομμένες σκελίδες σκόρδο
- 1 λεμόνι, το χυμό του και το ξύσμα του
- 1 κουταλιά της σούπας κόλιαντρο χοντροκομμένο
- αλάτι και πιπέρι

Το playlist της συνταγής:

- Serge Gainsbourg - Lemon Incest
- The Mighty Lemon Drops - Where Do We Go From Heaven
- The Walkmen - Lemon Hill
- Minnie & The Kneebones - Me & My Mini-Skirt
- Crookers - Limonare (The Bulgarian's Sweet Like A Lemon Remix)

Αν κάνεις ένα μικρό γκάλλο για το ποιο από τα όσηρια ευχαριστιού- νται περισσότερο όλοι, οι φακές σίγουρα καταλαμβάνουν την πρώτη θέση. Έτσι μια εύκολη συνταγή σούπας με φακές είναι μια υπέρο- χη φθινοπωρινή πρόταση. Απλή, με μια μαγειρική πουτανιά στο λεμόνι, που δίνει στη συνταγή έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα. Αρχικά βάζουμε σε μια κατσαρόλα τις φακές, το σκόρδο και το ζωμό του κατόπουλου. Αφού πάρουν όλα μαζί μια βράση, τότε χαμηλώνουμε τη θερμοκρασία και τα αφήνουμε να βράσουν μέχρι να μαλακώσουν οι φακές. Ανακατεύουμε με ξύλινη κουτάλα και σχετική ένταση. Προσθέτουμε στις φακές το χυμό λεμονιού, το ξύσμα και το κόλι- αντρο. Ανακατεύουμε μέχρι να ομογενοποιηθούν οι γεύσεις. Τέλος βάζουμε αλατοπίπερο κατὰ βούληση μέχρι να πάρει τη γεύση που ταιριάζει στον ουρανίσκο μας. Σερβίρουμε και υπερασπιζόμαστε την επιλογή μας να φτιάξουμε όσηρια μέχρι τέλους. Αν τελικά η παρέα μας δεν θέλει με τίποτα να τις φάει, πεταγόμαστε μέχρι τη Μινιατού- ρα για ένα λουκούλλειο γεύμα. Σε κάθε πόλη του κόσμου, έτσι και στην Αθήνα τα καλὰ εστιατόρια βρίσκονται κατὰ βάση και ποσοστό συγκέντρωσης στο κέντρο (έστω και αν οι γαστριμαργικοί θεσμοί της πόλης τα αγνοούν γιατί α. δεν έχουν εξωτικό ενδιαφέρον και β. δεν έχουν μεγάλη λίστα γαλλικών κρασιών). Όπως στη Βαρκελώνη, όπου μια ξεχασμένη ψαροταβέρνα στην Calle Baluard της Barceloneta δεν θα μπει ποτέ σε κανένα ταξιδιωτικό οδηγό, έτσι και τα εστιατόρια του κέντρου της Αθήνας δεν θα δρέψουν εύκολα δάφνες υψηλής γαστριμαργικής απλότητας, όπως ας πούμε η «Μινιατούρα» της οδού Ρόμης (ξέρετε, εκεί δυο βήματα από το bar Pop που όλοι γνωρίζουμε). Αναπροσδιορίζεται ως «εστιατόριο πόλης» και αυτό είναι που τρελαίνει γιατί είναι ότι πιο κοντὰ σε γαλλική brasserie μπορείς να συναντήσεις στην Αθήνα (δηλαδή αυτό το χαλαρό μοντέλο εστιατορίου με το μενού ημέρας που τόσο έχουμε ξεχάσει σε αυτήν την ανούσια avant garde πόλη). Αυτό το μοντέλο εστιατορίου που δεν έχει κατάλογο, δεν έχει με- νού, δεν έχει το εμβληματικό πιάτο που θα υμνήσει ο συντάκτης του τάδε περιοδικού υψηλής... ραπτικής, αλλιά στην ουσία λειτουργεί με τους ίδιους (και μάλιστα και πιο ειλικρινείς) κανόνες που θα λει- τουργούσε ένα ας πούμε «48 The Restaurant». Και για το δια ταύτα δεν έχω φάει στο κέντρο (για να μη μιλήσω και για τα περιβόητα εστιατόρια νησιών) καλύτερο γιουβέτσι με καλαμαράκια, καλύτε- ρες φακές (ο κλασικός μύθος της μάνας-μαγειρίσσας καταρρίπτεται πανεύκολα), μια ανάρικτη σαλάτα που ο Λαζάρου θα έκανε χρόνια να την πετύχει και ένα σπανακόρυζο που σκίζει μέσα την απλότητά του. Για να μην πω για την υπέροχη τζαζ μουσική που παίζει από το teletext μιας τηλεόρασης, τις 3 πολιτικές εφημερίδες ημέρας που παίζουν στο stand και την αδιανόητη για τέτοιου τύπου μαγαζί καλλιέργεια των ιδιοκτητών του. Αυτά μόνο στο Παρίσι. Και είμαστε τυχεροί που υπάρχει αυτό το «πράγμα» στην Αθήνα.

Now this is what we call... SOCCER

Τίποτα αμερικανικό δεν έχει χλευαστεί περισσότερο για τα χαμηλά του στάνταρ όσο ο τρόπος που αντιλαμβάνονται και παίζουν εκεί το τόπι. Θες ότι οι Αμερικάνοι επιμένουν να θεωρούν «ποδόσφαιρο» αυτό με τις βάτες και το πεπόνι, θες ότι στα γήπεδά τους ακνοφαίνονται οι χαραγμένες ανά γιάρδες οριζόντιες γραμμές του “football”, θες ότι παλεύουν χρόνια να στεριώσουν ένα πρωτάθλημα της προκοπής, θες από κόμπλεξ των Ευρωπαίων ότι έχουν μια ευκαιρία να δείξουν υπεροχή σε κάτι σύγχρονο, ό,τι κι αν θες, ο παγκόσμιος χάρτης του «παιχνιδιού των λαών» έχει εδώ και δεκαετίες τη μεγαλύτερη γκρίζα ζώνη που στα States. Είναι όμως αλήθεια τόσο άσχετοι και ανεπίδεκτοι, όσο θέλουμε να νομίζουμε; Ή μήπως απλά έτυχε μέσ’ από τις εκεί περιστάσεις να φτιάξουν τη δική τους, ιδιόρρυθμη ποδοσφαιρική κοιλτούρα; Η ιστορία λέει ότι ένα είδος φοβκλιρικού ποδοσφαίρου (περίπου σαν το γνωστό με τους κατοίκους δυο χωριών που αλληλοσπρώχνονταν έχοντας κάπου χαμένο στη μέση ένα σφαιρικό αντικείμενο) παιζόταν –και– στη Βιρτζίνια σε προκαουμπόικες εποχές, από τους πρώτους εποίκους κάπου στο 17ο αιώνα. Μετά το 1850, η επιβολή του αγγλικού εκπαιδευτικού συστήματος, κυρίως στην Ανατολική Ακτή, έκανε το ποδόσφαιρο αναγνωρίσιμο και δημοφιλές ως παιχνίδι με κανόνες στα αμερικανικά σχολεία και πανεπιστήμια, ενώ η πρώτη διεθνής κόντρα μιας αμερικάνικης αντιπροσωπευτικής ομάδας χρονολογείται τόσο παλιά όσο το 1885,

με τον γείτονα Καναδά (1-0 οι Η.Π.Α.). Μέχρι εκεί η εξέλιξη ήταν παράλληλη με τη βρετανική: το άθλημα καθιερώθηκε ως ευγενές και αρμόζον στα προνομιούχα στρώματα, που μπορούσαν να στέλνουν τα παιδιά τους να σπουδάζουν και να αποκτούν ρώμη και σφρίγος. Όταν όμως στο κόλπο μπήκε η εργατική τάξη και άρχισαν στην Αγγλία να σχηματίζονται οι πρώτες επαγγελματικού χαρακτήρα ομάδες, στελεχωμένες με ξεδοντιάρηδες λιμενεργάτες ή ανθρακωρύχους που έβγαζαν στα νέα λασπερά πεδία μάχης μια διέξοδο επιβίωσης, οι Βρετανοί αριστοκράτες αντικατέστησαν στα σχολεία τους το «βδεληρό» ποδόσφαιρο με το ράγκμπι. Χάρη στην απλότητα του κόνσεπτ, ένας συνδυασμός ομαδικότητας και φυσικής δύναμης με σχετική απουσία τρικ και απάτης, το ράγκμπι θεωρήθηκε κάπως σαν η πεμπτουσία του sportsmanship, αντίληψη που εύκολα πέρασε και στο Αμέρικο κατά τη μεταφορά. Επειδή μάλιστα Άγγλοι, Σκωτσέζοι και Ουαλοί δεν έβγαζαν άκρη για κοινούς κανονισμούς, οι Αμερικάνοι έφτιαξαν και κείνοι τους δικούς τους, γεννώντας το “American Football”. Η ανάγκη για εθνοκεντρικό προσδιορισμό της ψυχαγωγίας σε μια χώρα που διαμόρφωνε ταυτότητα και γιγαντωνόταν, έκανε τους Αμερικάνους να φτιάξουν τα «δικά τους» παιχνίδια, καθώς από κοντά έσπευσαν το μπέιζμπολ και το μπάσκετ να καλύψουν τέλεια τις ώρες άθλησης των τέκνων στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Εύλογο το «σόκερ» περίσσευε, πόσω μάλλον τη στιγμή που συνδέθηκε με τον κολλημένο στις ρίζες του φτωχό μετανάστη Ιταλό, Spaniard, Ιρλανδό, Πολωνό, Άγγλο κ.ο.κ που είτε δεν πολυήθελε, είτε δεν είχε περιθώρια να αμερικανοποιηθεί. Ουσιαστικά τότε, γύρω στη δεκαετία του ’30, ξεκίνησε μια περίοδος αντεργκράουντ στάτους για το σόκερ και για όποιον το εξασκούσε, καθώς έμοιαζε με άτομο ανήκον σε μια περίεργη θρησκεία, που είχε αλλόκοτα έθιμα, έτρωγε παράξενα φαγητά κ.λπ. Μάλιστα από το Β’ Παγκόσμιο και μετά τα πράγματα χειροτέρεψαν, κα-

θώς η καχυποψία για οτιδήποτε «Μη Αμερικανικό» έπαιρνε διαστάσεις υστερίας. Σ’ όλο αυτό το διάστημα, η αποτελούμενη κυρίως από Αγγλοσάξονες ή Κέλτες μετανάστες Εθνική των Η.Π.Α πέτυχε ένα και μοναδικό σπουδαίο διεθνές αποτέλεσμα, μια επική νίκη με 1-0 επί της Αγγλίας στο Μουντιάλ του 1950, ένα γεγονός που είχε απλή αναφορά στους New York Times της εποχής, με λήθος αναγραφόμενο σκόρερ. Σιγά-σιγά τα πράγματα μαλάκωσαν και ορισμένοι, βλέποντας ότι τέλος πάντων για κάποιο λόγο όλος ο υπόλοιπος κόσμος αγαπούσε “this boring game that may end up with 0-0”, προσπάθησαν να στήσουν από την αρχή μια επικερδή επαγγελματική λίγκα. Πιο διάσημη περίπτωση ήταν εκείνη της NASL (North American Soccer League) στα 70s, όταν ο κόσμος έγινε για πρώτη φορά μάρτυρας μιας ομάδας τόσο παγκοσμιοποιημένης όπως ο Cosmos της Νέας Υόρκης (με 7 Αμερικανούς και 20 ξένους το 1977, μεταξύ των οποίων ο Πελέ και ο Μπεκενμπάουερ), ενώ το όλο εγχείρημα ήρθαν να στηρίξουν, με το αζημίωτο, και άλλοι –στα όρια της γεροσύνης– football top stars της εποχής, μεταξύ των οποίων οι Τζορτζ Μπεστ, Γίochαν Κρόιφ, Μπόμπι Μουρ, Τρέβορ Φράνσις, Τεόφιλο Κουμπίγιας, Κάρλος Αλμπέρτο, Κάζιμιρ Ντέινα, Ούγκο Σάντσες κ.ά. Μια φούσκα όπως αποδείχτηκε, όπως και οι προηγούμενές της, η NASL έβαλε ρουκέτο το ’85 και έπρεπε να διοργανωθεί ολόκληρο Μουντιάλ στα U.S. το ’94 για να ξαναζωντανέψει η ιδέα μιας λίγκας, αυτή τη φορά στηριγμένης σε σεμνότερες βάσεις. Η MLS (Major League Soccer) ιδρύθηκε το ’96 και παραμένει alive and kicking μέχρι σήμερα, με τις προοπτικές για μακροπρόθεσμη να μοιάζουν γενικά ευοίωνες, γιατί τώρα πια υπάρχει η βάση, που θέλει το σόκερ να κατέχει τη 2η θέση, πίσω από το μπάσκετ, στον αριθμό των αθλούμενων νέων Αμερικανών μεταξύ 6-18 χρονών. Ούτε λίγο ούτε πολύ, γύρω στα 20 εκατομμύρια Αμερικανόκια κλοτσούν σήμερα το πάλλαι ποτέ επάρατο τόπι, την ώρα που τα νούμερα του κοινού στην MLS έχουν σταθεροποιηθεί στον τίμιο μέσο όρο των 17 περίπου χιλιάδων ανά παιχνίδι, πολύ μακριά βέβαια από την αμερικάνικη λίγκα του “Football” (68.000), αρκετά από εκείνη του μπέιζμπολ (33.000), καθόλου από το NBA (17.500, ok, με μικρότερες χωρητικότητες). Σε κάθε περίπτωση, η MLS κλείνει τη δεκάδα των δημοφιλέστερων ποδοσφαιρικών πρωταθλημάτων στον κόσμο σήμερα. Κι η αιτία γι’ αυτό είναι πολύ λιγότερο ο Μπέκαμ των L.A. Galaxy (μαϊτανώδης η παρουσία του, τη στιγμή που on the pitch λάμπουν κυρίως ντόπιοι κολλοσσοί όπως ο Λάντον Ντόνοβαν, ο Κένι Κούπερ και ο Στιβ Ράλστον) και πολύ περισσότερο κάτι που έμοιαζε με σιωπηρή επανάσταση και έχει ήδη παράξει τα πρώτα καθαρά αμερικανικά ποδοσφαιρι-

κά προϊόντα. Όπως έγραψε ο ερευνητής Ντέιβιντ Άντριους (2000), η σύγχρονη δημογραφία της MLS συνίσταται σε δύο κύριες στρατιές καταναλωτών, με την πρώτη να αποτελείται από τα μέλη των πόμπωλλων (κυρίως Νοτιοαμερικανικών) μειονοτικών συνόλων και τη δεύτερη από Αμερικανούς μακρινής ευρωπαϊκής καταγωγής. Και τα δύο σύνολα εγκαταστάθηκαν, αναπτύχθηκαν και έφτιαξαν τα δικά τους πεδία δράσης, με διαφορετικό στάτους, στα προάστια των αμερικανικών πόλεων, σε μια μακρά διαδικασία εποίκησης των περικών που κάλυψε ολόκληρο σχεδόν το β’ μισό του 20ου αιώνα. Νέες δουλειές, νέες αυτοεπιβεβαιώσεις, νέοι ορισμοί του λαϊφστάιλ και μια νέα χρησιμοθηρική, επιδεικτική και ασφαλής αθλοπαιδιά που χρειαζονταν τα kids, αγόρια και κορίτσια, ώστε να συμπληρώσουν τις παρασχολικές δραστηριότητές τους, δίπλα στο μπαλέτο, τη μουσική, τις γλώσσες. Το football και το μπέιζμπολ είχαν τη στάμπα του «αντρικού», το μπάσκετ της μαύρης downtown-ish κοιλτούρας του δρόμου, οπότε το σόκερ «Made in U.S.A» επιτέλους πήρε σάρκα και οστά, απαλλαγμένο μάλιστα από την κλασική αρρενωπή του ταυτότητα, που έτσι κι αλλιώς δεν είναι παρά μια κουραστική ευρωπαϊκή σύμβαση. Τα κορίτσια είναι εδώ και καιρό στο παγκόσμιο top-3, τα αγόρια την παλεύουν για το top-20, αλλά και αυτών το μέλλον προδιαγράφεται λαμπρόν, όσο μάλιστα βλέπει κανείς κάποιες –καθαρά αμερικάνικες– σαχλαμαρίες να εκλείπουν από την MLS: όχι πια χρονόμετρο αντίστροφης μέτρησης που σταματά και μηδενίζεται σαν του μπάσκετ, όχι πια shootouts με κούρσες 35 μέτρων για να σπάσει το «X», ελάχιστες πια γραμμές του football. Τα μόνα αμερικανικά φετίχ που παραμένουν απόρθητα είναι ο χωρισμός των ομάδων σε περιφέρειες (Eastern & Western από 7 ομάδες η καθεμιά) και τα knock-out play-offs των 8 καλύτερων για τον πρωταθλητή. Αρχίζουν οσονούπω, με φαβορί την yankee-based Κολλόμπους Κρου από το Οχάιο ...

UNDO
ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ
YELP

Μετά τις 4 παραστάσεις που άνοιξαν το φετινό 7ο φεστιβάλ χορού του Σωματείου Ελλήνων Χορογράφων, η Ομάδα YELP παρουσιάζει εκ νέου το έργο UNDO, ένα σπετζέτο που αποτελεί το τελευταίο μέρος της τετραλογίας ODD (μονός αριθμός αλλά και παράξενο στα αγγλικά). Το UNDO μελετά τη μονάδα σε πολλαπλασιασμό, τη συμπεριφορά της ως πλήθος, μάζα αλλά και τη συμπεριφορά του πλήθους ως κοπαδιού, με οδηγό το αγγελιαίο ένστικτο. Οι διαφορές της συμπεριφοράς του πλήθους κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Η ταυτότητα του ατόμου θυσιάζεται ή ισχυροποιείται μέσα στο πλήθος; Πόση δύναμη παράγεται από την ένωση πολλών για ένα συγκεκριμένο σκοπό; Χειραγωγείται η μάζα, και αν ναι, το γνωρίζεις;

Χορογραφία: Μαριέλα Νέστορα
Δραματοργία: Τζωρτζίνα Κακουδάκη
Κοστούμια: Αντώνης Βοτανάκης
Μουσική σύνθεση: ILIOS
Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης
Βίντεο: Λουίζος Ασλανίδης
Ερμηνεύουν: Αντιγόνη Αυδή, Ίρις Καραγιάν, Κατερίνα Μπέλλα, Μαριλένα Πετρίδου, Βάσω Πολυμένη, Σάνια Στριμπάκου, Ιωάννα Τουμποκάρη

Τετάρτη 22 - Κυριακή 26 Οκτωβρίου 2008
Θέατρο ΔΙΠΥΛΟ
Καλογήρου Σαρμούη 2, πλατεία Κουμουνδούρου
Τηλ.: 210 3229771

Τηλ. κρατήσεων: 6944 182731 (από 1/10)
Πληροφορίες: yelpdanceco@hotmail.com

COCA-COLA
SOUNDWAVE VOL. 2
Όλοι μαζί, όλοι μουσική! Ξανά!

Το Coca-Cola Soundwave Volume 2, το πανευρωπαϊκό μουσικό πρόγραμμα της Coca-Cola, συνεχίζει δυναμικά παρουσιάζοντας τον πιο φρέσκο ήχο από τις καλύτερες νέες ελληνικές μπάντες.

Στο πρώτο μεγάλο live gig της Αθήνας, την Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου στο BIOS, οι B-Sides και οι Le Page ανέβασαν τα κομμάτια τους στο www.cokemusic.com, ήρθαν πρώτοι στις προτιμήσεις της κριτικής επιτροπής και έπαιξαν ζωντανά σε ένα καταπληκτικό κοινό 950 ατόμων. Στη συνέχεια οι Katrin the Thrill μας ανέβασαν στα ύψη, με αποκορύφωμα της βραδιάς τη MONIKA, που έκλεισε απογειωτικά το live παίζοντας κομμάτια από το album της με τίτλο AVATAR.

PAROV STELLAR
@ FUZZ

Ο σημαντικότερος καλλιτέχνης από την Αυστρία έρχεται για μία live εμφάνιση στην Αθήνα στις 31 Οκτώβρη. Δανείζεται samples από το charleston και τη jazz, και να τα αναμιγνύει με breakbeat και pop, πετυχαίνοντας ένα κάτι παραπάνω από ενδιαφέρον αποτέλεσμα. Η μουσική του δεν είναι εύπεπτη και εύκολη lounge, αλλά απλώς καλή μουσική, ενώ η όποια επιτυχία που έχει εξασφαλίσει μέχρι στιγμής, τον ωθεί να προχωράει διαρκώς μπροστά, αντί να επαναπαύεται στις δάφνες του. Στις αποσκευές του κουβαλά το τρίτο του album, "Shine". Στο τρίτο κατά σειρά άλμπουμ του Parov είναι ακόμη παρούσα η jazz, όπως και η soul, μόνο που αυτή τη φορά είναι μπλεγμένα όλα αυτά με νέες γεύσεις και νέα συστατικά, κάτι που φαίνεται και από τους guest artists που επέλεξε για συνεργασία: Ερμηνευτές όπως η Kristina Lindberg, η Gabriella Hanninen, η Lilja Bloom και ο Luke (Music for dreams) προσθέτουν πολύ στο τελικό αποτέλεσμα.

LEVI'S®

Στις 15 Σεπτεμβρίου έγινε πανευρωπαϊκά η online πρεμιέρα της νέας παγκόσμιας καμπάνιας της Levi's® για τα 501® jeans, με θέμα "Live Unbuttoned". Τα 4 films με τίτλους "Secrets & Lies", "Unbreakable", "First Time" και "Guitar", παρακολουθούν την ιστορία των χαρακτήρων που κάνουν "unbutton" τον εαυτό τους και τα 501® jeans τους, επικαλούμενοι το ελεύθερο πνεύμα της Levi's® ως

σύμβολο της δικής του προσωπικής έκφρασης και τρόπου ζωής. Παράλληλα ένα πρωτότυπο event έλαβε χώρα το Σάββατο 13 και την Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου σε πολλές περιοχές της Αθήνας. Ομάδες νέων κυκλοφορούσαν με projector και ενημέρωναν τον κόσμο για την καμπάνια προβάλλοντας video – teaser σε μεγάλες επιφάνειες, έστελναν SMS με Bluetooth για την καμπάνια και μοίραζαν κάρτες. Για όσους δεν είδαν την ενέργεια και δεν κατάφεραν να επισκεφθούν μέχρι τώρα την ιστοσελίδα www.501.com/premiere, κανένα πρόβλημα. Μπορούν να το κάνουν τώρα και να κερδίσουν exclusive Levi's® 501® jeans.

NEW FIESTA
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΩΡΑ!

Το νέο Ford Fiesta είναι ένα σχεδιαστικά ανώτερο αυτοκίνητο που δίνει βάρος στο design, εσωτερικά και εξωτερικά. Εμπνέεται από τάσεις της μόδας και αντιπροσωπεύει το πνεύμα της εποχής, ενώ σε κάνει να θες να το αποκτήσεις πάση θυσία! Ένα αυτοκίνητο λοιπόν must have object of desire, το οποίο αντικατοπτρίζει το πνεύμα ανδρών και γυναικών που ζουν για το στυλ.

SUPER RETRO BY
RETROSUPERFUTURE

Ο Sean Beolchini και τα αδέρφια Beckerman, οι δημιουργοί του Ιταλικού περιοδικού Pig Magazine, ξεκίνησαν τη δική τους συλλογή οπτικών βασίζοντας την στην πρόσφατη για εμάς αλλά ανατρεπτική δεκαετία των 90s. Το πρώτο και το μοναδικό design από τη νέα σειρά των οπτικών Retrosuperfuture, είναι το εικονιζόμενο Super Retro που ήρθε για να «παίξει» με τα έντονα φлю χρώματα, αλλά και να μας πάει πίσω στο χρόνο δίνοντας μια retro-gressive νότα. Θα τα βρείτε στα καταστήματα Mel-core Κηφισίας 228 στην Κηφισιά και Ηφαίστου 21 στο Μοναστηράκι!

www.mastersa.gr

ILEANA
TOUNTA
CONTEMPORARY
ART CENTER

BARGAIN PRICES ON ELEPHANT GUN

Participating artists:

Yves Ackermann, Dimitris Andreadis, Dimitris Antonitsis, Dimitris Baboulis, Vassili Balatsos, Petros Chrisostomou, Dimitris Foutris, Ry Fyan, Jenny Marketou, Eleni Kamma, Thanos Klonaris, Caroline May, Maro Michalakakos, Eva Mitala, Tereza Papamichali, Antonis Pittas, Angelo Plessas, Dimitris Tsoumplekas, Kostis Velonis, Maria Zervou.

Curating: Katerina Nikou

Opening: Thursday 09/10/2008 > 19:30

Duration: 09/10/2008 > 15/11/08

Visiting hours: Tuesday-Friday 11:00 - 20:00 / Saturday 12:00 - 16:00

48, Armatolon & Klefton st, 11471 Athens GR, tel +30 210-6439466, www.art-tounta.gr

Communication Sponsors / Χορηγοί επικοινωνίας

YOU GOT A GOOD ONE! @ K44

Στις 23 Οκτωβρίου εγκαινιάζεται η δεύτερη ατομική έκθεση του Δημήτρη Ιωάννου με τίτλο You got A good one! στον εκθεσιακό χώρο του K44. Ο καλλιτέχνης θα παρουσιάσει μια εγκατάσταση με συσκευασίες ταχυδρομικής αποστολής δίσκων βινυλίου. Η κεντρική ιδέα της έκθεσης πραγματεύεται τη διαδικασία του συλλέγειν μέσω των «άχρηστων» αντικειμένων που αποτελούν οι συσκευασίες, υποπροϊόντα της ίδιας της συλλογής, η οποία απουσιάζει από την εγκατάσταση. Ο Δημήτρης Ιωάννου θα καλύψει τους τοίχους του εκθεσιακού χώρου με 514 χαρτονένια κουτιά-συσκευασίες αποστολής δίσκων βινυλίου δώδεκα ιντσών, τους οποίους αγοράζει κυρίως από το ebay και διαδικτυακά καταστήματα δίσκων λόγω και της δραστηριότητάς του ως dj. Με την παράθεση όλων αυτών των κουτιών ο Δημήτρης Ιωάννου δημιουργεί μια αφήγηση της χρονικής και τοπικής προέλευσής τους, η οποία αποτελεί αποσπασματικά και αυτοβιογραφικό στοιχείο του ίδιου του καλλιτέχνη.

Διάρκεια: 23 Οκτωβρίου - 15 Νοεμβρίου 2008
Εγκαίνια: 23 Οκτωβρίου, 20:00-23:00
K44: Κωνσταντινουπόλεως 44, Γκάζι, Σταθμός Μετρό Κεραμεικός
Τηλ.: 210 3426804, e-mail: info@k44.gr
Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα με Παρασκευή: 12:00-18:00 / Σάββατο: 14:00-17:00
Για περισσότερες πληροφορίες: www.k44.gr

(την έκθεση συνοδεύει έντυπο με κείμενα των Ελπίδα Καραμπά, Edwin Ramoran και Costis -Black Athena-)

CUNTED DAUGHTER PARTIES
Και ήρθε η ώρα να αποχαιρετίσει το κοινό της Αθήνας ένα από τα μέλη των Cunted Daughter. Υποχρεώσεις θα τον κρατήσουν για ένα χρονικό διάστημα μακριά μας. Η αρχική τελετή αποχαιρετισμού περιλάμβανε λευκά μαντήλια στον αέρα, αλλά η διάθεσή τους δεν είναι κινηματογραφική, έτσι θα το γιορτάσουν με ένα διήμερο party. Το πρώτο event θα λάβει χώρα στο Yoga Bala στις 31 Οκτώβρη, στο πλαίσιο των parties των Outro Girls. Οι Cunted Daughter θα βάλουν τις μουσικές, ενώ μαζί τους θα ανεβούν στα decks οι Rebe-talism και οι Glamorama. Την επόμενη μέρα το party μεταφέρεται στο Ρεσιτάλ. Σε αυτό το after midnight party μουσική θα βάλουν οι Fabulous Daughters, μια ομάδα που δημιουργήθηκε ειδικά για τη νύχτα αυτή. Ξέφρενες νύχτες στην Αθήνα. Παρουσία επιβεβλημένη.

Yoga Bala: Ρήγα Παλαμήδου 5-7, Ψυρρή
ΡΕΣΙΤΑΛ: Ερεσσού 64 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια

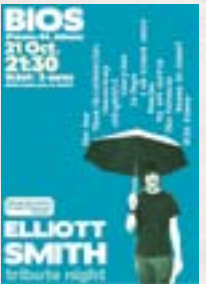
BARGAIN PRICES ON ELEPHANT GUN

Την Πέμπτη 9 Οκτωβρίου 2008 στις 19:30, εγκαινιάζεται στο Κέντρο Σύγχρονου Τέχνης Ιλεάνα Τούντα η ομαδική έκθεση BARGAIN PRICES ON ELEPHANT GUN, σε επιμέλεια της ιστορικού τέχνης Κατερίνας Νίκου. Η έκθεση θα διαρκέσει ως τις 15 Νοεμβρίου 2008. Σε αυτή συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Y. Ackermann, R. Fyan, C. May, Δ. Ανδρεάδης, Δ. Αντωνίτσας, Κ. Βελώνης, Μ. Ζερβού, Ε. Καμμά, Θ. Κλωνάρης, Τ. Μαρκέτου, Ε. Μήταλη, Μ. Μιχαηλάκου, Β. Μπαλατσός, Δ. Μπάμπουλης, Τ. Παπαμιχάλη, Α. Πίττας, Ά. Πιέσσας, Δ. Τσουμπλέκας, Δ. Φουτρής, Π. Χρυσοστόμου. Η έκθεση BARGAIN PRICES ON ELEPHANT GUN σχολιάζει την προσαρμογή του ατόμου στις απαιτήσεις της σύγχρονης κοινωνίας. Τα έργα αγγίζουν περιοχές που τα όρια είναι ρευστά μεταξύ θεωρίας και πράξης.

Κέντρο Σύγχρονου Τέχνης Ιλεάνα Τούντα: Αρματολών 6 Κληφτών 48, Αθήνα
Τηλ.: 210 6439466, fax: 210 6442852

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ELLIOTT SMITH

Elliott Smith. The Boy, Thanassis Christodoulou, Concertiny, Delightful, Glorybox, I am Lionel Dobie, Le Page, Monika, My Wet Calvin, The Velvolds, Wanna Be James?, Wild Honey, θα συνεργαστούν μεταξύ τους και η συναυλία θα ηχογραφηθεί.

21/10/2008, @Bios, στις 21:30, Είσοδος 3 ευρώ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Θυμάμαι ένα δοκίμιο του Πέτερ Χάντκε για την κούραση: περάσαμε το μεγαλύτερο κομμάτι της νιότης μας κουρασμένοι· άπηντοι· καλοταϊσμένοι· όταν ήμασταν φοιτητές, ρωτούσαμε, ξεψυχισμένα, ο ένας τον άλλον: «τι κάνεις;»· απαντούσαμε: «είμαι κουρασμένος· είμαι πτώμα». Καινούργια σχολική χρονιά· καινούργια χρονιά μετά από πολυήμερες διακοπές στα νησιά της άγονης γραμμής. Ελεύθερο κάμπινγκ στην Ανάφη, στην Αστυπάλαια, στη Γαύδο διακοπές παρατεταμένης ταλαιπωρίας· καταδικασμένα καλοκαιρινά ρομάντζα· εγκαύματα· τσιμπήματα εντόμων· διατροφικά ατυχήματα· άσχημα μεθύσια από νησιώτικες μπόμπες. Έπειτα, φθινόπωρο· φοιτητική υπερδραστηριότητα· μια εκδοχή της τεμπελιάς: στα καφενεία οι φοιτητές έπαιζαν τάβλι. Είχαμε ήδη κουραστεί από τις συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις, τις ενεργητικές απεργίες των άλλων, όταν αρχίσαμε τις δικές μας. Συμμετείχα απρόθυμα· το σώμα μου βρισκόταν εκεί, η ψυχή μου απουσίαζε· ένιωθα βαθιά κούραση· έκλεινα τ' αυτιά μου κάτω από τις ντουντούκες· στα αμφιθέατρα καθόμουν στο τελευταίο έδρανο ώστε να το σκάσω. Οι φοιτητές του Χιμείου κάπνιζαν με πάθος άφιλτρα Καρέλια· μιλούσαν με πάθος· διαπληκτιζόνταν· ωστόσο, το πάθος τους γίνονταν σπάνια· κάναμε «απεργίες»· οι φοιτητές εκλάμβαναν τους εαυτούς τους ως προληταρίου του πνεύματος. Πνεύμα δεν υπήρχε, υπήρχαν όμως παιδιά προληταρίων. Ούτε απ' αυτά ήμουν: ζούσα μια μικρή ζωή, φτιαγμένη από βιβλία, βινύλια και φιλιά. Αισθανόμουν τον χρόνο να γλιστράει και να χάνεται για πάντα· με διακατείχε η επίμονη ιδέα της πτώσης, της αποσύνθεσης, ενός είδους ναυτίας σαν του Αντουάν Ροκαντέν ενώ κοιτάζει το κοτόπουλο να παγώνει στο πιάτο του. Life is very long: πολλοί το σκέφτονταν χωρίς να ξέρουν ότι ο Τ.Σ. Έλιωτ μπήκε στον κόπο να το γράψει.

Ήμασταν είκοσι χρονών. Υπήρχαν συνδικαλιστές (οι περισσότεροι από τους οποίους έγιναν κυβερνητικά στελέχη, γραφειοκράτες και επιχειρηματίες) που έμοιαζαν πάνω από σαράντα: διέθεταν ενδογενή σοβαρότητα· *gravitas*· υπευθυνότητα· πίστευαν ότι ήταν επιφορτισμένοι με κάποια ιερή αποστολή· άκουγαν σε ελληνοπρεπή ονόματα (π.χ. Μήτσος)· τα υποκοριστικά απαγορεύονταν ως ξενόφερτα και φιλοφιλικά. Οι γυναίκες έμοιαζαν με μάνες· άλλωστε αυτό προορίζονταν να γίνουν.

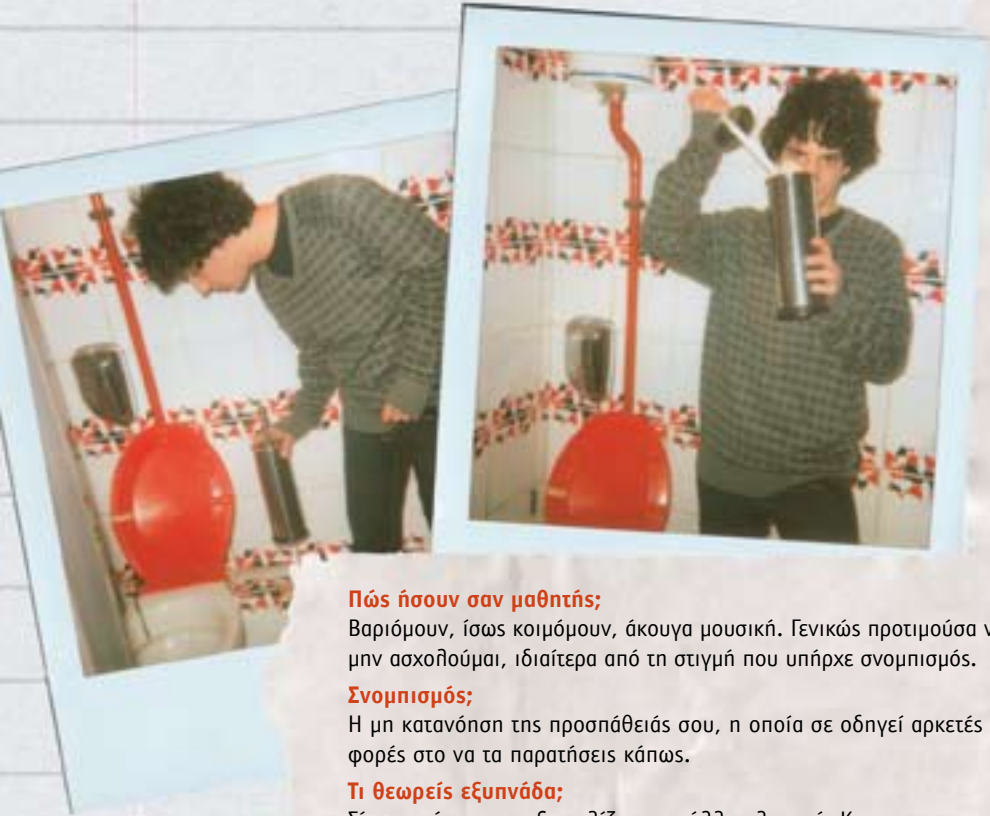
Σεπτέμβριος 1978: το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να περάσω τα μαθήματα· να μην κηρύξουμε απεργία, να μην κηρύξουν οι καθηγητές λοκ-άουτ. Στην πραγματικότητα, το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να βλάψω, αν μπορούσα, όσο μπορούσα, τη βλακεία· τη βλακεία του ΚΚΕ, τη βλακεία των μαοϊκών· τη βλακεία της γαλλιάς γενιάς. Το εγχείρημα παραήταν φιλόδοξο, κι εξάλλου ήμουν κατάκοπη. Διέπρεπα στην τέχνη της λούφας· στην τέχνη του να μη γίνω πρόβατο. Γινόταν συχνά λόγος για πρόβατα και για το τι παθαίνει κανείς όταν απομακρύνεται από το μαντρί. Μας απειλούσαν: θα σε φάει ο λύκος. Έχω την αίσθηση ότι έζησα σε καθεστώς σοβιετικής δικτατορίας.

Στην πόλη αντιπχούσαν αντάρτικα τραγούδια· η Τρίτη Διεθνής· άλλα λεβέντικα· το σύνθημα «επιστροφή στις ρίζες» δεν είχε κανένα νόημα: ελάχιστοι είχαν απομακρυνθεί από το μαντρί και από τις ρίζες. Τα πάρτι (ακόμα και των αναρχικών· *ιδιαίτερα των αναρχικών*)

κατέληγαν σε τσιφτετέλια, σε χορούς της κοιλιάς και σε ερωτικές ιστορίες που, με τη σειρά τους, κατέληγαν στον γάμο. Ένωθα κουρασμένη ανάμεσα σε μικρούς τυράννους και άλλο τόσο μικρούς σαδιστές, που ήταν κουρασμένοι κι αυτοί: ήθελα να βάλω φωτιά στον κόσμο· είχα τα σπέρτα, δεν είχα το σπιρτόκουτο. Οι φοιτητές ήταν έρμαιο μιας φρενήρους κινητικότητας, δεν είχαν χρόνο να ξεκουραστούν· δεν είχαν χρόνο να σκεφτούν. Αν στην Ευρώπη ο Μάνς του '68 ήταν μια εξέγερση και μια μέθη, το ελληνικό φοιτητικό κίνημα μετά το '74 ήταν μια συμμόρφωση: η οριστική προσκόλληση στην πουριτανική νηφαλιότητα. Η έξαψη οφειλόταν στον φανατισμό, η αγωνιστικότητα στο μικροαστικό άγχος: *ψωμί, παιδεία, ελευθερία*. (Σωστά, αλλιώς; Τι σημαίνουν άραγε αυτές οι λέξεις; Τι *σημαίνουν*;) Κι όμως, οι φοιτητές δεν φοβούνταν την πείνα, την αμορφωσιά και την ανελευθερία· φοβούνταν την εντατικοποίηση της εκπαίδευσης, τον κίνδυνο να χρειαστεί να διαβάσουμε (να «κουραστούμε») για να πάρουμε πτυχίο. Κατά τη γνώμη των συνδικαλιστών, τα πτυχία έπρεπε να χαρίζονται· η «αστική γνώση» τους φαινόταν άχρηστη. Τι άλλο φοβούνταν; μήπως, μετά την αποφοίτηση, δεν καταφέρουν να στήσουν την επιχείρησή τους· μήπως δεν βρουν θέση δημοσίου υπαλλήλου· μήπως δεν *τρυπώσουν* πουθενά. «Τρύπωμα»: η σταθερή επιδίωξη του Νεοέλληνα. Η ατμόσφαιρα στο πανεπιστήμιο ήταν αποηκτική· συχνά σημειώνονταν επεισόδια υστερίας: μέσα στα άθλια κτήρια, τα γεμάτα αφίσεσ και συνθήματα, ακούγονταν κραυγές· αρκούσε να ανεβεί το σκαλιά του χημείου για να με κατακλύσει η κούραση. Μια φίλη μου με προμήθευε με κουπόνια στίσις· έτρωγα στην εστία· μια φορά έπαθα δηλητηρίαση· μιαν άλλη το κρέας φωσφόριζε· το έσπρωξα πάνω στο τραπέζι. Η ναυτία του Αντουάν Ροκαντέν μπροστά στο κοτόπουλο. Οι περισσότεροι φοιτητές τρέφονταν με γύρο· *πιτόγυρο* (με «απ' όλα»: τζατζίκι, πατάτες...). Σε μερικούς, η μάνα τους έστελνε δέμα απ' το χωριό: *κοφίни*. Πίτες, αβγά, ντομάτες γεμιστές, λάδι. Καθώς και τα ρούχα τους, πλυμένα και σιδερωμένα (κάπου-κάπου τα τζιν έρχονταν πίσω με τσάκιση). Επανάσταση ναι, αλλά υπό όρους: μάνα είναι μόνο μία. Υπήρχαν και μερικά καλά: τις εγκυμοσύνες τις κάναμε εκτρώσεις· κι όσο για τα λεφτά, λίγοι είχαν προλάβει να γίνουν παραδόπιστοι· δανείζαμε λεφτά και μηχανάκια· ήμασταν φιλόξενοι. Αφήναμε τα κλειδιά πάνω στην πόρτα. Με τα χρόνια, οι κατάκοποι φοιτητές έγιναν κατάκοποι επαγγελματίες: όταν τους ρωτάς «τι κάνεις;», απαντούν «Αγώνας! Αγώνας!» Δεν εννοούν κοινωνικούς αγώνας. Όχι.

Παλαχιώτης των Exposed by Observers

Όταν του ζητώ να περιγράψει τον εαυτό του με τρεις λέξεις, εκείνος επιλέγει τρεις φράσεις: fed up με τη σημερινή ελληνική νοοτροπία-πραγματικότητα, έτοιμος να επιτρέψει στον εαυτό του να εξελιχθεί πολεμώντας κάθε εμπόδιο, σίγουρος για το τι είναι αυτό που τον εκφράζει και το οποίο θέλει να κάνει.

Πώς ήσουν σαν μαθητής;
Βαριόμουν, ίσως κοιμόμουν, άκουγα μουσική. Γενικώς προτιμούσα να μην ασχολούμαι, ιδιαίτερα από τη στιγμή που υπήρχε ονομιασμός.

Σνομπισμός;
Η μη κατανόηση της προσπάθειάς σου, η οποία σε οδηγεί αρκετές φορές στο να τα παρατήσεις κάπως.

Τι θεωρείς εξυπνάδα;
Σίγουρα όχι το να «ξεφτιλίζω» τον άλλον λεκτικά. Και με τους καλούς βαθμούς. Νομίζω πως εξυπνάδα είναι η σωστή αξιοποίηση του χρόνου σου, το να μπορείς να εξελιχτείς και η μη στασιμότητα στα ίδια πράγματα. Το να τη λες στον άλλο και να βγαίνεις κερδισμένος, ξέρεις. Όποιος έχει βρει τι είναι αυτό που θέλει και προσπαθεί να το καταφέρει είναι έξυπνος.

Εσύ είσαι;
Με τα παραπάνω κριτήρια και όχι και ναι.

Πώς σου φάνηκε η Αθήνα όταν πρωτοήρθες εδώ;
Όταν άρχισα να την κυκλοφορώ μόνος μου, πίστεψα πως το κέντρο είναι μικρό. Αυτό μπορεί να είναι και καλό και κακό. Ο κόσμος στα μαγαζιά με είχε απογοτεύσει, τα μαγαζιά με απογοήτευσαν τον πρώτο καιρό. Για καφέ η Αθήνα είναι γεμάτη με τέλεια καφέ. Διαβάζεις κι ακούς για μαγαζιά «το απόλυτο στέκι της indie κοινότητας», αν υπάρχει λέμε indie κοινότητα και πας και είναι τελείως διαφορετικά.

Πώς τα περίμενες τα πράγματα;
Τα περίμενα πιο αληθινά.

Πες μου, ποια είναι η αγαπημένη σου frontwoman;
Σίγουρα η Karen O, η απόλυτη showwoman. Και η Alice των Crystal

Castles όμως, πάει να πάρει τη θέση της. Τα φωνητικά είναι απίστευτα, ιδίως της Karen O. Και οι δύο έχουν κινήσεις πάντως.

Έχει σημασία πως κινείται μια γυναίκα;
Φυσικά και έχει. Καταρχήν καταλαβαίνεις αν υπάρχει ελευθερία κινήσεων, ένα μέρος του χαρακτήρα της. Αν οι κινήσεις είναι ίσως διστακτικές υπάρχει ανασφάλεια, την οποία δεν αντέχω.

Πιστεύεις πώς μπορείς να τα βγάλεις πέρα με μια τόσο δυναμική γυναίκα; Η ανασφάλεια πάντα προσφέρει ασφάλεια.
Δεν εννοούσα και τόσο δύναμη, εννοούσα σιγουριά για τον εαυτό της. Λες και ήμουν σε αγώνα kick box, έτσι μου την περιέγραψες! Ίσως έχεις δίκιο για την ασφάλεια πάντως.

Πόσο σημαντική είναι η υψηλή αισθητική στο άλλο φύλο και γενικά στον κόσμο γύρω σου;
Σίγουρα η ομορφιά είναι υποκειμενική, αλλιώς νομίζω πως και η ελευθερία μετράει στον χαρακτήρα και στην αισθητική ενός ατόμου.

Τι εννοείς;
Αν κάποιος αισθάνεται δεσμευμένος με τον εαυτό του και δεν μπορεί να τον ξεπεράσει, έστω και για ένα μικρό χρονικό διάστημα, σίγουρα δεν παίζει ρόλο;

Εσύ δεν νιώθεις δεσμευμένος με τον εαυτό σου;
Υπάρχουν κακές δεσμεύσεις και καλές, έτσι νομίζω.

Ποιες είναι οι δικές σου;
Παράδειγμα δεσμεύσεις εσωστρέφειας, αν και ίσως το έχω ξεπεράσει. Πιστεύω πως είναι πολύ άσχημο το να γίνεσαι όλο και πιο εσωστρεφής, αν και πολύ κακό για μένα είναι και το να είσαι το εντελώς αντίθετο. Το να αδειάζεις όλες σου τις σκέψεις και τα προβλήματά σου αργά ή γρήγορα αδειάζει κι εσένα τον ίδιο.

TAKE IT ALL ON™